

КАМЕРЪН УЕСТ КИНЖАЛЪТ НА МЕДИЧИТЕ

Превод от английски: Лили Христова, 2007

chitanka.info

*Реб, героят, който ще ви разкаже тази история, бе
вдъхновен от човека, написал:*

„.энятэтыпэрп ояяэя вяялодоэрп ээ энпнэу С„

ПРОЛОГ

1491

Но Бог и простосмъртните в цяла Италия спяха през знойната августовска нощ и мигът на великото откритие остана незабелязан — освен за изобретателя, застанал встрани от горещината на ковашката пещ, удивен от изстиващия, почти безтегловен кинжал в ръката му. Готовото да пронизва острие блестеше на оранжевата светлина, докато капчици пот избликваха като перли по могъщите длани на майстора.

Като стегна кинжала в менгемето с върха нагоре, човекът вдигна тежкия чук и с всички сили удари острието. Желязната глава на чука се разцепи като зрял пъпеш. С помощта на изключителните си научни познания изобретателят се впусна да записва чудото. Съществуваше само един отговор. Към експерименталната метална сплав бе добавена непредвидена съставка.

Зареял поглед към небето, геният все по-задълбочено обмисляше въпроса за добро или за зло щеше да послужи невероятното му откритие. Докато наблюдаваше неподвижен как огнените искри от пещта танцуват из комина, втурнали се към небесата, човекът от рода Винчи взе решение.

Изминаха пет столетия.

ПРЕДИ ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ

Потънах в черното кожено канапе в просторния кабинет на баща ми и се облегнах на възглавница, подобна на надут копринен балон. Напрежението на талази се носеше из стаята. Баща ми седеше приведен напред на стола, облегал лакти на тапицираното си с кожа бюро, обронил чело в едната си длан. Лицето му бе на петнадесет сантиметра от високоговорителя — четвъртото устройство, отделно от телефона, което звучеше доста по-зле от сегашните. Между пръстите на другата си ръка бе тикнал молив и нервно го премятеше.

От телефона се носеше гласът на флотски лейтенант от бреговата охрана Хектор Камачо.

— Много съжалявам, сър — завърши Камачо с професионално спокойствие.

Баща ми трепна, като че настъпи кабарче.

— Твърдите, че може да е потънал някъде в радиус от километър и половина?

— Само ви съобщавам, че...

— Не можете ли да откриете самолета? Надали проумявате значението... фаталните последствия от катастрофата!

Капчици пот заблещукаха на горната устна на баща ми.

— Помъчете се да се успокоите, доктор Барнет — заговори Камачо. — Знам със сигурност колко ви е трудно да загубите... господин Гриър.

— Хенри! — извика баща ми и после промълви: — О, боже... Хенри!

Знаех, че това е името на пилота куриер, когото баща ми бе изпратил във Франция, за да донесе страница от записките на Леонардо да Винчи.

— Близък ли ви беше? — запита Камачо.

Баща ми остана глух за въпроса му.

— Значи няма никакъв начин да извадите самолета?

— Потънал е в много дълбоки води, навярно е паднал с висока скорост, сър.

Баща ми счупи молива и хвърли двете му половини на пода.

— Исусе!

Неловко се размърдах и си помислих, че не е зле да се поразходя. Но не мръднах от мястото си.

— Разбирам — обади се Камачо. — Ужасно съжалявам.

Като че цяла минута баща ми не издаде звук и изведнъж осъзнах, че плаче. Това ме потресе и усетих, че и моите очи се пълнят със сълзи.

От малката кутийка долетя гласът на Камачо:

— Господине... хм, докторе?

— Ще се обадите ли, ако откриете нещо? — отчаяно попита баща ми. — Каквото и да е. Лист хартия. Дори и съвсем нищожен.

— Разбира се, сър.

— Какъвто и да е документ. Каквато и да е бележка.

— Незабавно ще ви се обадим, ако изобщо извадим нещо, сър.

Баща ми си възвърна самообладанието.

— Благодаря, лейтенант. Довиждане.

— Довиждане, сър — отговори Камачо и прекъсна връзката.

Баща ми се втренчи в изключения високоговорител. Станах и се приближих към него, а дебелият кафяв килим приглушаваше стъпките ми. Когато отпуснах ръка на рамото му, усетих, че ризата му е подгизнала от пот.

— Татко?

Бавно вдигна глава и ме погледна с плувналите си в сълзи очи.

— Няма го, сине — прошепна той. — Изчезнал е.

* * *

През юлските нощи влагата в Джорджтаун бе смазваща и луната изглеждаше като обвита с перде на душкабина. Понякога, когато мама и татко ме целунеха за лека нощ и затвореха вратата ми, ставах от леглото и коленичех пред прозореца на стаята си на втория етаж, отварях го и подавах навън глава, за да почувствам нощта. Хвърлях бегъл поглед към мътното жълто лице на месечината и усещах как въздухът от климатика се движи навън, а горещият — навътре, започвах да се потя, комар забиваше жилото си в мен.

В нощта на самолетната катастрофа лежах по гръб на леглото си, подпрян на лакти. Майка ми, облечена със светлосиния си халат, се наведе над мен, с изчистено до блясък лице, лишено от всякакъв грим. Вдишах аромата на любимия ѝ сапун — кайсия — с надежда да разсея поне малко от тревогата си. Загледах се в очите ѝ, докато разбухваше възглавницата ми. Ирисите ѝ имат цвят на лешник, казах си аз. Спокойствието, което обикновено излъчваша, го нямаше тази нощ. А и подпъхнатите чаршафи ме стягаха. Поразхлабих ги с пръстите на краката си.

— Днес си прала, а?

— Няма нищо по-хубаво от чистите чаршафи, нали? — отвърна тя, усмихвайки се насила. — Е, готово. Сега можеш да се поотпуснеш.

Нямаше шанс да се случи подобно нещо. Облегнах назад глава, а майка ми придърпа завивките до брадичката ми.

— Татко ще се качи ли да ме целуне?

Тя въздъхна.

— Не вярвам, миличък. Той е... знаеш, много е разстроен. — Покри устата си с ръка. Ако заплачеше, кошмарите ми бяха вързани в кърпа.

— Нали е било злополука — възразих аз. — Не е било по негова вина.

— Знам, но... — Седна на крайчеца на кревата и сложи ръка на гърдите ми. Искях да я хвана, но ръцете ми бяха приковани към тялото, сякаш бях мумия.

— Татко се чувства отговорен — продължи тя. — Ако не бе купил записките за музея, или бе заминал лично да ги вземе, вместо да изпраща куриер... Наистина е... съкрушен.

— Утре ще се почувства ли по-добре? Ами празненството на музея? Ще има ли изобщо тържество?

Единственият звук бе ниското бръмчене на климатика.

— Навярно сега никой няма да намери кинжала на Медичите — въздъхнах аз. — Какво ли би казал Леонардо?

— Днес се случи трагедия. За много хора.

— Можех да помогна. Да направя нещо.

— Миличък, ти си на единадесет. Нищо не би могъл да сториш. Сега заспивай. Всичко ще се оправи.

Тя ме целуна и леко ме дръпна за ухото.

— Да спиш в кош и да сънуваш грош — прошепна в ухото ми. — Да спиш в кош и да сънуваш грош.

— Истински грош — повторих аз, вдъхвайки аромата ѝ за сетен път. — О, мамо...

— Добре, лампата.

Тя спря до вратата и запали нощната лампа, после завъртя абажура.

— Да си купиш един галош... — започна тя.

— ... и да танцуваш в светлини и сенки цяла нощ — завърших малкия ни ритуал. Чух стъпките ѝ по коридора и обичайното проскърцване на стария под.

Всичко ще се оправя. Всичко ще се оправя. Да можех да помогна с нещо — да речем, да бях карал самолета. Всичко ще се оправя. Всичко.

Сънувах как съчките пращят в лагерния огън, когато писъкът на майка ми ме събуди. Скочих от леглото и погледнах през прозореца, стреснат от ярката светлина. Нима бяха наклали огън? Втори вик ме изтръгна от полусънното ми състояние. Надуших пушек и осъзнах, че светлината идва от истински пожар в дървената ни къща.

— Мамо! Татко! — изкрещях аз, когато някъде на долния етаж един прозорец се пръсна с трясък. Изпод вратата ми на талози проникваше дим, досущ като призрак, дошъл да ме сграбчи. Скочих от леглото; под босите ми крака чергата бе неестествено топла. Изтичах до прозореца, отворих го с едно движение и изкъртих мрежата против насекоми. От всички посоки пламъци облизваха къщата. Погледнах нагоре — дъските на островърхия покрив горяха, изстрелвайки искри като милиони светулки към нощното небе. Воят на пожарните коли просече грохота на пламъците и чух майка ми да крещи името ми някъде от вътрешната част на къщата.

— Мамо! — извиках аз и се плъзнах заднешком, спускайки първо краката си от прозореца. Увиснах на перваза, вкопчил се с железна хватка, и погледнах към стаята си, чаках нещо — не знам какво. Ръцете ми започнаха да треперят, но продължавах здраво да стискам.

Точно когато първата пожарна влетя с бясна скорост в тясната ни уличка, вратата на спалнята ми с трясък се отвори и на прага застана

мама, а около нея бушуваха пламъците. Очите ни се срещнаха и тя изпищя:

— Реб! Скачай!

Нощницата ѝ гореше. Някъде отдолу мъжки гласове ми крещяха нещо — сякаш ехтяха от бездънен каньон. Когато майка ми протегна ръце напред и направи две крачки към мен, къщата се разтресе и покривът с грохот се сгромоляса, като че се пречупиха стотици кости, отнасяйки я в небитието.

Замръзнах за минута, увиснал на място, където ноктите на ужаса не можеха да ме докопат. После задрасках с крака по дървената обвивка на къщата, дузина трески се забиха в стъпалата ми, отблъснах се от стената, преобърнах се във въздуха, извивайки се в дъга, и полетях към земята с главата надолу. Чух вик, когато се приземих на малката полянка до големия бряст близо до бордюра, претърколих се и се спрях до ствола му.

После светът отплува нанякъде.

* * *

Не помня името на лекаря, който ми съобщи, че родителите ми са загинали в пожара. Знам, че беше мъж, понеже гласът, който чувах, бе дълбок и излизаше някъде иззад малките златни морски кончета, плуващи в тъмносиния океан на вратовръзката му.

— Можеш ли да ме погледнеш, синко? — попита той.

Втренчих се в странните същества със завити опашници, завиждайки на безметежната им апатичност.

— Гледам ви — отвърнах равнодушно.

Той взе лицето ми в студените си шепи, шумно преглътна и благо повтори, а гласът му трепереше:

— Можеш ли да ме погледнеш, синко?

Осъзнах, че навярно мисли за своите деца. Дожаля ми за него, че именно той трябваше да ми го каже. Но не можех да го погледна. Оставих го да ми съобщи новината, докато се реех сред морските кончета. Всъщност не бе нещо, което да не знам.

Не съм син на никого, помислих си аз.

В НАШИ ДНИ

Изхвъркнах с трясък през панорамния прозорец на третия етаж на вилата и в същия момент целият етаж избухна. Приземих се по корем върху покрития със сняг покрив на втория и полетях като Супермен девет метра надолу по стръмния наклон. От близката гора прогърмяха изстрели, изронвайки големи парчета от плочите около мен. С усилие се обърнах на сто и осемдесет градуса преди покривът под краката ми да свърши.

По колене и лакти се плъзнах през ръба и се вкопчих с пръсти в широката водосточна тръба. Един от онези в гората излая нещо на руски. Чух още два залпа и металът и от двете ми страни се раздра. Частта от улука, към която се бях прилепил, простена и се пречупи, аз се сгромолясах от шест метра и едва успях да се задържа върху назъбеното парче ламарина. Тупнах на стръмния земен склон и се изстрелях надолу като сноубордист по почти отвесна снежна писта. Четирима типове се метнаха на два снежни скутера, вдъхнаха живот на двутактовите двигатели, които нададоха лъвски рев и се понесоха след мен.

Измъкнах пистолета си от кобура изпод рамото, прицелих се в скутера далеч вдясно зад мен и го почерпих с три куршума. Оня на волана се хвана за гърдите, снежното возило се удари в едно дърво и експлодира.

Втората шейна се приближаваше опасно, когато навлязох в стръмна, осеяна с буци поляна. На петдесет метра пред мен един самотен делтаплан в червено и жълто се понесе над стръмната скала. Насочих се към него и приклекнах, усещайки как бедрата ми се напрягат, а стомахът ми се свива, докато се подготвях за скок. След миг земята изчезна и „сноубордът“ ми падна в празното пространство; шофьорът на снежния скутер сви рязко и закова машината на ръба на пропастта.

Изпънах гръб в дъга и протегнах всяко мускулче от ръцете и пръстите си към делтаплана, плъзнах се по крилото и се вкопчих в предната част на рамката. Планерът рязко се гмурна надолу. Леко

усилие на бицепсите и извъртане на тялото щяха да изправят носа му, но аз се наклоних надясно и влязохме в свредел. Изтекоха една, две, три, четири, пет наелектризиращи шеметни секунди, докато го овладее с моите осемдесет и четири килограма, с всички сили дръпнах рамката и делтапланът се понесе над синьото ледено езеро.

* * *

От слушалката ми долетя гласът на режисьора на втория снимачен екип.

— За бога, Реб! Какви, по дяволите, ги вършиш там горе?

Окачих сбруята си на рамката на планера. Ръцете ми трепереха, но не от мразовития планински въздух, а от „височината“ — потрес, който получавах винаги когато летях или падах с парашут. Не го правя обществено достояние.

— Заснехте ли това? — произнесох в микрофона, прикрепен към ревера ми, чувствайки как адреналинът ми спада.

— Естествено! Беше великолепно. Но едва не получихме инфаркт. Кой каза да влизаш в свредел? Нареди ли ти някой...

— Марти, нищо не се е случило, ясно ли е?

— Ясно.

— Тогава, ако обичаш, кажи „благодаря“. И „това“ е каскада. Не забравяй да го кажеш.

— Добре, добре — изграчи той. — Благодаря, значи, каскадьоре!

— На твоите услуги.

Бях я подготвил — цялата сцена. Беше повече от превъзходна. Знаех, че така ще стане. Ясно ми беше, докато уговарях Чарли, инструктора ми по делтапланеризъм, да ме научи да правя свредел. Не искаше, разбира се, но му се заклех, че всичко ще бъде наред.

— Помисли колко ефектно ще стане — придумвах го — освен това винаги мога да катапултирам и да отворя парашута.

Чарли не знаеше, че съм оставил моя в ремаркетото.

Единственият дубъл бе заснет от девет камери. Добра работа свърших тази сутрин и за мен филмът приключи. После щяха да монтират близките кадри със звездата — елегантния и вечно невъзмутим Том Слоун, който се извиняваше на пилота на делтаплана:

— Съжалявам, че идвам, без да предупредя.

Междувременно Чарли вдигна към мен палец за поздрав. Ухилих се, вдигнах ръка и стиснах меката част на ухото си, надявайки се, че той не е видял какво става горе.

Последваха одобрителни подвиквания и потупвания по гърба, всеки благодареше на всекиго и за кратко се сбогуваше с останалите. Набързо се разделих с екипа, смених костюма за снимките с прилепнала черна фланелка, избелели джинси и щурмовашки обувки.

Готвех се да си тръгна, когато продуцентът, стройна жена на име Ронда с набиващи се на очи червена коса и сочни устни, се запъти към мен заедно със самата звезда.

Том имаше моя ръст и забележително приличаше на мен — беше с тъмна чуплива коса и кафяви очи — което ми осигуряваше работа като негов дубльор. Най-ценната му черта, ако не броим естествено красивите му зъби, бе отзад под колана му.

Чух Ронда да го пита:

— Ти шегуваш ли се? След тези кадри можем да те снимаме два часа как спиш и пак да си докараме сто и петдесет милиона. И то само като начало.

Днес бях падал и летял и височината още ми държеше влага. Пъхнах ръце в джобовете си.

Том ме заслепи с прословутата си усмивка.

— Боже, Реб, как ги правя тия номера?

— Нямах избор — отвърнах му и свих рамене. — Опитвах се да те убият.

— Хубава реплика — обади се Ронда. — Мъжествена. Ами този свредел, Реб? Някой ден ще се сгромолясаш с гръм и трясък. Не си ли чувал думата „опасност“?

— Викат ми Опасния — отговорих с пресилена усмивка.

Тя се засмя.

— Хайде, да вървим да празнуваме.

— Не мога — отвърнах и се обърнах към сребристосиния си ягуар, модел шестдесет и осма. — Не съм си изключил пералнята. — Усетих как червата ми се преобръщат и ми стана ясно, че трябва бързо да се измитам оттук.

Том се обърна към Ронда:

— Пералня ли? — наежи се той. — За каква пералня говори?

Докато се измъквах, чух Ронда да му се подмилква:

— Каскадьори... вари ги, печи ги, все са си същите.

Отбих край пътя на първото усамотено място, свлякох се на колене и повърнах върху някакви диви цветя. Ронда улучи почти в десетката. Няма да се сгромолясам някой ден. Вече съм на дъното на пропастта.

* * *

Топлото западно слънце бе виснало над блестящото море, а аз се движех по късата алея за коли към едноетажната си къща в Малибу. Оставих мотора да поработи на празни обороти за миг преди да го изключа — не ми се искаше да чувам самотното пукане на изстиващия ауспух или как единствено чуруликането на чинка нарушава тишината, пееща за себе си, и да си въобразя, че няма значение, че отново съм сам.

Неохотно влязох в къщата, набързо се съблякох и навлякох къси панталони, тениска на дупки и кецовете, които имах още от колежа. Трябваше да изляза да потичам. Не исках. Налагаше се... да помириша... собствената си пот.

Понякога, когато тичам, забравям къде съм, дори кой съм, превръщам се в дивак от джунглата с препаска и босоног — вертикална струна от кръв и мускули, препускам през високите треви и влажни дървета, сред крясъците на маймуните, а една пантера се прокрадва, доловила миризмата ми, и се облизва.

Мисълта ми е ясна, забелязвам черния хищник, преди да скочи и му се изплъзвам или в по-лошия случай срещам погледа му и се изсмивам, преди да впие зъби във врата ми. Изкарвам си хляба, като се надпреварвам със смъртта, а тя вече е моя стара познайница. Видях лицето ѝ в мига, когато покривът разби на парченца живота ми, в секундата, когато се пуснах от перваза на прозореца. Последния път, когато умирах, не ми беше до смях, затова сега е важно да се изсмея.

Пробягах седемкилометровата си обиколка из хълмовете на Малибу, направих разтягане по алеята за коли, докато престана да се потя, после се прибрах, за да взема душ. Приготвих си миди с

джинджифил и пресен лук, отворих бутилка вино, налях си една чаша и тръгнах към всекидневната с обяда си.

Тихо се лееше „Пасторална симфония“ на Бетовен. Очите ми обходиха стаята, плъзнаха се по книгите за изкуство, наредени по рафтовете, и се спряха върху протритите места в наскоро постлания килим, оставени от тежкия ми старовремски фотьойл. Опитах се да не гледам празното пространство, но волята ме бе напуснала, откакто преди три седмици Емили си отиде, отнасяйки и стола със себе си. Не бях я молил да си тръгне, но и двамата знаехме, че връзката ни е обречена на провал. Върнах се от снимки и я заварих да си прибира багажа, взимайки половината от вещите, които бяхме купили заедно. Следите от Емили не бяха първите. В този момент се зарекох, че ще бъдат последните.

Тя ме увери, че не се сърди на мен, яд я е на себе си — бе терапевт и открай време вярваше, че ще свие гнездо в трънките. Не я спрях, като започна да опява за многобройните ми грехове, при все че не бе за първи път: как поемам рискове на границата на самоунищожението, страдам от неизлекуван синдром на болка и загуба, страх от взаимност, неспособност за обвързване. Вече при вратата ми подаде ключовете от опосканата къща, посъветва ме да се вгледам в сънищата си и като капак завърши с теорията си, която наричаше „обсебеност от Джиневра де Бенчи^[1]“.

Поисках прошка от Емили и бях искрен. Знаех, че не съм за нея — или за която и да е друга. Тя нежно ме докосна по бузата и възрази, че поема пълна отговорност за грешките си. Внимателно се заслушах в шума от стъпките ѝ по покритата с плочи пътека, после вратата на колата ѝ се отвори и затвори, двигателят изрева и замърка, когато тя потегли. След това до ушите ми долитаха единствено песента на чинката и тъжно отекващите думи, че съм нечия грешка.

Стъпих върху следите по килима и седнах по турски на пода между тях, отпусайки се върху новата синтетика, сломен от старата си скръб. Погледът ми се премести върху Леонардовия портрет на Джиневра де Бенчи — скъпата ми Джини — единственото момиче, към което бях успял да се привържа.

— Джини — промълвих аз. — Помогни ми.

Затворих очи и ги стиснах, масажирайки пулсиращите си слепоочия, докато сълзи се затъркаляха покрай носа ми и покапаха по

устните ми. Соленият им вкус ме натъжи още повече. Понесох се назад във времето и се озовах в Националната галерия във Вашингтон, където баща ми бе уредник на отдела за ренесансово изкуство. Често се разхождах с родителите си из облицованата с дъб зала на Рембранд, която бе дело на Уайднър^[2].

Върху ламперията висяха невероятни съкровища, всяко платно бе взрив от усещания, запечатало завинаги най-съкровени чувства на автора, спасявайки художника от праха на годините и забравата. Там сред „Дамата с ветрилото от щраусови пера“, „Философа“, „Момичето с метлата“ и портрета на обичната му съпруга Саския се намираше и автопортрет на самия художник.

Стояхме там, нашите и аз, на метър от лицето на великия майстор — бледното му, осеяно с бръчки, по-тъжно от плачеща върба лице — баща ми сочеше с дългия си пръст към различни части на богато изрисуваното платно и ни обясняваше, че Рембранд е бил на петдесет и девет, когато го е нарисувал. Саския била починала и той загубил благоразположението на висшето общество, бил разорен и отчаян.

— Но виж шапката му — имаше обичай да казва баща ми. — Колко е изтънчена и мека, как черният цвят на плата съдържа и други нюанси.

Майка ми ме хващаше за ръката, винаги го правеше, когато стояхме пред автопортрета и през трите столетия до нас долиташе тъжен полъх. С мама не можехме да откъснем очи от очите на Рембранд; и двамата знаехме, че се вглеждаме в душата на стареца.

Вдигнах чашата си с вино.

— За болката, загубата... и разрухата — вдигнах тост към Рембранд и самия себе си и отпих глътка. — И за теб. — Кимнах към Джиневра де Бенчи, припомняйки си колко често се изплъзвах от родителите си, стъпките на високите ми обувки отекваха покрай туристите, скупчени един до друг като сардели, за да видят своята Джини.

Портретът ѝ, единствената творба на Леонардо да Винчи в Съединените щати, бе най-голямата придобивка на баща ми като уредник на галерията. Бе я купил от принца на Лихтенщайн за пет милиона долара — за времето най-високата сума, изплатена за произведение на изкуството. За баща ми тя бе особено ценна. За мен

притежаваше още по-голяма стойност; бе пленила любознателната ми душа дълго преди да докосна позлатената, покрита със стъкло рамка, предпазваща я от човешки досег. А когато най-после се докоснах до нея, Джини стана единственият ми доверен приятел.

Търпеливо изслушваше тайния ми списък с коледни желания, без да предизвиква каквито и да е угризения на съвестта. Очакваше ме да ме поздравя първия ден, когато сам се качих на автобуса, след като бях завършил трето отделение. Бе там всеки път, когато отивах да се срещна с татко. С Джини си правехме компания, докато той свършеше работа, а цялата галерия ни принадлежеше. Бяхме истинско зрелище.

Леонардо нарисувал портрета на Джиневра около 1474 година, когато тя вече била на двадесет и шест. Баща ми разказа, че наричала себе си планински тигър, при все че на платното на художника изглежда смирена и тъжна като последното венчелистче на самотна роза, преди да се отрони.

Гадаех за какво ли са разговаряли под хвойновото дърво. Леонардо навярно бе нарисувал ръцете ѝ — вероятно са били позизящни и от ръцете на Мона Лиза — и побеснявах при мисълта, че някой безпричинно бе изрязал долните осемнадесет сантиметра от маслената творба върху дървена основа. Никой нямаше право да бъде несправедлив към Джини — нито към Леонардо. Никой.

Мидите ми изстиваха. Боднах една, но оставих вилицата, вече не бях гладен. Изгълтах наведнъж останалото от виното, няколко капки се търкулнаха по брадичката ми и капнаха на ризата. Телефонът иззвъня. След като оставих чинията и чашата си, вдигнах слушалката.

Един дрезгав глас прошепна:

— Роло Ебърхарт Барнет?

Първо ми хрумна да не са от Агенцията за продажби по телефона — заради мъжа с ларингита.

— Вие ли сте синът на доктор Роло Барнет, бивш уредник на Националната галерия?

— Да...

Пресипнала кашлица и опит за прочистване на гърлото.

— Познавах баща ви.

— Кой се обажда?

— Налага се да ви съобщя някои факти. Важни обстоятелства.

— За какво говорите?

— На международното летище в Лос Анджелис ви очаква билет.

— Билет ли? Слушайте, по-добре ми кажете за какво става въпрос.

— За пожара — отговори той.

Горчива жлъчка се надигна в гърлото ми. Писъците на майка ми проехтяха през десетилетията.

— Какво за него? — успях да продумам.

— Търсете на гишето — прекъсна ме дрезгавият глас — на името на Роло Барнет. Билетът не е с фиксирана дата и час, но по-добре идете да го вземете рано сутринта. — После линията прекъсна.

Останах за секунда със слушалка, долепена до ухото, зяпах — без да виждам — към задния двор, объркан и изплашен.

Една катеричка с подскоци се покатери на дървото до верандата ми. Проследих я с поглед. *Катерица, дърво, мрак, звезди. Къде е луната? Ето я.* Взрях се в нея, докато не съзрях познатото ми лице. Изпълващият дробовете ми въздух не можеше да охлади въглените в съзнанието ми. Осъзнах, че още стискам слушалката до ухото си, и я треснах върху вилката.

Набрах номера на „Америкън Еърлайнс“ и позвъних. Служителка от отдел „Продажби на билети“ на име Кайла ме уведоми, че ме очаква двупосочен билет без фиксирана дата и час първа класа от Лос Анджелис за Денвър.

— Пише ли кой го е закупил? — попитах аз.

— Някой си господин Харви Грант — отвърна тя.

— Харви Грант — промърморих. — Кой, по дяволите, е Харви Грант?

— Моля?

— Извинете, говорех на себе си.

— Желаете ли да направите резервация?

Прокарах пръсти през косата си; по врата и раменете ми пробяга неспокойна тръпка.

— Господине?

— Хм, не си падам особено по летенето.

— Да си призная, аз също. Мога ли да ви помогна с резервацията?

— Е, Кайла — отговорих бавно — предполагам, че ще се наложи. Кой е най-ранният полет утре сутринта?

* * *

В осем и петдесет на следващата сутрин бях оставил колата си на паркинга на летището и се движех по терминала с пъхнат в задния джоб на джинсите билет и в ръка с плик с емблемата на „Америкън Еърлайнс“.

Облегнах се на стената близо до щанд за ядки с раиран навес в червено и бяло и отворих плика. Ръката ми леко трепереше — дали от предстоящия полет? Вътре нямаше бележка, само два факса: адрес в Денвър и фотокопие на статия в „Денвър поуст“ от предния ден. Пишеше следното:

Венеция, Италия. Неописуема трагедия — Фаусто Ареционе, собственик на антикварна книжарница, загина днес при пожар, унищожил целия магазин заедно със стоката и както стана ясно — безценна страница от бележките на Леонардо да Винчи. През изминалата седмица Ареционе провел разговор с Галерия дел Академия, уважаван музей и художествена школа, за да съобщи, че е открил страницата.

За нея се твърди, че съдържа рисунката на описаните от Леонардо „Кръгове на истината“, които в много писмени източници се посочват като ключ към местонахождението на легендарния Кинжал на Медичите.

Тайнственост обгръща кинжала, откакто през 1491 г. Лоренцо де Медичи възложил на Леонардо да изработи оръжието в памет на кончината на по-младия му брат Джулиано, смъртоносно ранен от врагове на рода в опит да отнемат от семейството властта над Флоренция. Леонардо така и не му връчил кинжала. Легендата около него започва с открития през 1608 г. ръкопис, наименуван Кодекс Арундел^[3], в който Леонардо е написал следните думи до рисунката на възхитителния кинжал:

През глъчката на оживеното летище чух в главата си гласът на баща ми да изговаря думите на Леонардо — които бях запаметил, докато с татко лежахме лакът до лакът на пода на всекидневната, а колосаният му памучен ръкав докосваше пижамата ми.

Случи се нещо необяснимо. Докато отливях кинжала за Великолепния, случайно открих сплав от метали, лека като въздуха. Колкото и да се опитвах, не успях да я разтопя, нито сполучих да изкривя оръжието или да го нащърбя, по какъвто и да е начин. А ръбът на острието му е по-остър, отколкото, на което и да е друго, видяно някога. Светът не е готов да получи материал, от който може да се изработи неразруσιμο смъртоносно оръжие. Не би послужило за добро. Войната е бесовска лудост.

Но аз виждам славно бъдеще, в което науката е доброжелателен властелин, където хората, необременени от зли намерения, биха използвали това изключително откритие за най-благородна цел. Затова ще запазя този кинжал за човека от бъдещето. А Кръговете на истината ще го отведат до него.

Човекът от Винчи, който купувал птици в клетки само за да ги пусне не свобода, бе открил неразрушима сплав и се бе почувствал отговорен да я запази в тайна за някого от бъдещето. Бе скрил някъде Кинжала на Медичите и бе кодирал местонахождението му в някакво послание, наречено Кръгове на истината.

Погледът ми се насочи към останалата част от статията, макар че вече бях отгатнал за какво се отнася.

През 1980 г. друга страница, открита в Амбоаз, Франция, за която се предполагало, че съдържа Кръговете на истината, за нещастие била унищожена. Частният самолет, който я пренасял до Националната галерия за изкуство във Вашингтон, паднал в Атлантическия океан, а пилотиращият го куриер загинал. След злополуката била

изгубена всяка надежда за откриване на следи към легендарния кинжал, до тази последна находка, за която експертите твърдят, че навярно представлява дубликат на „Кръговете“. Говорител на Галерия дел Академия поддържа становището, че макар неин служител да е видял бележките, не им е направено фотокопие. Очевидно са били изгубени при пожара.

Плъзнах пръст в плика. Вътре нямаше нищо. Сгънах указанията и статията, пхнах ги в джоба на джинсите и си купих печени фъстъци. Пликчето, подобно на тентата, бе в червено и бяло. Понесох се към опустелия изход, седнах и тикнах шепа солени ядки в устата си, задъвках ги, докато станаха на каша, а челюстта ме заболя.

Леонардо. Баща ми. Кръговете на истината. Кинжалът на Медичите. Кой бе Харви Грант?

---

[1] Джиневра де Бенчи — италианска аристократка от XV век, чийто портрет, творба на Леонардо, се пази в Националната художествена галерия във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[2] През 90-те години на XIX век милионери като Хенри Фрик, Андрю Мелън и Хари Уайднър закупуват художествени шедеври и създават експозиции, съперничаещи на колекциите на европейските галерии. — Б.пр. ↑

[3] Кодекс Арундел, както самият Леонардо го нарича, е сборник от разнообразни, несвързани помежду си бележки, преди всичко технически чертежи и описания. — Б.пр. ↑

Три часа и петдесет минути по-късно паркирах взетия под наем мустанг със свалящ се гюрук под галерията с колони на красивото имение с островръх покрив от началото на века в тихото селище близо до езерото Чери Крийк. Надпис, издълбан на впоследствие боядисана дървена табела, гласеше: „Върбите — едно тихо място“.

Три широки тухлени стъпала водеха към огромна веранда с дузина различни цъфтящи растения в гледжосани керамични саксии, наредени като часови на пост. Натиснах звънеца до двойната дъбова врата. Веднага се появи жена на средна възраст с лунички по лицето и половинки очила, кацнали на заострения ѝ нос. Бе облечена с бяла престилка на медицинска сестра и обувки с гумени подметки. Отляво на гърдите носеше табелка с името си — Пеги.

— Здравейте — обърна се към мен тя. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Здравейте, Пеги. Търся... не знам как да кажа, може би пациент.

— Тук не възприемаме онези, за които се грижим, като пациенти — учтиво ме поправи тя. — Това е приют. А вие кой сте?

— Реб Барнет — представих се аз.

— Хората идват тук да доизживеят дните си в спокойна атмосфера, господин Барнет.

— Търся Харви Грант. Тук ли е?

— Господин Грант. Да. При нас е.

— Кой е той? — попитах аз. — Какво знаете за него?

Пеги закри с ръка носа и устата си и кихна. Помоли ме да я извиня за секунда. Преди да успея да отговоря, тя заобиколи едно бюро, после се върна с книжна носна кърпичка пред носа си.

— Алергия. Тормози ме всяка година.

Прекрачих във фоайето и затворих вратата след себе си. Помещението изглеждаше приятно, сигурно видът му е бил значително по-аскетичен в началото на столетието, когато богаташи с

тъмни балтони и бомбета са прекрачвали прага му. Повторих въпроса за Харви Грант.

Пеги се занимаваше с носа си.

— Не ми е позволено да обсъждам гостите ни — отвърна тя. — Съжалявам. Противоречи на нашата политика. Ще ви заведе в стаята му.

Последвах Пеги нагоре по широко дървено стълбище с дебел сив килим и парапет с дърворезба. В края на дългия коридор тя спря пред стая с откrehнатa врата, после влезе. Белите й болнични обувки проскърцаха по дървения под, преди да стъпи върху ориенталския килим. Изглеждаха чисто нови. Следвах я по петите.

Завесите бяха спуснати, стаята — слабо осветена. Току-що набрани цветя бяха небрежно оставени във ваза на масата до двойния месингов креват в ъгъла, на който лежеше възрастен мъж.

Бе напълно плешив, като изключим щръкналите тук-там туфи сребристи кичури; бледа кожа покриваше деликатните кости на лицето и раменете му досущ като ципа на прилепово крило. Очите му бяха затворени и неподвижни. Питам се дали не е умрял, когато гръдният му кош се надигна и от устата му излезе хриптене.

— Господин Грант? — обади се Пеги, като леко докосна рамото на мъжа. — Харви? — Клепачите на умирация се надигнаха като врати на гараж на ръждиви панти и той втренчи в нея замъглен поглед. Тя поясни. — Посетителят ви пристигна.

Харви Грант бавно завъртя глава, докато очите му не срещнаха моите.

— Моля, оставете ни, госпожице — изграчи той.

Тя се оттегли, без да ме погледне, но с благодарност вдъхнах лекия аромат на парфюма й. Приближих се до мъжа.

— Името ми е Хенри Гриър — заговори той. — Куриерът.

Тръснах глава, сякаш в ухото ми бе влязла калинка, после преглътнах с усилие. Усещах гърлото си сухо и не ми достигаше въздух.

— Спомняте си — дочух гласа му.

— Но... самолетът ви катастрофира. Бяхте...

Гриър си пое дълбоко въздух, събирайки сили.

После извади едната си ръка, без каквито и да е косми изпод завивките и я отпусна върху гърдите си. Широк белег диагонално

пресичаше долната ѝ част от лакътя до китката. Посочи с пръст, увенчан с дълъг нокът, към близкия стол.

— Моля, седнете. Налага се да ви съобщя някои факти.

Пресегнах се зад гърба си, напипах стола и седнах. Гриър ме изучава с поглед близо цяла минута.

Взе да не ме свърта.

— Чакам.

— Чувал ли сте някога името Вернер Крел?

— Германски милиардер. Произвежда оръжия.

— А Ноло Теци?

— Не. Смятат ви за мъртъв, Гриър. Бях там, когато баща ми получи съобщението от бреговата охрана.

— Теци работеше за Крел — продължи Гриър. — И продължава.

Издърпах леко пердето. Малко по-широк от педя слънчев лъч си проправи път към леглото. Гриър ми хвърли бърз поглед. На светлината кожата му изглеждаше като посипана с нафталин. Пуснах завесата и тя с шумолене се върна на мястото си.

— В деня, когато баща ти ме изпрати да взема бележките на Леонардо от Флоренция, с мен се свърза Теци — продължи Гриър. — Крел искаше онези записки, бе обсебен от идеята за тях. И то от години. Убеден беше, че кинжалът съществува, също като твоя баща. Теци ми предложи много пари за документа. Ужасно много пари. Такъв случай се явява веднъж в живота, хлапе. Взех ги и инсценирах катастрофата.

— Инсценирахте ли я? — В ума ми просветна образът на баща ми, когато му съобщиха новината. За първи път го видях да плаче. И за последен.

— Срегнах се с тях в един влак — продължи Гриър, облизвайки засъхналите си устни. — Крел притежаваше собствен вагон в задната част на композицията. Стоях пред салона му и го чаках да излезе, но не стана така. Вместо него се появи Ноло Теци. С черна коса, подстригана като на Цезар. Татуировка на кобра опасваше врата му. Носеше куфарчето с парите. Прекосявахме някакъв мост — високо съоръжение в Алпите — през прохода Сан Родар. Обезпокоих се. Долавях, че нещо не е наред. Така и излезе. Теци измъкна нож — ясно, щях да си го получа. Изплюх се в лицето му и грабнах куфарчето.

Гриър повдигна ръката си на сантиметър и нещо и я отпусна.

— Разсече ме право през артерията — каза той. — Изритах го, прехвърлих крак през парапета и скочих. Реката течеше на шестдесет метра под мен. Счупих си краката.

Загледах се към навярно деформираните крайници под одеялото, докато събеседникът ми се прокашля, прочиствайки задръстените си дробове.

— Бях изкарал две години във военнопленнически лагер във Виетнам — продължи Гриър. — Умеех да оцелявам. Спуснах се надолу по течението. Така и не ме откриха. Прав беше, като отбеляза, че ме смятат за мъртъв.

Гриър се закашля, звукът напомняше на сринащ се по нанадолнище чакъл. Измина почти минута преди да успокои дишането си.

— Значи съм тук да изслушам предсмъртната ви изповед? — обадох се аз, едва сдържайки гнева си. — Или ви е скимнало да ме утешите? Негодник!

Гриър се поусмихна.

— Вярваш ли в провидението, Реб?

— Пристигнах, защото ми съобщихте, че знаете за пожара. Какво точно?

— Аз вярвам в провидението — продължи той. — Наблюдавах те дълго време. Зарадвах се, когато овдовялата колежанска преподавателка те осинови, след като родителите ти загинаха. Госпожа Тъкър, нали така? Марта Бел Тъкър. Сигурно те е възпитала подobaващо.

— Нима? — кипнах аз. — По какво съдите?

— Още не си ме удушил.

— Пожарът, Гриър...

Усмивката на стареца се стопи.

— Според мен Ноло Теци е дошъл да убие баща ти и е подпалил къщата ти.

Изведнъж времето се върна и аз се понесох към земята през изпълнения с дим въздух. Стиснах очи в опит да се концентрирам отново, да свържа събитията в едно цяло. Пронизваха ме гласове, сякаш ме кълвяха лешояди — шепоти от стаите на съседските къщи. *Палез ли? Допускате ли? Не знам. Далечна вероятност, предполагам. Смахната работа. Тия стари къщи пламват като*

факли. Освен това, кой, по дяволите, би поискал да причини зло на семейство Барнет? Абсурд. Шшт. Тихо. Нали не искате момчето да ни чуе.

Отворих очи и поех въздух през ноздрите си, а в гърдите ми бушуваха ярост и отвращение.

— Защо? — настоях аз. — Защо му е притрябвало да го прави?

— В случай че оцелея — отвърна Гриър. — И някак успея да предам бележките на баща ти. Твоят старец не бе получил записките, но Крел и Теци не го знаеха. Теци бе длъжен да провери. Вероятно е измъчвал баща ти, преди да го убие, а после за удоволствие е подпалил къщата. Видях израза на очите му, когато се готвеше да ме убие. Определено щеше да му бъде приятно.

Втренчих се в жалкото полуразложено човешко същество, наподобяващо прояден от червеите пън.

— Ами бележките? — попитах бавно.

Гриър въздъхна.

— Не ми отговори, когато те попитах дали вярваш в провидението.

— Подигравате ми се. Не го позволявам никому — заявих и се надигнах от стола си.

— Брей — обади се той. — Никой не е застрахован срещу това.

Запътих се към вратата.

— Сбогом. Тръгвам си.

— Не! — викна Гриър след мен. — Сега играта е в твои ръце, Роло Ебърхарт Барнет младши. Убиецът на баща ти все още е на свобода. Притежаваш ли записките на книжаря, ще намериш и Теци.

Заковах се на място.

Гриър се бе втренчил в мен.

— Но бележките са унищожени!

— Няма начин да са изгорели — възпротиви се Гриър и поклати глава. — В никакъв случай. А на каквото и да се е натъкнал книжарят от Венеция, това не са оригиналните записки. Нищо чудно Да Винчи да е направил копие. Може пък да са втората част от...

— Леонардо — предупредих го аз. — Името му е Леонардо. Не го наричайте Да Винчи. Не е почтително.

— Виж ти, също като твоя старец. Даже още по-настървено.

Пръстите на краката ми неволно се свиха в обувките, а дланите ми се изпотиха.

— Ноло Теци уби италианеца — продължи Гриър. — Изгори го заради бележките, също както постъпи с баща ти.

Нещо вътре в мен се скъса и с един скок се озовах до стареца. Стоях до него, свивах и разпусках юмруци, а гневът ми клокочеше. Погледът ми като свредел се впи в замъглените му очи, дъхът ми надигна кичур излиняла сребриста коса.

Гриър проточи врат, като че искаше да го удуша. След минута се отпусна назад и прошепна:

— Както споменах, получил си подобаващо възпитание. Баща ти се стремеше към кинжала, но алчността ми му попречи. Вече не ламтя за нищо. Какво възнамеряваш да предприемеш?

— Ще известя полицията — отговорих аз, вдигнах слушалката на телефона до леглото му и му я подадох. — Вие ще им разкажете всичко, което ми съобщихте.

Гриър поклати глава.

— Не.

Затръшнах телефона. Звънчето му болнаво проехтя в сумрака на стаята.

— Първо, Крел е много по-силен от полицията — изграчи Гриър. — Второ, тя не ти трябва.

— Не ми казвайте какво...

— Синът на уредник на музей получава диплома по история на изкуството и с какво се занимава? Става каскадьор — орел без криле. Не, не искаш да си тиха вода — продължи Гриър. — Търсиш опасността. Искаш да действаш. Навярно търсиш и възмездие. Това е твоето приключение, младежо, не разбираш ли? Открива ти се възможност да намериш Кинжала на Медичите. Да отмъстиш за смъртта на родителите си. Такава е съдбата ти.

Затворих очи и се разтреперих. Гневът ми пробуди демоните в мен и те затанцуваха яростен танц, който разтресе плесениялите стени на пещерата, в която лежах в летаргия след нощта на пожара през 1980 г. Изведнъж ме заля изпепеляващата мощ на хиляди слънца, блеснаха сред вцепенената вселена и с огнени букви изписаха думата *съдба*.

Видях как заостреното острие на кинжала на Леонардо си пробива път през пластове на времето към мен. Загубих почва под краката си. Зави ми се свят и едва не се изсмях на глас на абсурдността на ситуацията, на необятността на възможностите, които предоставяше. И то с помощта на Хенри Гриър! Загиналия куриер, който всъщност не бе мъртъв.

Той бе прав. Искях отплата.

Отворих очи.

— Какво стана с оригиналните записки?

Гриър обърна глава настрани. За миг зърнах ъгълчето на пожълтял лист изпод крайчеца на възглавницата му.

— Вземи ги — подкани ме Гриър, повдигайки глава с малкото останали му сили.

Внимателно издърпах листа изпод възглавницата му и си поех дълбоко дъх.

Държах бележките на Леонардо да Винчи.

Поех в ръце крехкия документ и го повдигнах срещу светлината. От едната му страна имаше рисунка на издължен кинжал, а до нея обяснения, написани с равния огледален почерк на Леонардо. На обратната страна имаше кръгла фигура с форма на прецизно нарисувана мишена, която се състоеше от десет концентрични кръга, съставени от наглед произволни мънички знаци. Нима бяха Кръговете на истината? До него се намираше друга рисунка, този път на три тръби с триъгълно сечение, разположени една в друга като моряшки далекоглед, свързани със скрипци, с подпорка от всяка страна.

Притиснах пръсти към изсъхналото мастило — изтекло от перото на Леонардо. Перо, което бе държала ръката, дарила на света „Мадоната на скалите“, „Мона Лиза“... която ми бе дала Джиневра де Бенчи.

Отклоних очи от листа и погледнах Гриър.

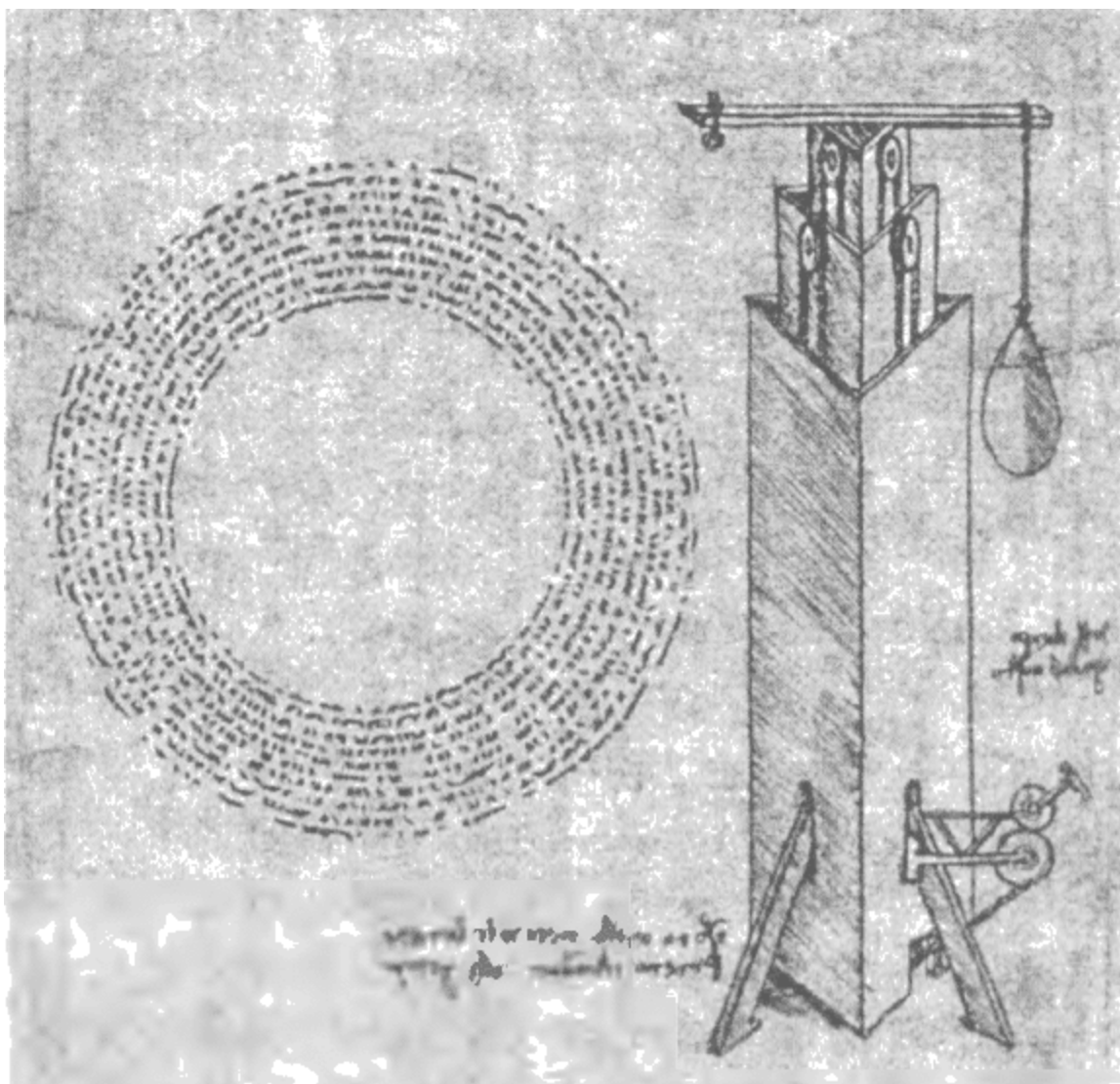
— Защо не се опитайте да го разгадате? Защо не го проучихте?

Гриър впери поглед в одеялото, покриващо спаруженото му тяло.

— Сигурно сте споделил с някого през всичкото това време — подметнах аз.

— Току-що го сторих — прошепна Гриър и затвори очи.

— Гриър — повиках го аз, приближавайки лицето си към неговото. — Гриър!

Умиращият отвори очи; кръстосваше ги плетеница от пресичащи се червени капиляри.

— Ако е вярно — бавно проговорих аз — ако всичко това е истина... тогава именно вие и Теци убихте физически баща ми, а мен — духом.

Гриър се разтресе в дълбока болезнена кашлица.

— Имаш възможност да възкръснеш — изхъхри той.

* * *

Подкарах обратно към летището с изключено радио, с една ръка въртях волана, с другата стисках записките на Леонардо. Докато летях към къщи, проучвах страницата, а всевъзможни мисли ме разкъсваха като побеснели лешояди. Алчност. Пожар. Безконечни въпроси. *Нима родителите ми са убити? От Вернер Крел? Човек на име Ноло Теци се е спотайвал в дома ми? Изгорил е основите на живота ми? Заради това? То ли бе причина всичко да се превърне в пепел?* Спомних си как баща ми ликуваше в деня, в който изпрати Хенри Гриър да донесе бележките, убеден, че те ще го отведат при Кинжала на Медичите. Разговорите ни за всички чудесни неща, които можеха да се изработят от сплавта на кинжала — неразрушими мостове, автомобили, по-леки от въздуха. И сякаш за миг от мечтите му остана само тлееща пепел — заради Ноло Теци.

Към десет стигнах вкъщи. Колет колкото куфар, без адрес на изпращача, се мъдреше пред входната врата. Внесох го вътре, включих осветлението и го отворих. Нощното небе бе ясно, сиянието на луната се смесваше с кехлибарената светлина от покритите с варак настолни лампи. В кашона имаше по-изтъркана кожена раница, от онези, които се завързват отгоре. Беше тежка.

Вътре имаше голяма платнена торба. Развързах канапа и открих куп пари — стотачки, вързани на пачки от по десет хиляди. С лепкави от пот ръце преброих двеста парчета — два милиона долара. Протегнах ръка към листа с бележките на Леонардо, към думите, които бе поверил на хартията.

Позвъних на информационната служба в Денвър и попитах за телефона на „Върбите“.

На третия сигнал вдигна някаква жена.

— Добър вечер, „Върбите“.

— Пеги ли се обажда? — попитах аз.

— О... да, аз съм.

Обясних кой съм и поисках да говоря с Харви Грант. След кратко мълчание тя отговори:

— Съжалявам. Господин Грант вече... не е сред нас.

— Боже! — възкликнах аз, разяждан от угризения на съвестта — не заради смъртта му, а за загубата на източник на информация. За секунда си дадох сметка за крайното си равнодушие към кончината на

Хенри Гриър, докато сърцето ми помпаше във вените ми ледено желание за отмъщение.

Настъпи неловко мълчание, докато междуцатската връзка пукаше и прашеше, после Пеги заговори:

— Реб, пазете се. И на добър час.

Благодарих ѝ, затворих и бавно се върнах във всекидневната. От отворения прозорец полъхваше хладен бриз, свежият нощен въздух се смесваше с нечистия мирис на парите на Вернер Крел.

Допрях записките на Леонардо до бузата си.

— Към Венеция — казах на празната стая.

На зазоряване сънувах, че играя на дама с Юлий Цезар наред с площад Сан Марко. Той беше в черна тога, а около врата му се бе увила една змия, която не спираше да съска и му подсказваше какви ходове да предприеме. И Цезар, кучият му син, печелеше — завладяваше поле след поле и трупаше пулове, сякаш бяха сладки, които се кани да излапа, а туристите и гълъбите ни зяпаха.

Седях с червено от жегата лице по средата на широкия площад и се опитвах да хвана змията за езика, когато го изплезваше и извиваше насам-натам. Цезар отмяташе назад глава и гръмогласно се изсмиваше на всеки мой опит.

Беше гаден сън. Събудих се прекалено рано, обезсърчен и раздразнен, питайки се за какво, мътните го взели, съм се заиграл на дама.

В сутрешния вестник видях същата статия, отпечатана в „Денвър Поуст“. Изхвърлих го, спретнах си обичайната закуска от овесени ядки, сухи черешки и банан и я изядох на кухненската маса, без да усетя вкуса ѝ.

Час по-късно тичах из мъгливите хълмове на Малибу, а влажният студен въздух изпълваше дробовете ми и прочистваше ума ми. *Вдишай, издишай. Съсредоточи се. Не забравяй да се смееш. На какво? Живот, смърт, пожар, кинжали, отмъщение, болка... изгаряща болка. Имаш цел. Открий Ноло Теци.*

— Ха! — креснах, когато светлините на една приближаваща се кола пронизаха свъсената белота. — Ха! — извиках отново, а свистенето на гумите заглъхна, когато возилото изчезна зад завоя на пътя. Тогава престанах да мисля и всичко си дойде на мястото; отново бяха през джунглата.

След като взех душ, се обадох на Лий — агентката, която организираше пътуванията ми, нейният секси глас никак не подходдаше на слоноподобното ѝ телосложение. Резервира ми място за полета до Милано същата вечер в първа класа с прекачване до летище Марко Поло в Местре, недалеч от Венеция.

Пуснах си диск на „Крийдънс Клиъруотър Ривайвъл“ и се заслушах, докато си събирах багажа, как Джон Фогърти гръмогласно пее какво е да се родиш край делтата. Няколко чифта чорапи и бельо, джинси, принадлежности за бръснене и миене на зъби, две-три черни тениски, екипа за бягане и некапеща свещ в малък месингов свещник.

Без значение къде се намирам, в кой хотел и в коя страна, винаги запалвам свещ, когато се приготвям за лягане. Мекотата на трепкащото пламъче ми напомня картината „Каещата се Магдалена“ на Жорж ла Тур в Националната галерия — Мария Магдалена е седнала до писалище в стая, осветена само от една свещ.

Облегната на масата, обронила брадичка на едната си ръка, докато деликатните пръсти на другата докосват оскъдно осветеното ѝ чело, Мария се взира в едно огледало, погълната от мисли за морал и опрощение. Топлотата на светлината, играеща по замисленото ѝ лице и диплите на ръкава ѝ, ме омагьосваха още като дете.

Докато лежах в хотелски легла, в които бяха нощували безброй непознати, гледах как свещта ми блещука и търсех утеха в нощния светлик. Да танцуваш в светлината цяла нощ. Едва помнех гласа на майка си.

Затворих куфара, изключих Фогърти и позвъних на Арчи Ферис. Арчи е собственик на специализиран оръжеен магазин с името „Уха!“, от който пазаруваха от филмовата индустрия. Знае как да използва всички произвеждани някога оръжия и притежава повечето от тях.

Освен че се грижи за магазина, Арчи си изкарва добри пари и като технически съветник към много приключенски филми, като снабдява продукциите с оръжия и показва на каскадьорите — мъже и жени — как естествено да боравят с тях. Гони шестдесетте, нисък е метър и осемдесет, над сто и десет килограма и е набит като горила, има космати ръце и кокалчета като на боксьор и в единадесет сутринта четината по лицето му е като небръсната от два дни.

Арчи е от южен Бостън. Постъпи в армията веднага след гимназията. Приеха го в специалните части и стигна до чин сержант. Два пъти беше във Виетнам. Ясно ми бе, че е жертва на войната, макар че не е раняван нито веднъж в стотиците престрелки, в които е участвал. Върна се в родина, която плю на предаността му — почти най-лошото, което може да се случи на един ветеран, особено на Арчи. Верността на Арчи Ферис бе в кръвта му.

Като се върна в Щатите, се отправи към Лос Анджелис, стана ченге и се ожени за първото момиче, което не извъръщаше поглед от фланелката с камуфлажна окраска, бойните панталони и кубинките, които не сваляше от краката си. Не пожела да ми каже името ѝ. И дума не обели. Единствено пророни:

— Беше жена със сърце от камък, която не би обикнала никого, дори и собствения си син. — Говореше така, леейки сълзи в чашата си с оранжада.

Синът, за когото ставаше дума, бе Дани — израсна предимно под опеката на бившата на Арчи и върволицата от скапанияци, които тя прибираше.

Арчи обичаше Дани повече от всичко и всички, въпреки че момчето до голяма степен се бе метнало на майка си. Приятелят ми не му отказваше нищо, дори и с полицейската заплата, която получаваше, откакто се уволни от армията. Всъщност той продължи да служи, но вместо да брани гражданите на Съединените щати, се зае да защитава жителите на Лос Анджелис. Бе роден за пазител и такъв щеше да си остане, само дето смъртоносен изстрел улучи Дани при един кръчмарски бой. В този момент Арчи заряза ченгетата заради единствения куршум, който не можа да надхитри.

Няколко години поред отпаднаше, работейки като охрана по снимачни площадки, а благородството, лоялността и професионализмът му прикриваха унинието и му спечелиха добро име. Отначало хората се плашеха от него. Тялото му приличаше на бетонен блок, а изразът в очите казваше на света, че е издържал на погледи, пред които мнозина биха се прекършили.

Един търсач на таланти измъкна Арчи от пропастта, в която се гърчеше, сложи край на живуркането му като охранител и му даде роля във филм — екшън с много оръжия, всичките с халосни куршуми, освен на Арчи и на преследвача. Бясна гонитба, пицща знаменитост за зложница, стрелба до възбог и отчаян героизъм на професионален боец, вършещ чудеса от храброст.

Всички бяха спасени, включително и Арчи. Той се сдоби с нова работа: да обучава филмовите каскадьори как да боравят с оръжие. Започна друг живот и възвърна част от предишното си аз, но недостатъчно, за да запълни огромната празнина, която Дани бе оставил в огромното му сърце.

Арчи ме вкара в бизнеса, след като едва не ме прегази на улицата, докато си похапвах мексиканска тортила от „Ла Кантина“. Бях обмислял да се захвана с кино, а не да оливам тениската си с доматиен сос, когато го мярнах с ъгълчето на окото си да се носи като разярен бик по булевард Санта Моника с черния си ланд ровер, притиснал до ухо мобилния си телефон. Бях по средата на платното, а тортилата стърчеше от устата ми, когато ми хрумна, че има само един начин да не се превърна самият аз в кайма за пълнеж — нагоре.

Арчи удари спирачки едва на петдесет сантиметра от мен. Миг преди това скочих високо и се претърколих през покрива и задната част на возилото му, като се приземих с приклякване на улицата — без да изтърва тортилата. Очите ни се срещнаха в огледалото за странично виждане — неговите пълни с ужас, ме гледаха как дъвча, хиля се и правя знак против уроки. Усмихна ми се в отговор.

Над коктейли от кюрасо и източни деликатеси в „Златния Китай“ му стана ясно, че имам набор от полезни умения — управлявам делтаплан, алпинист съм, владее карате, скачам с парашут, а на мотоциклета съм фурия. После ме представи на неколцината режисьори на специални ефекти, които познаваше — и готово. Скачах от самолети, препусках по шосетата, премятаха ме, раздавах удари наляво и надясно и падах, когато се наложеше.

Като за начало Арчи ми връчи един „Зиг Зауер“ — деветмилиметров пистолет, научи ме как да си служи с него и ми помогна да се сдобия с разрешително.

Понеже бързо се учех и овладявах всяко оръжие, което Арчи пхнеше в ръката ми, скоро заслужих уважението му. Но не бе само това. И двамата се ценяхме един друг.

Вдигна телефона при първото извъняване.

— Арч — започнах малко колебливо, като знаех, че е чул за свредела с делтаплана и това не е минало покрай ушите му.

Изломоти:

— Ако ти се ще да се утрепеш, що не използваш пушкалото, дето ти го дадох? Ще бъде супер. Първо Дани, после ти. Исусе! Какво има?

— Винаги си ми бил такъв добър приятел — подхванах. — Нужна ми е помощта ти.

— Добър приятел, а? Не ми звучи като комплимент. По-скоро като последни думи преди ешафода. За Емили ли става дума? Ела при

мен, ще отпрашим към хижата ми в Биг Беър и ще поговорим. Какво си въобразяваш, че никога няма да се влюбиш отново ли?

— Знаеш, че не бях влюбен в нея.

— Да бе, да. Никога не си се влюбвал в никоя. И аз също. И какво?

— Не затова ти се обаждам. Виж, заминавам за Венеция — не става дума за плажа, онази в Италия — и... абе трябва ми някакво оръжие, докато съм там. — В секундата, в която го изрекох, ми се прищя времето да се върне и никога да не му се бях обаждал.

Наруших болезнената тишина.

— Извинявай, но знам, че един твой приятел от Нам продава оръжия. Не мога да пренеса пистолета си през граница, а нямам време да чакам да ми излезе разрешителното.

— И? — обади се той. — Целият съм в слух. Не ми спестявай нищо.

— Свързано е с Леонардо да Винчи и родителите ми. Само толкова мога да ти кажа.

— Хайде де! — раздразнено ме подкани той. — Говорим за реалния свят. Там оръжията наистина убиват.

Знаех си. Бях възкресил спомена за Дани. Арчи щеше да си пусне филма „Шейн“^[1] има-няма десет минути след като приключим разговора. Проклинах се за неблагоприятното си.

— Слушай, забрави.

— Нищо няма да забравя! Да му се не знае! Леонардо да Винчи и вашите... за какво става дума, мътните го взели?

— Купи ли си тази сутрин „Таймс“?

Отговори положително.

— Прочете ли го?

— „Лейкърс“ са загубили. Не, не съм го и прегледал. За бога, изплюй камъчето.

— На трета страница. Горе.

Каза ми да почакам. Чух шумолене на хартия, после някакво мърморене и най-сетне:

— Иусе! Какви ще ги вършиш във Венеция? Пише, че бележките са унищожени от пожара.

Разказах му всичко — за Гриър, Теци, кинжала и записките.

Настъпи дълга пауза.

Попитах:

— Е, ще ми послужиш, или не?

— Ще направя нещо по-свястно. Ще дойда с теб.

Бях стъписан.

— Би ли го сторил?

— Май си изненадан.

Почувствах се смутен, сконфузен. Не ми бе хрумвало, че Арчи или който и да е друг би се изложил на опасност заради мен. На филмовата площадка — да. За пари. Но това бе съвсем различно. Лоялността, безкористността бяха ценности, към които не можеш да посегнеш с лека ръка. Усетих огромната им стойност, навярно за първи път. Искях да кажа „Помогни ми“. Но не можех преднамерено да изложя на риск приятеля си.

— Арч, предложението ти означава за мен повече, отколкото мога да изразя с думи, но трябва да се справя сам. Нужен ми е отговор за оръжието.

Напрежението сякаш пропълзя по жицата.

— Дяволите да те вземат! — ревна той. — Режеш ми квитанцията, после ме караш да взема решение на секундата!

— Да — решително отговорих аз. — Съжалявам, но се налага да знам точно сега.

Чух го дълбоко да въздиша.

— Предполагам, че и двамата съжаляваме, 'щото не мога да ти услужа.

Тишина.

— Добре тогава — отвърнах аз. — Не биваше да се обаждам. Извинявай, че те замесих. Налага се да затварям.

— Почакай. Моля те, недей.

— Виж, трябва да хвана самолета.

— Искам да кажа да не тръгваш — настоя Арчи.

— Налага се.

— Имаш избор.

— Нямам. Длъжен съм да отида.

* * *

Мъглата се бе вдигнала и слънчевите лъчи образуваха прашни коридори, процеждайки се през отворените прозорци на всекидневната.

Извадих петдесет хиляди долара от платнената торба, увих ги в амбалажна хартия и ги пъхнах в една червена раница, с която се сдобих в Бостън на излизане от Музея по изящно изкуство на Изабела Стюарт Гарднър. Върху парите прибрах папката с бележките на Леонардо и няколко шоколада с плодов пълнеж — единствената храна с концентрирани калории, която няма вкус на маджун. После отново пристегнах платнената торба и я сложих обратно в кожената раница.

Сбогувах се с Джини, пъхнах пътните си чанти в багажника и подкарах към „Американската банка“ в Санта Моника. Един служител с червено лице обърна пет хиляди долара в италиански лирети и ми предостави под наем кутия за депозит колкото тарга за бира, където прибрах платнената торба.

Върнах се в ягуара и врътнах ключа на стартера. Гърленото му мъркане погъделичка гръбначния ми стълб, когато се понесох към летището.

* * *

Някъде над Скалистите планини ръцете ми спряха да треперят и вдигнах бордовия телефон. Набрах Лоис ван Олстин, червенокоса красавица със зелени очи и дълги крака, която като нищо бе в състояние да пренапише „Кой, кой е“. Лоис бе използвала смайващата си общителност, за да разработи доходна агенция за връзки с обществеността, представляваща някои от най-големите имена в Холивуд.

Преди няколко години прекарахме една нощ заедно — много бе приятна, докато не заби дългите си нокти в гърба ми. Казах ѝ да престане и тя ме послуша, но с веселбата бе свършено. Останахме си с добри чувства.

Вдигна телефона след третото позвъняване.

— Боби, във ваната съм. Ще дойда до час.

— Лоис, аз съм Реб.

— Огън човек! Как си? Том лее горчиви сълзи. Жалва се, че повече харесваш чучелата, дето ги хвърляте по разните каскади, отколкото него.

— Вярно е.

— Да му се не види. Какво искаш? Вероятно не ме каниш на среща.

Отговорих й, че търся информация за Вернер Крел и Ноло Теци.

— Крел го знам, разбира се. За Теци не съм и чувала. Не ми казвай — избъбри тя. — Крел иска да те снимат как падаш от планината му от пари.

Не отвърнах нищо.

— Хубаво, почакай минутка. Ще проверя в базата данни, да видим какво ще изскочи. Къде си? В летателен тренажор?

Казах й, че съм на път за Венеция.

— Шегуваш се! Какво, да не би Крел да е на самолета? Не, има си собствен.

— Този разговор ми струва по сто долара на минута, Лоис.

— Аха — безгрижно рече тя. — Окей, да видим... търся Теци. Да не е Т-Е-Т-С-И?

— Не, мисля, че се пише с „ц“. Пробвай и двата варианта.

— Не става. Ядец, нищо не излиза. Дай ми секунда за Крел. Ще лъсне. Ето го. Вернер Крел. Какъв е плешага, да знаеш. Същински Юл Бринър. Ама хваща окото. Роден в Берлин през трийсет и пета, единствено дете. И татенцето е бил оръжеен индустриалец. Измислил е революционна технология — „Гевер У41“, първата полуавтоматична пушка, влязла в широка употреба през Втората световна война. О, и маниак на тема Леонардо да Винчи.

— Какво? — сепнах се аз.

— Казах, че татко Крел е бил запален почитател на Леонардо. Притежавал е достойна за много музеи колекция от Леонардовите оръжия и бойни машини, катапулти и други изобретения. Излагал ги е в галерията „Гемалде“ в Берлин точно преди войната. Има и снимка с малкия Вернер до него с три четвърти панталонки. О, мама е убита при съюзническа бомбардировка, когато младият Крел е бил на осем. Говорят, че след това и той и старецът му се чалнали. И двамата са истински ексцентрици, меко казано.

Спомних си, че когато аз бях на осем, с баща ми построихме модел на великолепия мост, проектиран от Леонардо за султан Баязид II, свързващ двата бряга на залива Златния рог в Истанбул.

Лоис продължи:

— Да... я да видим... малкият Крел работел усърдно. На двадесет години завършил машинно инженерство с отлична диплома в берлинската Политехника и сам започнал да конструира оръжия за бащината си компания. По това време вече бил дясна ръка на баща си. Изобретил първия възвратно-откатен механизъм при полуавтоматичните пушки. Натрупал цяло състояние, когато оръжието се наложило на пазара. С две думи, той е милиардер, притежава контролния пакет или е единствен собственик на компании за производство на оръжия и муниции в Германия, Австрия, Белгия, Италия, Чили и Мексико. Явно продава и на добрите, и на лошите. Абсолютно безскрупулен — добави Лоис. — Винаги когато пожелае нещо, да речем нечия компания, я получава. Ексцентрик до немай-къде и става все по-непредсказуем.

— Нещо друго?

— Когато не е със самолета си, пътува със собствения си вагон в края на композицията, на който влак си поиска. Моделът е от типа на Ориент експрес. Нечуван лукс. Има и снимка. Сигурно му е струвал милиони. Истински шедьовър на ар деко. Елегантна... външна платформа май се нарича. Помниш ли Дъмбо^[2]? Дето накрая стои навън на платформата на собствения си вагон?

Не отговорих. Представях си как Хенри Гриър прескача перилата и полита надолу към прохода Сан Родар. Нещо проблесна в паметта ми. Самият аз го бях прекосявал преди десетина години, когато някакъв тип с лице като клисаво тесто ме взе на стоп от Швейцария до Италия във фолксвагена си.

Лоис се обади:

— Абе... нещо много си мълчалив за сто кинта на минута.

— Извинявай — отвърнах аз. — Малко се обърках.

— Сега намери ли се?

— Не знам — отговорих аз. — Благодаря ти.

— Хей, Огън човек... преди да заминеш...

— Да?

— Да ти кажа, сега съм по-кротка. Може би, след като се върнеш...

Секундното колебание от моя страна бе по-красноречиво от всякакъв отговор.

— Е, хайде — завърши тя. — Предполагам, че е редно да затворя първа.

Преди да успея да отговоря тя го направи.

Върнах слушалката обратно на мястото й... *Вернер Крел и баща му. Аз и моят. Леонардо.* Бяхме петима. Останахме двама. При други обстоятелства щяхме ли с Крел да пресушим чаши в памет на покойните си бащи и в чест на гения на Леонардо? Щяхме ли заедно да оплачем майките, за които тъгувахме, чиито забравени гласове вече нямаше да ни утешат?

А ако се бяхме срещнали на бойното поле, кой пръв щеше да натисне спусъка?

* * *

Бе тъмно и валеше, когато самолетът се спусна от небето и се приземи на пистата на летище Малпенса в Милано. Час по-късно отново бях във въздуха в посока изток към Венеция на борда на миниатюрно копие на летателния апарат, с който бях пристигнал.

През краткия полет до летище Марко Поло успокоявах нервите си, като си мислех за изрисуваните руски матрьошки — като отвориш една, намираш в нея друга, докато най-последно стигнеш до не по-голяма от кутрето ти кукла. Представих си, че се намирам на самолет, който се отваря, от него изскача по-малък, аз се смалявам и влизам в него, докато накрая се вмъквам в аероплан с размерите на дива патица, който се устремява към небето, за да се присъедини към ято други птици. По дяволите, летях прекалено дълго.

Скоро багажът ми и аз се озовахме на земята, а оттам — в частно такси, което зацепи развълнуваните води на Канале гранде.

Лий ми бе запазила апартамент в „Грити Палас“ — великолепен хотел с изглед към разкошния канал, някога дом на дож — могъщ властник на Венеция през шестнадесети век.

Вратата към стаята ми бе открехната, пиколото тъкмо оставяше на масата кошница с плодове. Помещението с висок таван бе просторно и пълно с антики, голям персийски килим и богато украсен полилей. Бях приятно изненадан. Лий се бе постарала.

Тикнах на пиколото някакви пари и той елегантно се оттегли заднешком.

Взех душ, разопаковах багажа си, запалих моята свещ и се пъгнах в леглото.

Майка ми и баща ми щяха да се влюбят във Венеция. Можехме да отседнем точно тук. Щях да пъгна босите си крака под меките възглавници на канапето, да се взирам във фигурите на високия таван и да слушам как татко угощава мен и мама с разкази за гордите и бедните, бродили по тези канали и улици, понесли в изпоцапаните си с бои ръце великолепни платна.

Изведнъж почувствах изисканата стая прекалено пуста, а нощта — прекалено необятна.

Шоколадче с форма на гълъб, увито в станиол в оранжево и бяло, се мъдреше на гигантската пухена възглавница до мен. Взех го и вдъхнах аромата му.

Легнах на една страна и запорих въздуха с гълъба, карайки го да лети напред-назад на трепкащата светлина, тъгувах по откраднатото си минало, копнеех за светлината на деня и да опра колене в гърдите на злодеите. Ноло Теци. Вернер Крел.

Шоколадовата птица омекна от пламъка на свещта.

Жадувах за отмъщение.

* * *

На следващата сутрин тръгнах по единствената си писта. Точно в девет часа стоях в покритата с мрамор приемна на Галерия дел Академия пред шестдесетгодишна секретарка с пищна кестенява коса и рунтави вежди. Отличният ѝ английски се допълваше от сдържани професионални маниери, с които се опитваше да замаскира напрежението си, но нищо не можеше да го скрие.

При все че сърцето ми биеше до пръсване, се наведох напред и ѝ се усмихнах, сякаш бях най-милият човек, с когото този ден ѝ

предстоеше среща. Обясних, че съм пристигнал от Калифорния, за да разговарям с човека, комуто библиотекарят синьор Ареционе вероятно е показал страницата от записките на Леонардо.

— Репортер ли сте? — попита тя и чертите ѝ се изопнаха.

— Не, не съм.

Измери ме с предпазлив поглед, а бухлатите ѝ вежди почти се сключиха.

Разтворих якето си.

— Нали виждате? Нямам диктофон, нито бележник, нито молив. Не съм журналист. Даже като пиша, правя грешки.

Забелязах, че за миг ледената ѝ физиономия като че се поразтопи.

— От някоя официална организация ли сте? — Да речем — от полицията?

— Всъщност съм каскадър.

Изглеждаше озадачена.

— В киното ли?

— Слабите по правопис нямат кой знае какъв избор — усмихнах се аз. Тя позагуби още малко от хладината си.

Секретарката хвърли поглед зад себе си към фигура на мъж, неподвижен като манекен на витрина, от когото ме делеше врата от опушено стъкло. Когато очите ѝ отново срещнаха моите, разбрах, че всичкият ми напредък с нея е отишъл на кино.

— Не мога да ви помогна — отсече тя.

Наведох се още малко.

— Синьорина Роси...

— Синьора — поправи ме тя и отново хвърли притеснен поглед към силуета зад вратата, после — към мен.

Налагаше се да сломя съпротивата ѝ.

— Синьор Ареционе е показал бележките на някого тук. Искam само да науча името му, навярно да разменим две думи.

Призракът зад вратата натисна дръжката.

— Не, господине, никой тук не е виждал записките. Съжалявам. Моля, вървете си.

У мен започнаха да се зараждат разочарование и гняв. Положих усилие да ги прикрия. Знаех, че иска да ми каже, но просто се страхува. Длъжен бях да запазя спокойствие и да разбера защо.

Стъклената врата се отвори и един едър оплешивяващ мъж с неумолимо лице, облечен с кафяв костюм и жълто-кафява папийонка, пристъпи навън. На вид бе над шестдесет. Синьора Роси се завъртя на стола си.

— Професор Корта! — Кимна почтително с глава.

Измерих го от глава до пети. Кибритлия, дойде ми наум. Отзивчивост клоняща към нула, бе втората ми мисъл.

— Синьоре — обърна се той към мен с изненадващо остър глас — каква работа имате тук? Вече направихме изявления пред пресата и полицията.

— Допада ми папийонката ви, синьоре — заговорих аз. — Имам същата като нея, само дето моята бие повече на мармаладено. Предпочитам вашата.

— Благодаря — отвърна той и се поизчерви. — Сега ще ме извините ли? Закъснявам за среща.

С един поглед ме отпрати и изригна поток от думи на италиански към синьора Роси. После ме отвя като крайпътен знак и изхвъркна през вратата, през която бях влязъл.

Синьора Роси притеснено оправи бележника и писалката си.

— Виждам колко сте заета, синьора. Не съм дошъл, за да ви причинявам главоболия.

Подадох ѝ статията от денвърския вестник и за минута я оставих на спокойствие, за да я прочете.

— Казвам се Реб Барнет, синьора Роси. Баща ми бе уредник в Националната галерия във Вашингтон. Двамата с майка ми загинаха при пожар в къщата ни веднага след като той се опита да се сдобие с последните бележки за Кръговете на истината.

Това привлече вниманието ѝ.

— Можете да проверите по интернет — продължих. — „Вашингтон Поуст“. Двадесет и трети юли осемдесета година. Името му бе доктор Роло Ебърхарт Барнет.

— И вие може оттам да сте го прочели — запъна се тя, записвайки данните в бележника си.

Извадих паспорта си и посочих името.

— Не ми се налага да го чета. Бях там.

И двамата замълчахме за момент, докато разгледа паспорта ми, после отново хвърли поглед към мен.

— Кое ви безпокои толкова силно? — попитах.

Устните ѝ потрепераха. Вдигна ръка към устата си. Разбихах, че усеща как губи почва под краката си, и изпитах състрадание към нея. Зачаках, внушавайки ѝ да ми се довери.

След миг тя заговори:

— Вие сте вторият, който идва тук с молба да види... да пита по този въпрос. И то след полицията и репортерите.

Попитах я кой е бил първият. Отговори ми, че не знае.

— Как изглеждаше?

Синьора Роси се наклони напред и покри лицето си с ръце, като че се готвеше да кихне. Надникна през пролуките между пръстите си. Когато седнах на края на бюрото, не се възпротиви.

— Каквото и да споделите с мен — уверих я аз — обещавам да не го казвам на професора. Не желая да ви причиня неприятности. Всъщност ще помогна, ако мога. Погледнете ме в очите. Ще разберете, че говоря истината.

Тя свали ръце, подробно и критично ме огледа, осланияйки се на половин век жизнен опит, който да ѝ каже дали не ѝ поднасям бокал с отрова.

— Добре — съгласи се колебливо. — Беше страховит.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Дрехите, тембърът на гласа...

— Американец ли беше?

— Говореше италиански, но не особено добре и с акцент. Нищо чудно да е бил американец. Имаше невероятно тъмни очи. Косата му бе сресана напред, като на Цезар. А ръцете му... — продължи тя. — Помня, че пръстите му бяха дълги и деликатни като на хирург, а ноктите бяха... лакирани, това е точната дума. Да, бяха намазани с безцветен лак.

Мускулите на стомаха ми се свиха. Ноло Теци наистина съществуваше.

— Нещо друго? — попитах, посочвайки към врата си отстрани.

— *Si, si* — оживи се синьора Роси. — Имаше... как го наричате... *tatuaggio*... отстрани на шията си. Змийска глава. — Усетих, че лицето ми се налива с кръв, чувах пулса с ушите си.

Исусе! Теци е бил тук след пожара в книжарницата. Взел ли е записките, или са изгорели в огъня?

— Какво му казахте? — попитах я с всичкото спокойствие, на което бях способен.

— Нищо — прошепна тя. — Разговаря с професор Корта. Оттогава последният е все угрижен. Предупреди ме с никого да не обсъждам бележките. Опитваше се да се свърже...

— С кого? С човека, видял записките? Професор Корта видя ли бележките?

— Не. Той не успя. Единствено...

— Кой? — настоях малко прекалено енергично. Тя покри треперещите си устни.

— Знаете ли къде мога да го открия?

Почти недоловимо кимна.

— Нея. Тя е моя приятелка. Не е на себе си след пожара. Чувства, че я грози голяма опасност и... си взе отпуска.

— У дома ли е? Може би в апартамента си?

— Не.

— Но можете да й предадете съобщение?

Обезсърчително мълчание.

— Синьора Роси, споменахте, че приятелката ви е в опасност. Повярвайте ми, ако човекът с татуираната змия е наблизко, приятелката ви наистина има от какво да се страхува. Дебне я смъртна заплаха. Предайте й, че се налага да говоря с нея. Отседнал съм в „Грити Палас“. Помолете я да ми позвъни по обяд. Тоест в дванадесет...

— Знам какво означава по обяд — бързо изрече тя, присвивайки очи, вперила поглед в мен, за какъвто и да е признак за измама.

Измина секунда.

— По обяд — повторих аз.

Тя кимна.

— Благодаря ви, синьора Роси. — Подадох й ръка.

— Франческа — допълни тя и я пое.

* * *

Когато се обърнах да си вървя, някакъв мъж буквално налетя върху мен. Силно изохка и падна назад, изпускайки вестника си, а шапката му хвъркна настрани.

— О, боже, съжалявам! — извиних се аз и му помогнах да се изправи.

Вкопчи се за реверите ми, докато го издърпам на крака. Беше около метър и седемдесет, със слабо като точилка тяло и облечен със скъп шлифер. Докато и двамата посягахме към вестника и шапката му, си чукнахме главите и ме лъхна аромат на одеколон „Олд Спайс“. Изсумтя, докато си прибираше вестника, издувайки инак хлътналите си бузи. Шапката му бе тип „Борсалино“, сива като шлифера му. Намръщено я издърпа от ръката ми.

— *Grazie* — сопна ми се той и се отдалечи, сгъвайки вестника си.

Излязох на улицата и притиснах ръка отстрани към главата си, където ме наболяваше. Нищожно наказание за собствената ми непохватност. Но бях съумял да придумам синьора Роси да ми се довери. Приближавах се до целта.

Сведох поглед към високите си обувки. Подметките ми бяха стъпвали на същия под, по който бе вървял Ноло Теци. Почувствах как гневът се заражда в стъпалата ми, пропълзява по прасците, бедрата, гърдите, оттам — към пръстите на ръцете. *Бях готов да хапя. Способен бях да убивам. Кой, по дяволите, съм аз?*

Хвърлих кос поглед към небето.

— Нима съществува само престъпление и отмъщение, Господи? — прошепнах аз. *Дишай, Реб.*

Върнах се пеша до хотела, влачех обувки по калдъръмените улици и си налагах да се успокоя.

---

[1] Шейн — уестърн на „Парамаунт“ от 1953 на режисьора Джордж Стивънс по романа на Джак Шефър, в който храбър гънмен с цената на живота си защитава заселниците. — Б.пр. ↑

[2] Дъмбо — летящо слонче, анимационен герой от едноименен филм на Уолт Дисни. — Б.пр. ↑

Нежните златисти пръсти на слънцето галеха лицето и врата ми през отворения прозорец на стаята, както си седях зад бюрото със засукани дърворезби, мечтаех, наслаждавах се на времето. Питам се дали някой дож с мантия и кожени сандали е гледал през същия този прозорец в деня, когато Леонардо е съчинил думите и е нарисувал тайнствените кръгове върху листа, който държах у себе си.

Нищо чудно дождът да е седял точно на това място, да е хапвал фазан с макарони, навярно и някакви плодове: Вероятно самият той е пишел нещо — поема за някой апостол или ода за извивката на резена пъпеш — с паче перо в непоколебимата десница и петна от мастило по благородните пръсти.

Погледнах моите. Не бяха писали много стихове. Вместо това бяха докосвали крилата на самолет, бяха стискали кормило на мотоциклет и автомобил, първази на прозорци, отвесни скали и асансьорни кабели. Натискали бяха клавишите на калкулатор, изчислявали бяха силите при падане и удар. Подписвали бяха договори и чекове, дори някой случаен автограф. Почтени пръсти, казах си аз, като ги вдигнах пред себе си на светлината. Треперят от време на време, но още мога да разчитам на тях.

На вратата се почука. Надникнах през месинговата шпионка — беше камериерката, дребна като гномче, на средна възраст, с ниско подстригана прошарена коса, бели ръкавици и светлосиня униформа. Пуснах я да влезе. Плъзна се покрай мен със сведени очи и припряно започна да чисти праха от мебелите с бърсалка от истински пера. Отдръпнах се от пътя ѝ и заставах до прозореца.

Палещото слънце и плясъкът на вълните отново ме върнаха към мечтите ми, тършувах из остатъчните спомени и фантазии, неспособен да се добера до нищо, напомнящо истинско познание. Тракването при затварянето на вратата, когато камериерка излезе, ме изтръгна от унеса.

Постоях още малко край широкия прозорец, размишлявайки защо приятелката на Франческа от Академията се криеше, когато

телефонът иззвъня.

Гърлен глас, малко по-дълбок от обичайния за жена, заговори в слушалката:

— Франческа Роси ми даде вашия номер. С кого разговарям?

— Казвам се Реб — отвърнах аз.

— Какво искате, Реб? — Говореше безупречен английски без никакъв акцент. Това силно ме впечатли.

— Мир по света... и едно пони — отговорих.

— Не се шегувам.

— Защо не говорите с акцент? — попитах. — Смятах, че сте италианка.

— До три секунди затварям, ако не ми кажете какво желаете.

— Мислех, че може да ми помогнете...

— Вие се нуждаете от помощ? А кой ще помогне на мен?

— Какво ви трябва? — чух как количката на камериерката скрибуца надолу по коридора. Плащах по хиляда долара на ден, а получавах скърцане на колички.

Мълчание. Не го бях докарал доникъде.

— Добре — съгласих се аз. — Ще ви помогна.

— Как?

— Знам кой се опитва да открие кинжала на Медичите.

Чух ахване и после шепот:

— Кой?

— Слушайте, може ли да се срещнем някъде?

Отново чух писукането на колелата, този път по-близко. На вратата ми се почука.

— Как е на италиански „почакайте“? — попитах.

— *Aspettare*.

Притиснах слушалката до гърдите си и извиках по посока на вратата:

— *Aspettare, per favore. Um, cinquecento minuti.*

Камериерката се поколеба, преди да отвърне:

— *Si, signore* — после скрибуцането се отдалечи.

— Извинете — обадох се аз. — Камериерката беше на вратата.

— Помолихте я да почака петстотин минути.

— Така ли? Искях да кажа петнадесет. — И двамата замълчахме за няколко секунди, докато се мъчех да измисля как да продължа

разговора. Най-после попитах. — Смятате ли, че ще ме послуша?

По линията долетя тихо хихикане.

— Може да мога да ви бъда от помощ — подхванах аз — поне не се страхувам. — Не беше вярно, но тя не го знаеше. — Защо не се видим някъде? Обещавам ви, че нищо лошо няма да се случи. Гладна ли сте? Нека ви почерпя един обяд. Да кажем... как е името на онова заведение на остров Торчело?

— Говорите за „Локанда Чиприани“?

— Точно за него. Фериботът тръгва за там...

— Пред хотел „Даниели“ — прекъсна ме жената. Чувствах, че е готова да се съгласи, и не смеех да промълвя и дума. — Добре — твърдо заяви тя. — Ще се срещнем там след петнадесет минути. Не петстотин.

И затвори телефона.

Сресах си косата, измих си зъбите, наметнах си якето, грабнах червената си раница и се понесох навън.

Бързо стигнах пеша до „Даниели“ — гигантска сграда, прилична на торта, спечелила конкурс за най-сложна глазура. Цялата Венеция ми изглеждаше по подобен начин, сякаш някакъв сладкар великан е полудял и е нацъркал всевъзможни украшения. Шпилове, арки и мостове, двойни и тройни корнизи с орнаменти, масивни декорации и извивки. Представям си този майстор с бели дрехи как се вглежда в творението си, а очите му святкат, докато изцежда последните капки глазура от шприца си, после запява колкото му глас държи:

— *Mia bella Venezia!*

Заех позиция на другата страна на улицата срещу „Даниели“, за да открия как изглежда тайнствената ми информаторка. Бях убеден, че Франческа й е разказала всичко за мен. Играех си, като опитвах да я открия сред тълпата. По метода на Шерлок Холмс разгледах жените сред навалищата. Чрез изключване великият детектив стигаше до заключение и когато оставаше само една възможност, тя се оказваше точната — без значение колко е невероятна. Безброй пъти съм използвал този прийом, когато търся изчезнали чорапи.

Дали не е девойката с обувки с дебела подметка? Или екскурзоводката с червения чадър? Дамата към петдесетте с елегантния костюм? Може би. Едно от двете момичета, крачещи

подръка? В никакъв случай. Ами онази с рунтавите вежди, като на Франческа? Продължих да се взирам.

И тогава някой ме потупа по рамото. Беше слаба жена, на около тридесет, с дълга разноцветна пола, светлосин жакет, слънчеви очила и шал, който почти изцяло покриваше правата ѝ дълга до раменете черна коса. Имаше високо разположени скули, тънък нос и широка уста с чувствени червени устни. Косъмчетата на врата ми настръхнаха.

— Реб? — попита тя, плъзгайки пръст по дръжката на праметнатата през рамо голяма чанта.

Преглътнах с усилие и ѝ подадох ръка.

Тя се ръкува сковано. Малката ѝ длан бе ледена от страх. Зачудих се какво е подтикнало тази изплашена жена да излезе посред бял ден, за да обядва с непознат.

Попитах я за името ѝ.

— Антония. — Гласът ѝ бе на пушачка, като на Лорен Бакол^[1] като млада.

— Благодаря ви, че дойдохте, Антония — заговорих аз, опитвайки се да зърна очите ѝ през черните очила. — Искате ли да поостанем тук и да поговорим... ако това ще ви накара да се почувствате по-удобно?

— Намирам се в опасност — прошепна тя. — И то сериозна.

— Вярвам ви.

Мъчех се да срещна очите ѝ, вместо да се оглеждам за потенциално застрашителни особи. Настойчиво показвах, че единствената ми грижа е собствената ѝ безопасност. Беше истина, но се безпокоях и за себе си. Освен това ми бе нужно да разбера какво знае.

— Искам да знам защо сте в опасност — започнах делово. — За да ви помогна по силите си. Не желая да ви навредя. Навярно тук сте на по-сигурно място, отколкото на лодка.

По-скоро почувствах погледа ѝ, отколкото да видя очите ѝ. Тя се завъртя на пета и бързо тръгна да пресича улицата.

— Да вървим.

Докато я настигах, забелязах, че е обута със спортни обувки. И двамата припряно се понесохме към пристана за лодки. Тя на няколко пъти притеснено се огледа през рамо.

След като размени две-три думи на италиански с един униформен служител на хотела, Антония се обърна към мен:

— Корабчето до ресторанта е отплавало на обяд. Можем или да се качим на ферибота, или да вземем частно водно такси. Второто е много по-скъпо.

— Такси — поръчах на момчето и подадох пари. Едно такси тъкмо се приближаваше.

Антония се спазари с лодкаря, набит мъж с голям нос и цигара, увиснала на долната му устна. Качихме се на борда и седнахме в задната част на открито.

— Е, Антония — опитах се да надвикам боботенето на двигателя. — Ще си свалите ли слънчевите очила? Не мога да видя очите ви.

Тя се втренчи в мен. Дори и зад черните стъкла очите ѝ се забиваха в мен като свредели.

Отместих поглед и се загледах към останалите лодки. Такси, такси, такси, ферибот. На около триста метра отдясно яхта в черно и сребристо.

— Ясно... гладна ли сте? — Опитвах се да я предразположа. — Имам вълчи апетит.

— Кой сте вие? — попита тя, без да откъсва поглед от мен. Обезоръжаващото ѝ присъствие ме остави безмълвен.

— Всъщност... никой. — Думите се отрониха от дъното на душата ми. Бях стъписан.

— Винаги ли излъчвате меланхолия? — някак нехайно попита тя.

— За каква меланхолия говорите? — сепнах се аз. — Познавате ме точно колкото лодкаря.

— Аха... Добре, сега ми разкажете с какво се занимавате.

Яхтата вече беше по-близо, навярно на двестатина метра.

— Аз съм... холивудски каскадър. Само не ме критикувайте.

— Какво странно изказване!

— Моля?

— Не цените професията си.

— Не съм казал подобно нещо. Като че ли е най-добрата в цялата проклета киноиндустрия.

— Я виж... друга загадка. Носите кубинки.

Вятърът се усили. Антония пристегна шала си и се отдалечи от мен.

— Загадка ли? Не се крия под шал и тъмни очила — възразих.

Нужно ми беше да науча от това момиче каквото ме интересува и да се пръждосам. Започваше да ме дразни до немай-къде. Постави пръст по средата на очилата си и ги смъкна с два сантиметра. Още не виждах очите ѝ, но ми се стори ядосана. Сърдита дори.

— Ето какво — подхванах аз. — Когато Фаусто Ареционе намерил бележките на Леонардо, се обадил в галерията ви.

Тя побутна обратно нагоре очилата си.

— Вярно е.

— Но е загинал при пожара, за което според мен със сигурност можем да заключим, че не е нещастна случайност. Свързано е със записките на Леонардо и с човек, който отчаяно ги иска.

Шибна ни порив на вятъра. Увеличавахме скоростта.

— Кажете ми кой — настоя тя. — Чакайте... защо се насочваме към залива? — Тя посочи вляво. — „Торчело“ е ей там.

Моторницата ускори още. Хвърлих поглед към лодкаря. Бе вперил очи вдясно от щирборда, до устата си държеше портативна радиостанция. Проследих накъде гледа — към яхтата в черно и сребристо. Бе обърната с носа си към нас, а лодката пореше вълните право към нея. Бегло я огледах. Мярнах на палубата трима мъже с тъмни дрехи и слънчеви очила. На руля бе тип с хавайска риза. До него друг бе долепил до ухото си преносим предавател и гледаше през бинокъла си към нас.

Изправих се. Антония ме изглежда ужасена.

— Какво става?

Тръгнах към кабината.

— Реб! — извика зад гърба ми тя.

— Веднага лягай на палубата! — наредих ѝ аз. Яхтата беше на петдесет метра разстояние.

— О, боже! — изпъшка тя. — Какво се готвиш да правиш?

— Просто лягай долу!

Тя се просна на палубата, докато влизах в кабината зад лодкаря. Той ме забеляза и изстреля лакътя си към лицето ми. Блокирах удара с долната част на ръката си, но той ловко прицели един страничен ритник към стомаха ми. Видях приближаването му и отскочих встрани,

като му нанесох хубав прав удар в ребрата. Той простена и изпусна портативната радиостанция. Тя се плъзна по пода, от нея някой бръщолевеше на италиански.

Сграбчих руля и го завъртях наляво. Лодкарят замахна с опакото на ръката си към носа ми и я стовари отстрани на лицето ми. За секунда в главата ми звъннаха камбани. Натисна бутона за изключване на двигателя на лодката и измъкна изпод ризата си пистолет. Вкопчих се в китката му с лявата ръка и забих лакът по средата на гърба му. Той изквича и се преви напред, изпускайки оръжието. Фраснах му едно коляно в лицето и чух как големият му нос изхрущя преди той да се срине като безформена купчина.

Огромната яхта сега бе на петнадесет метра и ни препречваше пътя. Мъжът с бинокъла го държеше небрежно пред гърдите си и съвсем ясно виждах подстрижката му тип Цезар. Беше Ноло Теци, дишахме един въздух, изражението му бе като на който, сграбчил в лапите си мармот.

Опипом затърсих бутона на стартера.

Антония изпищя. Двамина от лодката се приближиха към перилата на борда. Съзрях блясък на оръжие.

— Влизай бързо! — извиках. Лодкарят простена и обърна глава към мен, лицето му бе обляно в кръв. Изритах го колкото сила имам от двете крачки, които ни делеха.

Антония се втурна в кабината и се хвърли по очи на пода. Вдигна ръка, покрита с кръвта на Дългоносия, и отново изпищя.

Открих черното копче за стартера и забих пръст в него; двигателят изрева и оживя. Завъртайки руля наляво, настъпих здраво газта, когато първите куршуми разбиха задното стъкло на кабината.

— Намери пистолета му!

Антония се заоглежда като обезумяла.

— Къде е? Не го виждам.

— Потърси под него. — Голямата лодка се понесе след нас, носът ѝ щръкна над водата като перка на акула, готова да разкъса тюлен. *Няма начин да им избягаме. Мисли! По-малката лодка прави по-остри завои. Маневрирай.*

Антония се опита да претърколи Дългоносия, но не успя да го помръдне.

— Много е тежък! Не мога...

— Дръж кормилото!

Тя скочи на крака и се вкопчи в руля точно когато още два куршума рикошираха от покрива. Инстинктивно натиснах главата ѝ надолу. Сnižих се, избутах Дългоносия и открих оръжието му. Берета „Томкат“ със седем патрона. Наведох се към задната врата и се вкопчих в касата. Заех неустойчива поза, прицелих се в един от мъжете на носа и стрелях три пъти. Онзи се преви и се прекатури през борда.

Десният ни прозорец се пръсна на стотици отломки. Антония извика и промени посоката на лодката, прикривайки лице с ръка.

— Ранена ли си? — креснах към нея.

— Май че не.

Забелязах ферибот на триста метра вляво от нас.

— Давай към ферибота! — извиках.

Нови куршуми нащърбиха кърмата и се разхвърчаха трески. Клекнах, огледах се набързо и пуснах още два куршума към друг стрелец на яхтата. Кракът му цъфна и почервения, той се вкопчи в него, изгуби равновесие и падна в морето.

Антония изкрещя:

— Реб! Какво да правя?

— Дай ми минутка. Мисля!

— Нямаме толкова време!

Още три изстрела направиха на трески рамката на вратата. С един замах отворих шкафа. Нащърбена тенекия за бензин. Грабнах я и я разклатих. Повече от половината бе пълна. Забелязах отвертка и бързо пробих дузина дупки в горната ѝ част.

— Какви ги вършиш? — викна Антония.

— Дай ми шала си — наредих ѝ аз, развъртайки капачката.

— Защо?

— Давай!

Нови изстрели проникнаха в кабината, раздробявайки на парченца предното стъкло. Топла течност заля лицето ми и Антония отново изпищя. Опипах бузата си. Мокра бе, но не изпитвах болка. Хвърлих поглед към Дългоносия. От врата му бликаше струя като от градински маркуч.

Антония обърна очи към мен и видя кръвта.

— Мили боже!

— Не е от мен. — Посочих към Дългоносия. — Негова е.

Над рамото на Антония видях, че се приближаваме към ферибота; сирената му силно пропищя. Група туристи сочеха към нас.

Натъпках по-голямата част от шала ѝ в тенекията за бензин. Бръкнах в джоба на Дългоносия и извадих запалката му.

Антония държеше руля, ниско приклепнала, а вятърът развяваше дългите ѝ тъмни коси.

— А сега какво? — провикна се тя.

— Заобиколи предната част на ферибота, съвсем близо до него. Рязко завий и с пълна скорост мини зад кърмата на яхтата.

— Но те стрелят по нас!

— Давай газ!

— Добре! Не ми крещи!

Летяхме право към ферибота и виждахме как хората махат към нас и крещят.

— Сега завий!

Качих се със залитане върху задната палуба с беретата в едната ръка и тенекията с бензин — в другата. Третият тип застана на носа в нестабилна поза за стрелба с полуавтоматична пушка, пъхната под мишницата му. Тъкмо се прицелваше. Вдигнах оръжието си и насочих последните си два куршума в средата на тялото му. Той залитна назад и изчезна от поглед. Хвърлих пистолета.

Антония накара двигателя да изреве и описа дъга около ферибота, при което лодката ни вдигна огромна пенеста вълна. Яхтата забави ход и понечи да тръгне след нас, но не можеше да ни последва в резкия завой. В същия момент затворихме кръга и се насочихме към ниската кърма на черния плавателен съд.

С ъгълчето на окоето си мярнах Ноло Теци да се втурва към задницата на голямата лодка, а едната му ръка да се плъзва под черното спортно яке.

Подпалих шала, залюлях тенекията, сякаш се готвех да хвърлям диск и я метнах. Тя се понесе нагоре, прехвърли блестящите перила на яхтата, докато платът пламтеше, тресна се на палубата и избухна подобно на гигантски фойерверк.

Антония изправи кормилото на лодката и потегли с пълна газ към открито море.

Когато се отдалечихме на километри, от какъвто и да е плавателен съд или бряг, тя угаси двигателя и се върна на палубата. Стояхме и се гледахме, клатушкайки се наред Венецианския залив, опръскани в кръв, потни, с кипящ адреналин.

— Обеща, че нищо лошо няма да се случи, кучи... — Тя сви малкия си юмрук и ме фрасна право в слънчевия сплит. Завари ме напълно неподготвен и почти ми изкара въздуха.

— Исусе, защо ме удари? — простенах аз. — Нали те спасих.

— Спаси ли ме? Ако не ме бе довякъл тук, нямаше да се налага да ме спасяваш, смотаняко. Идвало ли ти е наум? — Тя разтри кокалчетата си. — Заболя ме ръката. Да не си от камък?

— Предполагам, че си го заслужавам. — Отпуснах се на седалката, масажирайки стомаха си. — Обаче наистина те спасих.

Тя опря ръка на рамото ми.

— Е... май не биваше да те удрям. Добре ли си? — И свали очилата.

Погледнах лицето ѝ на фона на разнебитената лодка и бледосиньото небе. Лешникови очи. Съвсем малко грим, стичащ се на струйки като черен дъжд по прекрасните ѝ високи скули.

От кабината преносимата радиостанция изпращя и изграчи:

— Още ли сте там? — Последва пауза, после отново: — Хей, още ли сте живи?

В очите на Антония се четеше паника. И двамата заоглеждахме хоризонта. Не се мяркаше никакъв плавателен съд.

Влязох в кабината, като се стараех да не газя в кръвта на Дългоносия. Не беше лесно. Намерих радиото, взех го и отново излязох на палубата.

— Ей, ти — пак изкряка някой — подпалвачо!

Гласът от портативния предавател бе последният, който баща ми бе чул. Тези гласни струни бяха отекували из къщата, докато съм лежал горе в леглото си. Искях да ги изтръгна и да си ги закача на верижка на врата. Кипях повече от слънчев протуберанс. *Спокойно. Дръж се.* Поех дълбоко дъх, после потънах в гъстата влажна джунгла.

Натиснах бутона за говор.

— Казвай... Ноло Теци.

— Кой? Не познавам такъв. Кой сте вие?

— Един от главорезите ти видя сметката на твоя човек тук — озъбих се аз.

— Нямам представа за какво говориш, но ако има ранен на лодката ви, веднага ще дойдем да го вземем. Ще му дадем първа помощ. Къде се намирате?

— Да не искаш да кажеш, че не ни виждаш? — попитах аз. — Сигурно заради пушека от яхтата ви. Точно под носа ти сме.

— Стига де! Исках само да си побъбря с приятелката ви.

— Първо ще ти се наложи да усвоиш малко маниери. Карабинерите ще ти помогнат.

— Много-много не разчитай на тях, Подпалвачо.

— Значи аз трябва да се заема — отвърнах през стиснати зъби. — До скоро, Ноло.

— Засега — отговори той.

Изключих радиото. Заля ме чувство на облекчение. Разбихах защо. Бях поканил дявола на танц.

Антония седеше отзад с ръце на устата, с широко отворени и празни очи. Настаних се до нея.

Тя тихо попита:

— Това онзи ли е? Ноло Теци?

— Не е само той. Работи за Вернер Крел.

— Германецът с многото пари ли? Отдавна поддържа връзки с професор Корта.

— Разкажи ми.

— Корта познава Крел, купува за него произведения на изкуството, както и за баща му преди това. И двамата издирваха артефакти на Леонардо, преди всичко Кръговете на истината и Кинжала на Медичите, които, разбира се, не намериха.

— Естествено.

— Крел е готов да плати всякаква цена за творбите на Леонардо. Корта му ги продава за тлъсти суми. Надпреварата за шедьоврите на енциклопедиста е брутална.

— Знам.

— Освен това известно ли ти е, че Крел и баща му изпуснаха не една творба, закупена от Националната галерия?

Разглеждах очите на Антония, докато осмисля същината на казаното. Вернер Крел и баща ми се бяха познавали, били са противници.

Ненадейно почувствах нужда да защита баща си.

— Баща ми бе честен човек. Добър. Не като Вернер Крел.

— Не твърдя обратното. Не подхвърлям намеци за баща ти.

Загледахме се в една чайка, която се спусна близо до лодката, изпляска припряно с криле и отлетя.

— Питам се дали баща ми и Крел изобщо някога са се виждали — подхванах аз. — Навярно не. Сигурно Крел е изпратил Теци да се срещне с него. Да ликвидира конкуренцията.

Беше се случило, когато единствената ми мечта бе да бъда Люк Скайуокър, докато размахвах лазерния си меч играчка срещу плакат за три долара. И ето ме сега — на два метра от непознат мъртвец, книжарят Фаусто Ареционе също не бе сред живите, и други бяха умрели, някои от тях в ръцете ми.

Лицето на Антония бе добило цвят на пепел. Притисна ръце към стомаха си.

— Божичко, ще повърна.

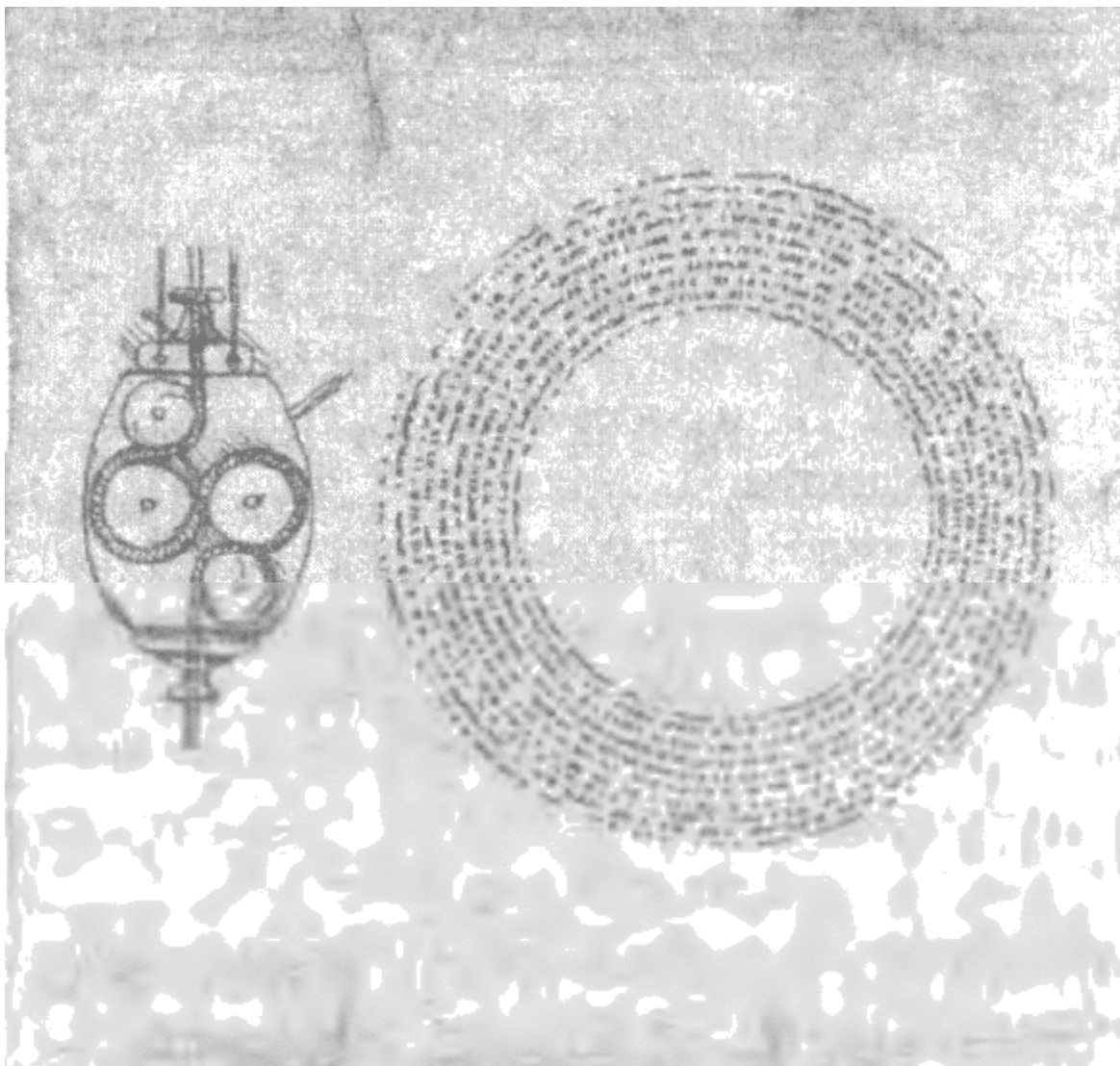
Свлече се на колене и повърна зад борда, после изтри уста с ръкава си.

— Господи, опитвах се да ме убият! Готвят се да ме убият. — Обърна лице към мен, а косата ѝ бе подгизнала от пот. Избута я с пръст назад зад деликатното си ухо.

— Не — възразих аз — смятам, че с радост щяха да убият мен, не теб. Чу Теци. Мисли, че знаеш нещо. Кажи ми сега. Какво предполага, че ти е известно.

До слуха ми стигаше само плискането на вълните, докато тя се взираше в мен — както ми се стори — цяла вечност. После бръкна в кожената си чанта, извади кафяв плик и ми го подаде. Две парчета дебел картон приютяваха помежду си целофанов джоб.

В него имаше пожълтяла страница, много подобна на онази, която Гриър ми бе дал. Лицето ми пламна, руменината ми плъпна навсякъде. Ромонът на вълните, галещи скърцащата лодка, постепенно заглъхна, оставяйки Антония, Леонардо и мен сами сред необятното време.

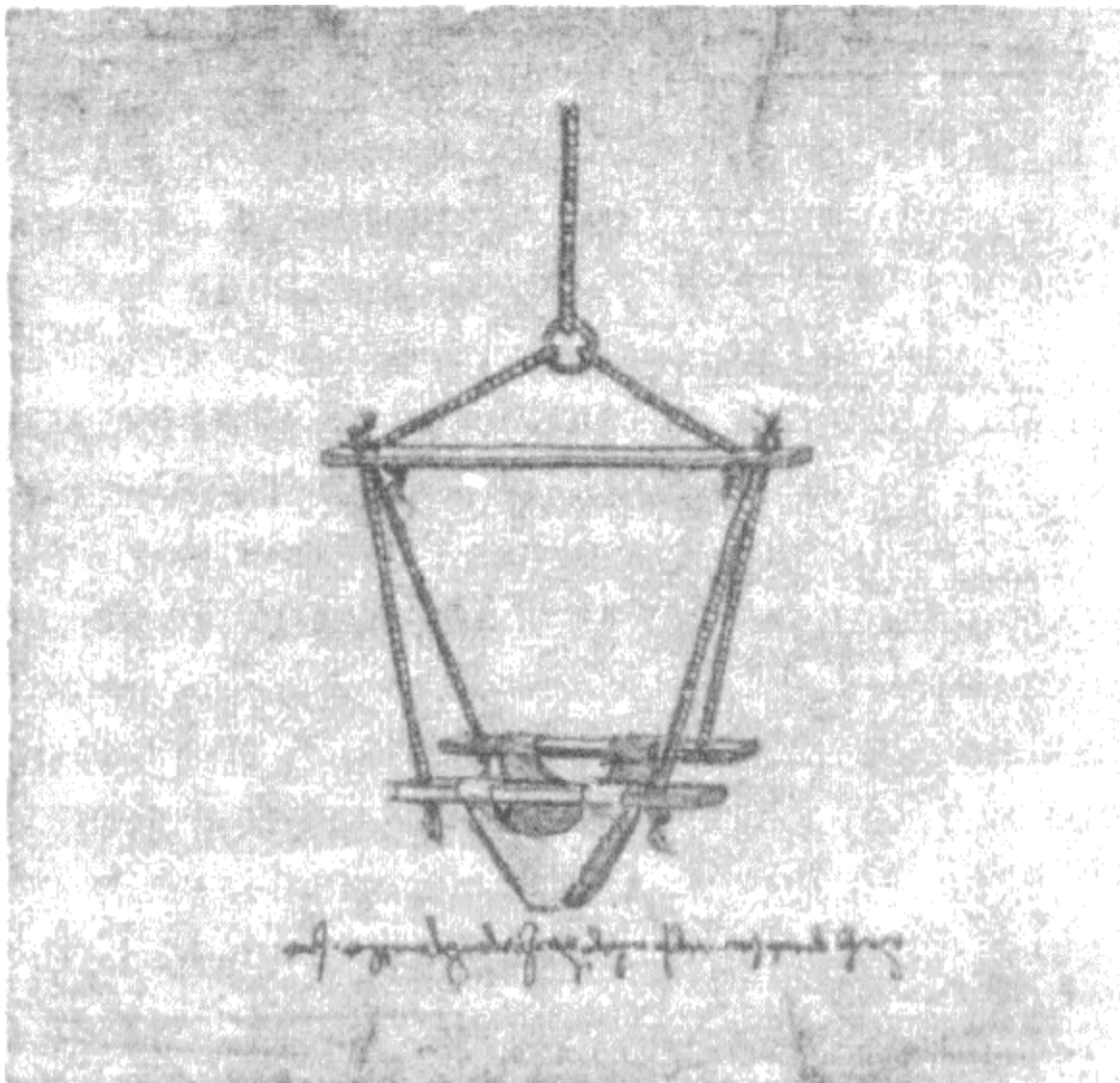
Отворих уста да заговоря. Небцето ми бе сухо и се наложи да се прокашлям.

— Това... е... страницата, намерена от книжаря.

Бе съвсем различна от моята. От едната страна имаше нещо като голяма мишена, съставена от миниатюрни знаци в концентрични кръгове като в моята страница, а от другата — рисунка на сложна система от макари. Обратната страна съдържаше един ред, изписан с огледалния почерк на Леонардо, и рисунка на седалка с ремъци.

— Фаусто Ареционе ми е чичо — довери ми Антония. — Обади ми се в деня, когато намери страницата. Моята специалност е творчеството на Леонардо. Веднага съобщих за нея на Корта и уговорихме кога на следващия ден Фаусто да донесе бележките. Щеше

да бъде несравнима придобивка за галерията. Не мислех много за самия кинжал. Но после нещо сигурно е изплашило чичо ми, понеже донесе страницата на мен. Изглеждаше силно притеснен и ме помоли да му я пазя. И по-късно през същата нощ... о, боже... Корта навярно е казал... — Тя се опита да запази самообладание, но страхът я завладя, стягайки я като с въжана примка. — Корта е съобщил на Крел и Теци и те... о, господи! Било е убийство.

Антония прибра длани като за молитва, върховете на пръстите ѝ докосваха носа ѝ. Заклати се напред-назад, съсредоточено втренчена в нищото.

— Какво ще правя? — промълви тя. — Търсят тези бележки и ще ме убият заради тях.

Искаше ми се да сграбча тънките ѝ китки, да усетя туптящия ѝ пулс и да я успокоя: „Аз те пазя“.

Но не го сторих. Не можех.

Вместо това извадих кожената папка от червената си раница и внимателно ѝ подадох страницата със записките на Леонардо.

Очите на Антония сякаш щяха да изхвъркнат. Устата ѝ зейна, тя бавно поклати глава, извади листа от пластмасовата папка и я огледа отпред и отзад, както аз бях постъпил с нейния. Погледна ме озадачено, с благоговение.

Аз бях на ход. Разказах ѝ всичко — за Гриър, Теци и пожара в Джорджтаун. Държах двете страници със записки една до друга. Седяхме смълчани и сравнявахме това, за което се надявахме, че са Кръговете на истината.

— Тези бележки могат да ни отведат до Кинжала на Медичите — разсъждавах на глас. — Леонардо пише, че ключът към оръжието се намира в Кръговете на истината.

— Определено не са идентични — отрони тя.

— Не. Абсолютно различни са. Два Кръга на истината. Притежаваме и двата, Крел и Теци сигурно не разполагат с нищо.

— Как да постъпим? — попита Антония. — Да отидем ли в полицията?

— Шегуваш ли се? Теци уплаши ли се, като споменах карабинерите? Крел има връзки с блюстителите на реда. Освен това, ако си искала да се обърнеш към тях, защо не си ги потърсила след пожара?

— Аз... понеже е свързано с Леонардо и реших, че навярно бих могла...

— Исусе! — не се въздържах. — Не си предала бележките, защото си работила върху тях. Криела си се и си се страхувала, но не си искала да ги изпуснеш, нали?

— Ами... не — призна тя.

Бях смаян. Попитах я превела ли е написаното.

Тя кимна.

— Нека онзи, който намери кинжала, да го употреби с благородна цел.

По тялото ми пробяга тръпка.

— Говори на мен — прошепнах аз. Не мога да го обясня, но знам, че Леонардо се обръща към мен.

Почувствах крепката му десница на едното си рамо, деликатната ръка на баща си — на другото. *Аз съм човекът, който ще намери кинжала.*

Поех дълбока глътка морски въздух.

— Е — заговори Антония — какво ще правим сега?

Пред очите ми се завъртя колаж от раздробени трески, счупени стъкла, кръвта на мъртвия лодкар, обагряща всичко в червено, чух заплашителния глас на Теци да грачи по радиостанцията. Загледах Антония — гарвановочерната ѝ коса блестеше на слънцето, изражението на лицето ѝ бе напрегнато.

— Кажи де! — настоя тя.

— Просто е — започнах решително. — Ще преведеш и моята страница, ще ми заемеш своята и си отивам.

— Какво? Ами аз, тъпако? Домъкна ме тук да стрелят по мен като по мишена. Мислиш си, че ей така можеш да ме пратиш вкъщи?

Взе своята страница от ръката ми.

— Това остава при мен. А аз няма да се отделям от теб.

— Антония, не разбираш. Не мога... да осъществя решението си с теб. Не те... искам до себе си.

Всяка клетка от мозъка ми знаеше, че лъжа. Искях я и още как. В този миг дори не бе важно защо.

Но знаех, че ако се разсея, ще убият един от нас или и двамата.

— Не ме искаш, така ли? Да не си въобразяваш, че си ми притрябвал? Колкото бански през януари. Слушай ме, господин Реб Барнет. Излязох да се срещна с теб и виж какво се случи. Сега няма да се отделяш от мен.

Имаше право.

Бляскава риба се доближи до повърхността, после се гмурна в дълбините. За миг ѝ завидях.

Антония отвори чантата си, за да пъхне вътре страницата на Леонардо.

— Виж ти! — ахна тя. — Какво е това?

Държеше малък бял плик, надписан с три едри букви: РЕБ.

Изглежда ме подозрително, изчерви се и лицето ѝ стана пурпурно.

— Кога го пхна в чантата ми?

— Не съм я докосвал — възпротивих се аз. — Нито веднъж.

— О, боже! Пред „Даниели“... точно преди да се срещнем. Някакъв тип се сбута с мен, направо ме блъсна. После изчезна в навалищата. Какво става тук?

— Видя ли го?

— Само дето не ме събори. Изплаши ме почти до смърт. Не, не го видях.

— Може ли да погледна плика?

Тя ми го подаде.

Вътре имаше малко ключе с етикет с надпис 104, като от пощенска кутия, имаше и картонче с написан на него адрес.

— Това е близо до „Грити Палас“ — отбеляза тя. — Имаш ли представа кой може да е бил?

— Не.

— Май не бива да ходим.

— Трябва.

— Може да е капан. Слушай, Реб, у нас са страниците на Леонардо. Можем да напуснем града. Ако сме в безопасност, ще ги преведа. Навярно ще разгадаем Кръговете на истината.

— Антония, трябва да проверя тази работа сам.

— Не се и надявай! Отиваме двамата. Е... какво ще правим, да докараме ли проклетата лодка до „Даниели“?

Хвърлих поглед към Дългоносия и казах:

— Не мисля.

— Чакай — обади се тя. — Разполагам с една кола.

— Къде е?

— В Киоджа. Рибарско селце малко по на юг от Лидо.

— Чудесно. — Пристъпих към Дългоносия и го повдигнах под мишниците. — Ще ми помогнеш ли?

Антония бе отвратена не по-малко от мен.

— Определено ми се струва, че днес не му се ходи до Киоджа — обърнах се към нея. — А на теб?

---

[1] Лорен Бакол — участвала в „Казабланка“ (1942) и „Да имаш и да нямаш“ (1944) с Хъмфри Богарт. — Б.пр. ↑

Метнахме Дългоносия зад борда и измихме палубата с едно ведро. Отвратително занимание! И десет години работа в кланица не биха те подготвили за нея. С неохота хвърлих беретата в морето след него. Въпреки че предпочитах да съм въоръжен, не можех да допусна да ме хванат с оръжието, с което бях застрелял хората на Теци.

Антония закара лодката до Киоджа. Докато търсехме проход сред гората от мачти и рей, никой дори не забеляза, че водното такси е изпотрошено. Изоставихме го в една пролука и продължихме пеша към пълното с народ селище.

По пътя до мястото, където бе паркирана колата на Антония, я попитах споменава ли е някому къде е срещата й с мен.

— Не. На никого — отвърна тя. — А ти?

— Не. — Замислих се за момент. — Корта ме видя в Академията. Сигурно е притиснал Франческа или е подслушвал от коридора. Навярно е съобщил на Теци къде съм отседнал.

— *Cazzo, porco Dio* — изруга тя, подчертавайки цветистия италиански израз с широк жест с ръка. — Какъв кучи син!

— Не, почакай — намесих се аз. — Не е достатъчно. Теци е чакал на яхтата и е наел моторницата. Но откъде ще знае, че ще вземем такси от „Даниели“, освен ако... мътните го взели... камериерката.

— Каква камериерка? В твоя хотел ли? Нали я помоли да почака петстотин минути.

Намръщих се към Антония, а умът ми се стрелкаше като опитна мишка в лабиринт.

— Не онази. Първата. Влезе преди нея. Сигурно е лепнала подслушвателно устройство на телефона ми. Точно пред очите ми. Какъв съм идиот!

— Пратил си ги право по петите ни! — извика Антония и силно ме плесна по рамото.

Спрях на място, а тя сведе поглед.

— Какво ти става? Първо ми забиваш един в стомаха, после ме удряш по рамото.

Тя ме погледна и се засмя.

— Май спомена, че си каскадьор. Не носиш ли на бой?

— Не знам какво нося и какво не и не те съветвам да се опитваш да разбереш.

— Но трябва — отвърна тя, а в ъгълчето на очите ѝ проблеснаха сълзи. — Нужно ми е да знам.

Имах чувството, че съм глътнал цяло твърдо сварено яйце.

— Хайде и двамата да се успокоим — предложих. — Чака ни много работа. Става ли?

Тя кимна.

На следващия ъгъл свихме наляво по тясна, покрита с калдъръм улица. Всяка къща в Киоджа бе в различен цвят — червена, после синя, а до нея жълта; изглеждаха доста порутени, пътят на места бе хлътнал. Венеция бе същата. Така и не разбрах дали не реагирам като типичен жител на сушата, или всичко буквално се бе килнало нанякъде. Антония спря пред някакъв гараж до избеляла червена къща и вдигна вратата, която издаде оглушително дрънчене. В спарената стара барака се гушеше малък сив фиат, навярно двадесетгодишен.

Антония заобиколи откъм вратата на шофьора.

— Добре. Ключът е на мястото си. — Влезе и запали двигателя.

— Не е ли по-добре аз да карам? — предложих аз. — В това време можеш да преведеш другата страница.

— Като чета в кола, ми става лошо. Качвай се.

Приближих се от страната за пътници. Фиатът бе просторен колкото кашон за бира.

Антония включи чистачките на предното стъкло и натисна бутона на водното устройство. Сега всеки от нас можеше да гледа през чисто мокро петно, широко колкото отворена книга. Включи скоростния лост на първа, изхвъркна от гаража и зави по улицата, като че по петите ѝ бяха ченгетата от Кийстоун^[1].

— Защо държиш колата си чак тук? — опитах се да надвикам воя на двигателя.

— Не е моя. Беше на Фаусто.

— А... на чичо ти. Би ли намалила, ако обичаш?

— Нямаше против, докато карах из лагуната. Притеснявам ли те?

— Категорично!

Тя закова спирачки и изскочи навън. Сменихме си местата.

Натъпках се зад волана и избутах назад седалката, като почти я вкарах в багажника. Тази кола бе конструирана за пигмеи!

Паркирахме на място, където всички си оставят колите, когато отиват във Венеция и пътуват до града с ферибот. Наглед никой не ни наблюдаваше. Адресът на картичката бе за пощенска кутия до поискване.

Спряхме на отсрещната страна на улицата. Извадих моята страница на Леонардо от червената си раница и ѝ я подадох.

— Защо ми я даваш? — попита тя озадачена.

— И преди ти казах, че няма да влезеш вътре, и държа на своето. Ако не излезе до пет минути, изчезвай.

Антония изглеждаше изумена.

— Нима ми имаш доверие за документа?

— Да — отвърнах. — Сега го прибери.

Не даваше вид да се готви да побегне.

— Дръж — подкани ме и почти насила ме накара да поема страницата. — Нека е у тебе. Идвам и аз. Не спори.

Половин дузина хора си вършеха работата в сградата, преглеждаха пощата, попълваха формуляри. Две възрастни дами вадеха душата на един чиновник, младеж с дълга тъмна коса.

Кутия 104 бе достатъчно голяма, за да побере сандъче с инструменти. Ключът стана. Вътре имаше кафяво кашонче от велпапе, заемащо почти цялото пространство. Пъхнах пръсти и го извадих. Нямах каквито и да е надписи и тежеше поне пет килограма. Разтръсках.

Антония настръхна.

— Да не си луд? — просъска тя и стисна ръката ми. — Ами ако е бомба?

— Ако беше бомба, заедно с нас щяха да хвъркнат във въздуха и бележките на Леонардо. Сега ме пусни.

— Не. — Антония ме изгледа умолително, а пръстите ѝ мачкаха плата на якето ми. — Искam веднага да се махаме оттук. Можем да я отворим при колата.

Хвърлих поглед към чиновника, който се мъчеше да успокои възрастните госпожи. Пред него стояха още трима, нетърпеливо чакащи на опашка. Щеше ми се да го поразпитам за наемателя на кутия 104.

Излязохме през вратата и се насочихме към ферибота, като отново се заоглеждахме да не ни следят. Въпреки че нямаше много пътници, Антония не се отделяше от мен и притеснено се озърташе, облегната на перилата.

— Виждаш ли онзи мъж ей там? — прошепна тя. — Оня с анорака и черната шапка, дето се преструва, че чете вестник?

— И какво?

— Гледаше ме.

Хвърлих му едно око, докато с пухтене се понесохме по канала. Приличаше на най-обикновен пътник, който чете пресата. Заразглеждах останалите пътници. Или всички изглеждаха подозрителни, или ме хващаше параноя. С ъгълчето на окото си мярнах, че типът с черната шапка крадешком хвърля белтъци към Антония.

— Видя ли? — обади се тя. — Пак ме фиксира.

Ненадейно разгадах погледа му.

— Сваля те.

— Свалял ме бил! — изсумтя тя. — Никой вече не употребява тази дума. Да не си израснал в комуна?

— Почти. В Бъркли, Калифорния.

Фериботът акостира. Докато се движехме към трапа, минах покрай онзи с анорака и му ударих едно рамо. Не можах да се удържа.

Хванахме автобуса за краткото разстояние до паркинга. Когато приближихме колата, пулсът ми се ускори. Щом стигнахме до нея, разкъсах кашона.

— Пистолети? — ахна Антония.

— Пистолети — повторих аз, а вълнението ми се примеси с объркване.

Бяха два „Зиг Зауер П-229“ — пушкало по мой вкус — и двоен кобур за под мишница, снабден с допълнителни амуниции. Под тях имаше виолетова, покрита с кадифе кутия. Отворих първо нея. Приютяваше един изключително малък револвер. Бе лек, но солиден — свръхмодерен наглед, страшно удобен. Проверих барабана.

— Какво е това? — попита Антония.

— Най-дребният калибър, който съм виждал — отговорих, без да крия изненадата си. — Като че стреля с топлийки.

Под дългата осем сантиметра лента от мотоциклетна вътрешна гума лежеше напечатана бележка. Антония я грабна и зачете:

Държиш прототип на управлявано от микрочип автоматично оръжие. В магазина има двеста куршума дум-дум. Пистолетът дава разсейки при единична стрелба. Натисни бутона отстрана на спусъка веднъж и ще минеш на полуавтоматична. Натисни още веднъж — включваш на автоматична. Гуменият предпазител служи за кобур.

— Това ли е? — попитах след секунда. — Нищо повече? Няма и име.

— Нищо. Какво ще кажеш?

Умът ми цъкаше като карта, защипана на спица на велосипед. Изведнъж закова на място и изплува единственото разумно обяснение: *Арчи е променил решението си. Обадил се е на Лий. Открил е къде се намирам.*

Отново се проклех, че си го изкарах на него. Зарекох се наум никога повече да не го поставям в неудобно положение.

Антония съсредоточено ме слушаше, докато ѝ обяснявах.

Очаквах да възкликне „Смахната работа“ или „Приятелят ти сигурно е луд“, но не последва нищо подобно. Само каза:

— Е, не стой като пън. Слагай ги.

Заредих пистолетите, пъхнах вътрешната гума в колана си и тикнах малкия пистолет в нея. Сложих си двойния кобур, после си облякох якето.

Ако оставех ръкава си незакопчан, можех да посегна и да извадя оръжието. Заля ме усещане за сила и признателност.

— Сега да се махаме оттук — подкани Антония, подавайки ми ключовете от колата. — Имам да превеждам.

— Къде двама души не биха събудили подозрение?

Тя се замисли за момент.

— В Милано. Близко е. Голям град. Познавам го като дланта си. Там няма да направим впечатление на никого. Носиш ли пари? Аз имам малко.

— Покриваме се — промълвих аз, настаних се зад волана и запалих старата таратайка. — Води ме към Милано.

* * *

Антония ме насочи към главен път А4 и се подготвихме за тричасово пътуване. Беше слънчев пролетен ден, достатъчно хладен, за да държим прозорците затворени, така че можехме да разговаряме.

— Слушай — започнах аз с очи, вперени в хоризонта. — Разказах ти за себе си, кажи ми нещо за теб. Американка си.

— Какво разправяше, че едно време си живял в Бъркли? Не може да се нарече много точно обяснение. Но знам много за теб. Готвеше се да ме разкараш.

— Е, нали не го сторих.

— Обаче искаше.

Започнах да настръхвам.

— Защо не се захванеш с превода? А, забравих. В кола ти става лошо.

— А приказливостта ти е маска, вид защитна броня.

— Ето кое ще ме защити — отвърнах и разтворих якето си, излагайки на показ единия пистолет.

— Ето пак — отбеляза тя. — Не млъкваш.

— Престани да се опитваш да ме анализираш. Не съм някоя картина. Съсредоточи се върху страницата на Леонардо, за да намерим Кинжала на Медичите.

— Това е и моето намерение — обиди се тя. — Когато стигнем в Милано.

— И не си го изкарвай на мен, ако се боиш. Няма полза. Страхът е... — Изведнъж загубих дар слово. — Е... просто си е страх.

— Чувство, което дълбоко познаваш — каза тя, обърната към прозореца. Дъхна към него и нарисова малък кинжал върху изпотеното петно.

Погледнах в огледалото за обратно виждане дали не се мярка Арчи или някой от главорезите на Теци. Зърнах лицето си за миг. *Какво, по дяволите, каза тя — че излъчвам меланхолия! Боже!*

Двигателят бръмчеше като шевна машина.

— Кажи — отново подхванах — американка си, нали.

Антония въздъхна.

— Израснах в Ню Йорк.

— Къде по-точно?

— В Стейтън Айлънд.

— Родителите ти италианци ли са? Приличаш на италианка.

— Само баща ми. Първо поколение американец. Майка ми — второ. У дома говорехме италиански.

— Значи в италианския квартал на Стейтън Айлънд. Била си в католическо училище, нали? Шест деца ли бяхте?

— Имам двама братя. С четири и шест години по-големи.

— Близки ли сте?

— Не особено. Пооткъснах се от семейството.

— Как така?

Товарен камион ни застигна от дясната страна. Посегнах към кобура, докато разглеждах возилото. Вътре имаше двама работници. Шофьорът прати на Антония въздушна целувка. Тя му отвърна с красноречив жест, като сви ръка под брадичката си. Той се засмя и отмина.

— Ах, тези италианци... — промърмори тя. — За какво говорехме?

— За семейството ти.

— Баща ми беше електротехник. Много традиционно.

— А майка ти?

— Много умна жена. Учила е в колеж. Имала големи планове, искала да стане като Джаки Онасис. Срећнала баща ми, докато оправял инсталацията в общежитието ѝ или нещо подобно, и се влюбила от пръв поглед. Беше безнадеждна романтичка, а той — голям красавец и истински чаровник. Зарязала учението, започнала да ражда деца и заживяла в нещастие. С мъжа, заради когото загърбила бъдещето си.

— Къде се вписваш ти в картинката?

— Братята ми последваха примера на баща ми. Аз бях голямата надежда на майка ми. Заминах да уча във „Васар“.^[2]

— Това е девическо училище.

— И какво от това? — Тя като че ли се подразни.

— Мислех, че момичета, които постъпват в девически училища, не си падат по мъже.

— Ха! Приказки. Впрочем във „Васар“ постъпих със стипендия.

— Какво учи?

— История, докато не дойдох на гости на чичо Фаусто. Влюбих се в изкуството на Венеция. Тогава взех решение да стана музеен уредник.

Също като баща ми, хрумна ми, и се усмихнах на съвпадението.

— И така, дипломира се и дойде да живееш в Италия? — попитах аз.

— Тук завърших университет, защитих докторат по философия. Започнах работа в галерията и оттогава се гърча под ботуша на Серджо Корта. Този човек не ще и не ще да се пенсионира и вместо да ме остави да си гледам изследователската работа, ме кара да изнасям лекции на посетителите дипломанти. Само дето не започна да им раздава касетофони със запис за обиколката на музея. Какъв малоумник!

— Ами мъжете?

— Какво искаш да кажеш?

— Възкликна „ах, тези италианци“ — какви са те? Прекалено старомодни за теб, така ли?

— Много са романтични... отначало.

— Разбирам. Когато цветята престанат да пристигат, запасваш кухненската престилка.

Антония не отговори.

— С какво се забавляваш, освен дето управляваш моторници?

— Колко остроумно! Седиш на сантиметри от мен, фактически напълно непознат, а ме въвличаш в словесна престрелка.

— Добре. Мога ли тогава да ти задам истински въпрос? Без да ми режеш квитанцията.

Тя повдигна вежди.

— Как се забавляваш?

Замълча за секунда, после отговори:

— Понякога пея. Не се смей.

— Това е чудесно. В някой клуб ли?

— Да. На доста забутано място, където надали някой от галерията би стъпил някога. През вечерите за любители музиканти.

— Каква музика?

— Всичко по-сентиментално, стига да не изисква голям диапазон, понеже на мен ми липсва. Де да го имах!

— Като говориш, гласът ти е като на пушачка.

— По три пури на ден. Пуша ги от двадесетгодишна.

— Всеки има нужда от порок. — Усмихнах се. — Какво изпя за пръв път пред публика?

Антония самонадеяно отговори:

— „Като девица“.

Представих си как изпълнява песента на Мадона с гърления си глас, а сочните ѝ устни докосват микрофона.

— Страхотно парче.

— Мадона или „Като девица“?

— И двете.

— Не е въпросът в песента или нотите, които изпяваш, важно е как ги изпълняваш — промълви тя, разсеяно пригласявайки полата си. — Блусът обсебва душата ти.

Думите ѝ ме накараха да се усмихна. Тя гледаше навън през прозореца и не забеляза.

— С рисуването не е същото — продължи тя.

— Не. Разбира се, че не е.

— И за него е нужна душа, но и умение. Необятна душевност и определена сръчност — додаде оживено. — Двете трябва да се съчетаят в правилното съотношение, което за всеки творец е различно.

— Разбира се. Коренно различно е. Защо ме гледаш така?

— Защото все се съгласяваш с мен.

— Така ли?

— Вече не ми обръщаш внимание. Мразя, когато някой повтаря думите ти, за да не си помислиш, че не те слуша. Толкова е изтъркано. Дори не знаеш какво имам предвид, когато говоря за душевност и майсторство в рисуването.

— Нима? — попитах. — Мисля, че това, за което става дума, е най-очевидно при портретите. Да сравним например Франц Хале и Сингър Сарджънт^[3]. Единият не скъпи цветовете, придава благородство на барманката и пияницата с чаша бира в ръка, а другият подхожда придиричиво към творбите си и кара богатия да изглежда още по-богат. Но и двамата са изключително даровити. Чия душевност е

по-богата? Не е ли печално, че старият Франц е умрял в приют за бедни? Покажи ми един банален каскадьор и аз ще ти посоча възпитаничка на „Васар“ със сутиен с подплънки.

Един бърз страничен поглед ми разкри изненадата в изражението на Антония. Понечи да заговори, после потъна в облегалката си, скръсти ръце и се загледа през предното стъкло.

— Прекарвам живота си в музеите — промълвих аз.

— Ясно — тихо отрони тя. — Едно-единствено пътуване и два мита са развенчани. Божичко, уморих се.

Вяло направи жест с ръка, показвайки ми да продължавам напред.

* * *

Три часа по-късно Милано се появи на хоризонта. Антония бе спала по целия път с отворена уста, облегнала глава между облегалката и прозореца.

Нямах намерение да търся хотел, преди да се посъветвам с нея. Като се поизправи, с опакото на ръката избърса струйката слюнка от ъгълчето на устата си, после се обърна към мен с полуотворени клепачи.

— Пристигнахме — осведомих я, като се стараех да не дишам в лицето ѝ. В устата си имах вкус на стари партенки.

Антония примигна с усилие.

— Къде?

— В Милано. Нали помниш?

Тя присви очи срещу ниското следобедно слънце и погледна навън през прозореца, оглеждайки се за пътеуказателните табели.

— Ами да, Милано.

— Избери някой голям хотел. И да е комфортен.

— Колко комфортен? Като „Грити“ ли?

— Да речем. Абе да има баня.

Насочи ме към „Четири сезона“, с вид на средновековно имение, оградено с древни зидове. Намираше се в търговската част на града, на Виа Монтенаполеони — най-шикозната улица в Милано. Паркирах до входа и се измъкнах от тясното возило, което ме стягаше

като менгеме. Един мъж с бяла униформа и шапка отвори вратата на Антония. Дадох му бакшиш и се запътихме към сградата.

Фоайето не бе точно в средновековен стил, при все че внушителни фрески и колони се съчетаваха с блестящия модерен бронз, плътно стъкло и полилеи от Мурано^[4]. С неугледното си яке се чувствах като просяк.

— Присъствах на еднодневен семинар на тема влиянието на Леонардо върху Рафаело — осведоми ме Антония. — Винаги съм искала да отседна тук.

— Е — отвърнах, натъпквайки пачка банкноти в предния си джоб — днес май ти излезе късметът.

Всъщност и на двамата. Въпреки че нямахме багаж и изглеждахме като че излизахме от кофа за боклук, ни предложиха съседни стаи, цената, на които Антония успя да спазари на малко под петстотин долара на вечер за всяка.

Измъкнах парите в брой, подадох ги на служителя и му спретнах доста убедително обяснение как са ни откраднали багажа. Той веднага се обърна към управителя; в Италия самоличността е особено важна. Повторих историята си и пред него, оплаквайки двата дни, които се налагаше да изстрадаме, докато пристигнат новите ни документи.

— Слава Богу! — обърнах се към него, размахвайки тлъста шепа банкноти — за всичко сме подготвени.

— Като изключим, че няма къде да нощуваме — добави Антония.

Репликата бе съвсем на място.

Подписахме се под измислени имена. Аз бях Чет Кук. Винаги бях смятал, че Чет е страхотно име, а Кук^[5] ми хрумна, понеже умирах от глад. Артистичният псевдоним на Антония беше Лиза Джерардини, което — както после ми обясни — било моминското име на жената, считана от мнозина историци за Мона Лиза.

Не си признах, че ми е известно.

* * *

Не бе особено благоразумно да поискам да ми изпратят дрехите от „Грити“. Затова след като сменихме още долари в обменното бюро и

спряхме да изядем по една пица, се заехме да се снабдим с необходимото в магазините на Виа Монтенаполеони.

Оживеният град изглеждаше обсебен от самия себе си, но аз не можех да се отърся от чувството, че ни следят.

— Заповядай!

Подадох на Антония четири милиона лирети, равняващи се на около две хиляди и петстотин долара, заедно с хиляда в щатска валута.

Тя ме изгледа със смутено изражение, после обърна очи към парите.

— Откъде ги имаш?

— Просто ги вземи — настоях. — Ако намалеят, ще получиш още, без да задавам въпроси.

— Ей така? Ако поискам пари, ще ми даваш?

— Стига да имаш нужда.

Тя се поколеба за секунда, после пое банкнотите, сгъна ги и ги прибра в чантата си.

Спряхме пред първия магазин за мъже, където си купих комплект бельо и нови кецове. Антония остана отвън. Няколко магазина по-надолу спря пред бутик за луксозно бельо.

Заявих, че ще почакам отпред.

Тя отвори вратата от стъкло и неръждаема стомана и се спря малко натъжена.

— Убеден ли си, че не искаш да влезеш?

— Няма да мърдам оттук — уверих я аз. — Хайде. Бикините чакат.

Сви рамене и влезе. Енергичен продавач се приближи към нея.

Шляех се под луксозната тента и наблюдавах Антония през прозореца. Допреди няколко часа бе напълно непозната, жена, която не бих загледал в тълпата. Оттогава я видях как управлява лодка, докато стреляха по нас, да плаче, да повръща и да хърка в разнебитената кола. Бях нагазил до гърди в най-интересното приключение в живота си с момиче, което си подбираше фино бельо.

Чак сега я оцених. Свикнах да виждам как мускулите ѝ се стягат, когато стисва тясната си челюст, запомнил бях малкия белег, надничащ изпод дясната ѝ вежда. Момичето ми нанесе съкрушителен удар — и то не само в стомаха. И не знаех какво да правя.

Тъпчех от крак на крак, като се надявах да не забележи, че я шпионирам. Видях я да избира сутиен и няколко чифта прашки.

Помъчих се да спра, но започнах да фантазирам. Сама в магазина, озарена от меката светлина на лампата, Антония стоеше зад касата само с обточен с дантели корсет. Бе свела брадичка и ме гледаше изпод очи, когато ми направи знак с показалеца си да се приближа. Заклучих тежката врата зад себе си.

Прошепна името ми и аз се приближих до нея. Тембърът на гласа ѝ, набъбналите зърна на гърдите ѝ, прозиращи през ефирния сатен, накараха краката ми да омекнат и втвърдиха слабините ми. Тя свали капачката на яркото като череша червило и намаза устните си, като не откъсваше очи от моите. Връщайки капачката на мястото ѝ, прокара гилзата по всяка от гърдите си и после надолу, където не можах да я проследя.

Пристъпих зад щанда, чувствайки как желанието ѝ ме залива на горещи и влажни талази. Чух как червилото дрънна на пода, почувствах горещите ѝ ръце да се плъзгат под ризата ми, после да се спускат към колана ми, сръчно да разкопчават токата, жадно да разтварят ципа и после...

Някой ме дръпна за ръкава. Ниска възрастна японка стоеше до мен и се задъхваше от вълнение.

— Извинете мене — подхвана тя с тежък акцент и тикна в лицето ми лист и химикалка. — Вие сте известният амеликански актьор Том Сроун?

Със същия успех можеше да ме залее с кофа счукан лед.

— Не — отговорих твърдо и отстъпих назад. — Категорично не.

Жената доби ужасно разочарован вид, като че мечтата на живота ѝ бе смазана в калта.

Докато се отдалечаваше, ми се прииска да ѝ бях дал автограф от името на Том.

Поне един от нас щеше да бъде щастлив.

---

[1] Кийстоунските ченгета — комична поредица неми филми на Марк Сенет. — Б.пр. ↑

[2] Елитен колеж в Покипси, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] Франц Хале (1580–1666) — фламандски художник; Джон Сингър Сарджънт (1856–1925) — американски художник портретист.

— Б.пр. ↑

[4] Мурано — един от островите на Венеция, прочут с художествените си изделия от кристал и стъкло. — Б.пр. ↑

[5] Cook (англ.) — готвач. — Б.пр. ↑

Завърнахме се обратно в „Четири сезона“ и се оттеглихме в стаите си. Споразумяхме се да се срещнем след час, а тя трябваше да преведе страницата. Хвърлих покупките си на леглото и набрах телефона на Арчи, въпреки че не очаквах да вдигне. Така и стана. *Къде е? Какво си мисли? Нима самият той е по следите на Теци?*

Дръпнах пъстроцветната завеса и погледнах надолу към дребните като играчки хора и коли, после към шпиловете на замъка Сфорца, където за кратко бе живял Леонардо. Пред очите ми се появиха лицата на Гриър, Теци, Антония и баща ми. Понесе ме вихър от чувства, които се смесиха, преди да ги осмисля. Превърнаха се в плаващи пясъци, заплашваха да ме погълнат.

Скачам от прозорци със същата височина. Пинокио, който се устремява към корема на кита заради зашеметяващите хонорари и възможността да се превърне в истинско момче. Е, днес куклата уби. Патроните не бяха халосни, нямаше го режисьора да извика: „Край! Страхотно, Реб, хайде да го повторим пак“. В такъв момент чувствам... всичко. Страх, омраза, сексуална възбуда. Кой съм аз? Все още съм твой син, татко. Нещо повече от дървено човече, обзето от желание за отмъщение.

Телефонът ми иззвъня и ме стресна, като че бе противопожарна аларма. Беше Антония и ме укоряваше, че закъснявам. Плиснах шепа вода на лицето си и въздъхнах в дебелия хавлиен кърпа. Излязох в коридора и почуках на вратата ѝ.

— Антония, аз съм Реб.

Вратата се откряна, веригата още бе спусната. Мерна се вертикална ивица от самата Антония.

— Аз съм — повторих — другарчето ти от лодката.

Тя затвори вратата, свали веригата и ме пусна вътре. Беше боса, облечена с пухкава бяла хавлия за баня мъжки размер, реверанс от страна на хотела.

Косата ѝ бе сресана назад, отпред се поклащаха няколко немирни кичура. Приличаше на ангел.

Съблякох якето си, закачих го на облегалката на стола пред писалището и се отпуснах на мекото канапе.

— Преведе ли го? — попитах.

— Първата половина — отговори тя. — Написано е огледално, от ляво на дясно, знаеш. Върви бавно. Но ще се справя. Някой казвал ли ти е, че Реб звучи като име на бунтар^[1]?

— Никой — излъгах аз. — Да се заловим с превода.

Когато Антония седна на ръба на леглото, яката на хавлията се свлече и разкри извивката на гърдата ѝ. Даде ми една секунда да я погледна, преди да загърне реверите. Обработваше ме и изведнъж се почувствах в капан.

— Поръчах да донесат нещо за ядене — осведоми ме тя. — Ще пристигне всяка минута.

— Моля те, кажи ми, че е сандвич с мариновано телешко върху ръжен хляб и огретен от картофи от магазина за деликатеси „Карнеги“. С много горчица.

— На Петдесет и пета и Седмо авеню — засмя се тя.

— И кюфтета със сос и моркови...

— Шегуваш ли се? — подигравателно я прекъснах.

— Да отидеш в „Карнеги“ и да си поръчаш яхния?

— Ама топчетата са грамадни — заоправдава се тя, показвайки големината им с ръце. — Няма по-вкусни!

— Твърдиш, че действително си ходила в „Карнеги“ и не си взела телешко?

— Да, точно това казвам.

Изправих се на крака и вдигнах ръце.

— Е... явно ще си ходя.

— Какво? Я сядай, нещастнико!

Тръгнах към вратата.

— До скоро.

— Казах да *седнеш*, кучи сине! — изкрещя тя.

Обърнах се. Устните на Антония бяха стиснати, лицето ѝ — червено като рак. После хладнокръвието ѝ се пропука и тя заплака.

— Мътните да те вземат.

Стреснат, объркан и притеснен, пристъпих към нея. С жест на ръката ми нареди да спра.

— Не ме приближавай! И не ме заплашвай, че ще ме оставиш.

— Виж, аз само...

— С всичките си пистолети и пари преследваш проклетия кинжал! — викна тя. — Искam си предишния живот! — Разплака се в шепите си, а слабите ѝ рамене потрепваха под хавлията.

Приблжих се до нея. Тя подсмръкна, избърса очите си и сграбчи ръката ми. Нещо припламна в мен, изведнъж почувствах нужда да я целуна, да потуша огъня или да го разпаля. По-добре да се откажа, отстъпих назад.

— И на мен не ми харесва — промълвих аз.

— Глупости! Да си беше видял изражението, докато говореше с Ноло Теци по радиостанцията. Нещо се бе отприщило в тебе. Ами като си сложи оръжията на Арчи? Такъв е твоят свят и ти го извади наяве!

Посочих невярващо към себе си.

— Аз ли го извадих на бял свят?

Тя избърса нос с ръкава си, оставяйки ивичка, която лъсна на светлината на лампата.

— Да — подчерта тя. — Нещо в цялата ситуация ти харесва, Реб, не отричай. Усещам го. Погледна ли картина, виждам всеки цвят, всеки нюанс. Като че надничам зад рамото на художника, докато я рисува — тук една краска, там — друга багра. А ти, ти си...

— Ето, почва се...

— Сложен, многопластов, труден за разбиране. Но едно ми е ясно — че ти харесва.

Понечих да заговоря, но само стоях като пън, а брадичката ми бе увиснала до гърдите, като че бе прекалено тежка, за да се върне на мястото си. Антония избърса сълзите си с другия ръкав, изгледа ме свирепо и заяви с обвиняваща усмивка:

— Виждаш ли, че съм права.

Затворих уста и тръгнах към банята, смутен до немай-къде. Попита ме къде отивам. Не отговорих, само затворих вратата. Отворих и двата позлатени крана, подпрях длани на ръба на мивката и се облегнах на безупречно чистото огледало. Загледах се в себе си и в двата полуавтоматични пистолета, виснали под мишниците ми.

Но този път камерата не работеше и амуниците бяха истински.

Затворих очи, търсейки убежище. Звукът на водата възроди спомени, когато лагерувахме с нашите в Белите планини на Ню Хемшър. Беше четвърти юли 1976. Бях на седем, а Съединените щати

ставаха на двеста. Температурата отиваше към четиридесет градуса, въздухът бе лепкав като карамел.

Бяхме мъкнали раниците си цяла вечност по стръмния склон и разпънахме подобната си на купол палатка на едно равно място с живописен изглед и бълбукащ поток. Пробирах си пътя от камък на камък, за да го прекося, когато чух гръм, като изстрел от пушка в далечината. Вдигнах поглед, за да видя откъде идва, бях забравил кой ден сме и че трябва да внимавам, като минавам през потоци. Подметката ми се хлъзна върху един влажен, обрасъл с мъх камък и нагазих до прасеца в студената планинска вода.

Нещо в случката ме поразя. Ледената вода, обгръщаща крака ми, хлъзгавия камък, който ме подведе, докато не гледах къде стъпвам, неизбежната ирония на човешката същност да изстрелва фойерверки, когато е редно да цари тишина. Такава е природата ни — вечно променлива — далеч не идеална в своето съвършенство.

Отворих очи и се погледнах в хотелското огледало: пълен с недостатъци, изменчив, навярно неразбираем.

Антония отново бе облякла дрехите си, за което ѝ бях благодарен. Количката с вечерята също бе пристигнала. Отрупана бе с плодове, сребърна купа с гигантски скариди, наредени една до друга, излегнали се като изморени туристи, хляб, буца сирене и бутилка „Кианти“.

Налях и на двама ни по чаша вино, което Антония изгълта на мига. Разклати чашата си пред лицето ми, без да вдига поглед. Напълних я отново и тя пак изля виното в гърлото си. Безмълвно си приготвих една чиния с храна. Антония стори същото, като отбягваше да ме гледа. Явно по природа си бе лакома, хранеше се с изяществото на освирепял питбул.

— Знаеш ли — подхванах в опит да си възвърна благоволенieto ѝ — сега си давам сметка, че дори не знам цялото ти име.

— Антония Джиневра Джанели — представи се тя, а от устата ѝ изхвъркна парченце сирене и кацна на коляното ми.

— Моля?!

— Антония Джиневра Джанели — повтори и избърса трохата от панталона ми.

Коляното ми пламна на мястото, където ме бе докоснала.

— Джиневра?

— Да, Джиневра. И името ми ли не ти харесва?

— Джини? — промълвих аз и затворих очи. Сърцето ми биеше до пръсване.

— Какво ти става?

Антония си откъсна няколко зърна грозде от една чепка, натика в устата си половин дузина и ми предложи останалите. Взех ги, но още не смеех да я погледна.

— Джиневра де Бенчи — прошепнах на гроздето.

— Родена през хиляда четиристотин седемдесет и пета — изрецитира тя — второто дете на банкера Америго де Бенчи. Писала поезия и наричала себе си „планински тигър“.

— Приятелка на Леонардо — добавих аз. — И моя.

Изчервих се.

— Какво искаш да кажеш? — Проникновените ѝ очи ме фиксираха.

Извърнах поглед, отпивайки от виното.

— Какво пише в първата част на страницата?

Антония извади от джоба си два листа и ми ги подаде.

На първия бе написано следното:

Con gran diligenza lavorai per il Magnifico e per tutti
quei che'l mio sangue hanno richiesto.

Non sangue delle vene beninteso ch'esso ne son certo si
rigenera ma sangue della mente.

La nostra feconda terra si fara arida e sterile nelle mani
degli uomini che pare a nulla valgan se non a vanamente
devastare la cosa stessa che lor dona sostento. Con i miei occhi
vidi alla luce del sole e nell'ombra del crepuscolo la bonta
degli'inani e la lussuria dei forti.

In solitudine nella mia bottega mi misurai con la ricerca
dei segreti della vita ed ogni ostacolo vinsi con successo senza
curarmi dello sforzo necessario. I cerchi e i cerchi. Ammiro il
mio valor, ma sono stanco.

На другия лист бе преводът ѝ, който ми прочете на глас.

Работих най-усърдно за Великолепния и за всички онези, които искаха кръвта на живота ми. Не кръвта във вените ми, за която съм сигурен, че става все по-силна, а кръвта на ума ми.

Щедрата ни земя неизбежно ще стане суха и неплодна в ръцете на хора, които изглежда не са способни на друго, освен да съсипват онова, което им дарява възможности. Съзрях в светлината на деня и сумрака на здрача добротата на слабите и ненаситността на могъщите.

Останал сам в работилницата си, се стремях да открия тайните на живота и успешно се преборих, защото с усилие се преодолява всяко препятствие. Кръгове и Кръгове. Колко съм умен, но уморен!

Не се чуваха клаксоните от улицата под нас, не шуртеше водата в хотелските бани. Възвишената страст в сърцето на Леонардо бе разкъсала ръждивите окови на времето, за да се разкрие пред един мъж и една жена, които не могат да откъснат очи от ръкописа.

— Кръгове и Кръгове — повторих аз. — Нали разбираш, Кръгове и Кръгове? Говори за две групи. Нали схващаш?

— Да. И от това долавяш, че...

— Че първите и вторите Кръгове на истината някак са свързани. И че Крел и Теци не притежават нищо.

Взех листовете и проучих двете конфигурации от по десет концентрични окръжности. При думата „конфигурация“ някаква асоциация просветна в паметта ми, но си остана скрита. Не й обърнах внимание. Нищо не ми идваше наум, освен колко е ограничен интелектът ми.

— Леонардо се е забавлявал със своята гениалност — обади се Антония. — Замислих се върху това за момент.

— Не споменава нищо за кинжала.

Тя се прозя.

— Не мога повече, очите ми се затварят.

— Има ли как ли да те склоня да свършиш още нещо?

— Стига — сопна ми се тя. — Да използваш джобно огледалце, за да четеш написан на обратно ръкопис, са ти нужни време и бистър

ум. Днешният ми ден не може да се нарече спокоен. Ще го довърша сутринта, освен ако не се заемеш ти.

Обърна се към мен и се засмя. После се отпусна на стола до писалището.

— Когато е написал това, Леонардо е бил потиснат — отбелязах аз.

— Определено. И „сам в работилницата“, и „тайните на живота“ ми подсказват, че става дума за проучванията му в областта на анатомията.

— Какво ти говори това?

— Само по себе си, не много. — Антония заразглежда листовите и посочи двете рисунки на гърба на нейния. — На какво ти приличат?

— Да видим — подхванах аз — това е седло с ремъци, каквито ползват катерачите. Но този сложен скрипец е невероятен. Сигурен съм, че не е съществувал по времето на Леонардо. Няма как.

— Страхотен. Виждал ли си схемата на велосипеда му в Атлантическия кодекс?

— Опази, която Помпео Леони^[2] е изкопирал на лявата, обратната страна на страницата?

— Баща ти добре те е изучил — отбеляза Антония.

— Всъщност имам диплома и по история на изкуствата.

— Така ли? — Изглеждаше изненадана.

Не отговорих.

— Каскадър, завършил история на изкуствата? Брей! — Тя се отдалечи от бюрото и се стовари на леглото.

— Велосипед... Леони сигурно го е виждал, но не е знаел какво е и никой друг не го е забелязал, докато не са разделили книгата и не са обърнали страницата. Ако на онези листове няма нищо друго, поне притежаваме системата на Леонардо от макари. Питам се има ли нещо общо с кинжала.

— Добро попадение. Леонардо е писал и чертал всякакви устройства, по много на една и съща страница, без да имат абсолютно нищо общо едно с друго.

Загледах се в превода.

— Великолепният е Лоренцо Медичи. Поне името е споменато на същата страница. Но това не ни насочва към Кинжала, нали?

Антония покри лице с една възглавница. Изпод нея промърмори:

— Първата ми работа утре е набързо да потичам, после отново се заемам с превода.

— Първо ще бягаш?

— Да. Помага ми да мисля.

---

[1] Rebel (англ.) — бунт. — Б.пр. ↑

[2] Помпео Леони (1533–1608) — италиански ренесансов скулптор. — Б.пр. ↑

Взех бележките на Леонардо и след като се отбих до стаята, за да взема повечето пари и допълнително амуниции, слязох във фойето. Наех сейф в трезора на хотела и напъхах всичко вътре. Върнах се в стаята си с ключа от сейфа, а думите на Леонардо отекваха в главата ми — „С усилие се преодолява всяко препятствие“.

Оставих пистолетите на нощното шкафче, а дрехите си — скупчени на пода и се мушнах в леглото.

Мина ми през ум, че не купих друга свещ, когато пазарувахме. Тази нощ нямаше да има танци в светлини и сенки, щях да виждам само очертанията на вкочаненото си от страх сърце.

Поех дълбоко дъх през носа си, докато преброя до четири, и издишах през устата, броейки до осем. Скоро клепачите ми натежаха. Мислите ми се размътиха и се понесоха из мрака на нощта. Присъни ми се, че съм абак или устройство за отчитане на резултата на билиард, не знам точно. Безлики войници от петнадесети век с мръсни нокти и дълги до коленете плетени ризници все местеха алабастровите ми топчета, пресмятаха нещо. Болеше ме всеки път, но трябваше да търпя мърлявите им ръкавици, лъснали от пилешка мас, които цапаха каменните ми топчета. Знаех, че никога повече няма да съм чист.

Събудих се рано с лице, заровено във възглавницата, гънките се бяха отпечатали на бузата и устните ми, които бяха станали досущ като релефна карта. Сивата утринна светлина се процеждаше от двете страни на завесите, когато филмът на съня ми отново се завъртя. Обърнах се по гръб и се почесах по главата, опитвайки се да осмисля какво, по дяволите, бе значението му.

Какво би казал Фройд или Емили, бившата ми? Че съм се забъркал в мръсна игра. Че всеки разчита на мен, а понякога боли. Подобно на Антония и аз си исках стария живот. Но не можех да си го върна, ако не продължа напред. Навярно кинжалът бе някъде там. Със сигурност Антония „Джини“ Джанели се осланяше на мен. После родителите ми, поне баща ми, размахал праведен юмрук. Покойният Хенри Гриър, взрян в мен с очичките си на плъх от окопа на паметта

ми. Ето го и Леонардо. Бях сигурен, че самият маестро разчита на мен. И кой бях аз, че да обърна гръб на Леонардо да Винчи?

Ами Ноло Теци?

А, да, Теци. *Ще потанцуваме.*

* * *

Малко след шест и тридесет телефонът иззвъня.

— Джини?

— Така ли възнамеряваш да ме наричаш?

— Ами... да — отговорих. — Джини.

— Имам ли думата по въпроса?

— Не бих казал.

— Хубаво де, ще потичаме ли?

— Иска ли питане! — отвърнах аз и отметнах завивките. — Готов съм след няколко минути. Ще почукам. — Затворих и се завлякох в банята, измих вонята от устата си и хвърлих поглед в огледалото. Плиснах малко вода и на косата си, сресах я с пръсти и я избърсах с хавлията.

Навлякох вчерашната си фланелка и екипа за бягане и направих няколко коремни преси на пода. Сгънах четири банкноти по петстотин хиляди лирети, пъхнах по две във всеки чорап и обърнах ластика. После надянах кобура със зиг зауерите и сложих минипистолета в кобура му. Въоръжен с близо две хиляди долара и малък арсенал, реших, че съм готов да побягам.

Отворих прозореца, поставих ключа от сейфа на гранитния перваз, после плътно го затворих. Ако градът не бъдеше залят от гигантска приливна вълна или не се извиеше ураган, ключът щеше да остане на мястото си. Едно от качествата на плоските метални ключове. Тежестта срещу повърхността, или нещо такова. Облякох новия си суичър и излязох в коридора.

Портиер с чип розов нос като писта за ски скокове и брадичка а ла Джон Траволта се помайваше до прозореца в другия край на коридора, с пулверизатор с препарат за стъкла в едната ръка и парцал в другата. Поздравих:

— *Buon giorno.*

С мълниеносно движение направи две крачки към мен, насочи пръскалото към лицето ми, покри уста с парцала и ме напръска с някаква сладникава течност. Примигнах веднъж, опитах да тръсна глава, после потънах в черна кадифена празнота. Отдалеч дочух портиерът да ми отговаря:

— *Buon giorno.*

* * *

Очите ми бяха слепи, умът ми — лепкава пихтия. Чух непогрешим звук на метал, удрящ се в метал. Монета ли беше? Последва глас — на образован англичанин:

— Като че господин Барнет отново се завръща в атмосферата.

Поех дълбоко дъх с ноздри, надушвайки аромат на одеколон „Олд Спайс“, и почувствах как гръдният ми кош се разтяга, като че го разпъват с пружини.

Гласът на англичанина пак се обади, този път пропя:

— Ехо, господин Барнет. С нетърпение чакаме пристигането ви.

Носът ме засърбя и го разтърках, но усещах ръката си като в боксърска ръкавица.

— Ето на — обади се парфюмираният. — Отвори очички, Дороти. Върна се в Канзас^[1].

Някой разтърси рамото ми, а друг глас, също на англичанин, помлад и с по-подчертан говор, добави:

— Искаме да поговорим за балетните ти пантофки.

Ливърпул? Блекпул? Все някакъв пул. Ринго иска да обсъждаме моравите ми пантофки. Мозъчните ми клетки бавно се пробуждаха.

— Портиерът — промълвих аз, изненадан донякъде от дълбокия пиянски тембър на гласа си. Отворих очи, на отначало видях само мъгла.

— Аз бях — отвърна той и гордо вдигна вежди. — Препаратът за прозорци ви видя сметката. — Той сбърчи нос.

— Къде е приятелката ми?

— Приятелка! — изсумтя портиерът.

— Достатъчно, Мобрайт — намеси се парфюмираният. Обърнах се по посока на гласа и с изненада открих, че не съм вързан.

На стол с висока облегалка, прехвърлил небрежно крак връз крак, облечен с безупречен син двуреден костюм, седеше високият и строен мъж, с когото се сблъсках пред кабинета на Франческа.

Мъглата в главата ми започна да се разсейва, докато внимателно го разглеждах. Бе едва към петдесет, но сресваше оредялата си сребриста коса от лявото си ухо нагоре към голото теме. Носът му бе прав и дълъг, лицето — мършаво. Очите му бяха напрегнати и в същия нюанс като оловносивия шлифер и шапката „Борсалино“, които носеше в онзи момент. Дойде ми наум, че връхната дреха и шапката кротко висяха в близкия гардероб.

Мъжът разсеяно почукваше с монета по сребърната щипка за пари, с която бе хваната пачка банкноти.

— Академията — изговорих с все още надебелял език.

— Отлично — отговори той.

— Къде е тя? — настоях да узнам.

— В съседната стая. Здрава и невредима е, само дето е упоена. Така че — спокойно.

Прокашлях се.

— Имате добър вкус за шапки.

— Съгласен съм — отвърна той и на устните му заигра весела усмивка.

— Само да не беше одеколонът — добавих аз. Усмивката си остана същата.

Онзи, когото нарекоха Мобрайт, силно ме удари по гърдите.

— Свивай си устата или ще ти я затворя аз.

Обърнах се към него и положих всички усилия да сбърча носа си точно както той бе направил. Явно си търсех белята. Яката на бялата му риза като че бе твърде широка за тънкия му като молив врат и въпреки че бе закопчана под раираната вратовръзка в червено и черно, пак оставаше място да пхна ръка и да го сграбча за космите на гърдите, ако изобщо имаше такива.

Обърнах поглед към мъжа на стола, който измъкна носна кърпа с монограм от горния си джоб. Прочетох инициалите А. Б. Докосна тънките си устни и я прибра обратно. На средния си пръст носеше златен пръстен със смарагд с форма на паралелепипед.

— Мобрайт — обърна се към другия — мисля, че чаша чай ще ни се отрази добре. Пиете ли чай, господин Барнет?

Размърдах пръсти. Сякаш ме полазиха мравки, нормална реакция на възвръщане на чувствителността. Прокарах език по зъбите си и бавно изправих гръб.

— Искам да я видя веднага.

— Нека бъде „Ърл Грей“ — обърна се А. Б. към Мобрайт, подканяйки го да излезе. — И две пури.

Мобрайт напусна стаята през страничната врата.

Огледах дивана, на който лежах. Червен и с ресни, подхождаше на обстановката в помещението, което можеше да мине за бърлога на граф.

Похитителят ми полека потупа захаросаната си коса. Предпазливо се поизправих.

— Казах веднага, господин Б.

За секунда обръщението го свари неподготвен и той озадачено ме изгледа. После му стана ясно.

— А, забелязал сте носната ми кърпа. Отлично. Показва синята ми кръв, не сте ли съгласен? Въпреки че баща ми би възразил, проклета да е праволинейната му аристократична душа. Не се тревожете, тя няма никъде да избяга — увери ме той и кимна към вратата, през която бе излязъл Мобрайт. — Но се съмнявам, че скоро ще дойде в съзнание. Упойката потиска дейността на централната нервна система. Изключително ефективна. Името е към дванадесет срички. Не ме карайте да го произнеса.

Направих няколко крачки към вратата и завъртях месинговата топка на бравата. Бе заключена. Заслушах се. Нищо. Отново се обърнах към господин Б., облягайки се на стената.

— Кой, по дяволите, сте вие?

Той изтърси невидима нишка от панталоните си с остър ръб, без да обърне внимание на въпроса ми.

— Ако трябва да се изразя така, Реб, големи подвизи сте извършили в Адриатическо море. Съжалявам, че не успяхме да окажем съдействие. Не бяхме подготвени за морското ви пътешествие. Убедено мога да заявя — продължи той — че господин Теци с нетърпение ще очаква своето възмездие, задето го надхитрихте. Очарователно престъпен тип, казвам ви. Интересува ли ви историята му? Намирам я за крайно увлекателна.

— Кой сте вие? — повторих аз.

— Както по всичко личи, един безименен англичанин — засмя се той. — Възпитаник на Оксфорд. Та говорехме за Ноло Теци. Роден през петдесет и пета в Бруклин Хайтс, Ню Йорк. Баща му бе Бруно Теци, палач на някой си Ники Арно, докато през шейсет и осма и двамата не намерили преждевременната си кончина в някакъв ресторант в Куинс. Младият Ноло станал непълнолетен престъпник още като юноша и на крехката възраст от двадесет години вратите на затвора в Атика се отворили пред него и той излежал пет години за нападение над барман с шиш за лед.

Мобрайт се върна в стаята със сребърен поднос с малък чайник, подходяща по стил захарница, щипки за захар и порцеланови чаша и чинийка. Затвори вратата зад себе си и остави таблата на малката масичка от черешово дърво в близост до господин Б., като неволно ритна един от краката ѝ.

— Съжалявам, сър — извини се той. — Заповядайте. — Стрелна ме с поглед. — Безпокои ли ви по някакъв начин, сър?

— Ни най-малко, Мобрайт. Ще бъдеш ли така добър да ни оставиш?

— Да — обадох се като ехо. — Бъди добро момче, Мо-дим^[2].

Той ме изгледа заплашително, после се обърна към шефа си.

— Да, сър — отговори и се обърна да си върви.

Господин Б. се провикна след него:

— О, Мобрайт... непременно обърни внимание на Пендълтън за другия ни гост. Действието на този метонезнамкаквоси сигурно е отминало.

— Да, сър — повтори Мобрайт и пак ме стрелна с поглед, преди да излезе от стаята.

Господин Б. взе в ръка щипките за захар.

— Наредих му той да сложи захар в чая, нали? Без щипки, само да се пречкат. Какво да се прави — въздъхна той — до един са непохватни. — Извади калъфче с няколко флакона от джоба си, отвори един от тях и изтърси няколко многоцветни капсули в дланта си. Пийна глътка чай и сгърчи лице, докато преглъщаше. Затвори флакона и върна калъфчето в джоба си. — Това е — каза презрително. — Не помагат, но поне струват скъпо.

Нетърпеливо се заоглеждах из стаята, търсех пистолетите си.

Господин Б. прочисти гърлото си.

— Та докато Теци бил в затвора, неколkokратно бил заподозрян в убийство на свои съкилийници. На гърлото на единия била изрязана буквата „Н“. Подпис като на Зоро. Отвратително, но предполагам, че човек трябва да изразява себе си както може. Надзирателите знаели, че той е виновен за убийствата, но никой от останалите затворници не искал да го наклевети. Два месеца след освобождаването на Ноло кръчмата, където извършил нападението, за което бил осъден, изгоряла до основи заедно с бармана.

Огън.

Б. продължи:

— Единственият свидетел умрял скоростижно, преди да успее да даде показания. Намерили го намушкан, а инициалът „Н“ бил изрязал на тила му с малък хирургически лазер. Теци се появил в Лас Вегас, станал горила на фамилията Карбоне, но заради незачитането на авторитети и неспособността си да играе по правилата — дори и гангстерските правила — му попречили да се задържи задълго.

— Кой сте вие бе, хора, мътните ви взели? — прекъснах го аз.

— Оу-оу, Реб, какъв език! — сгълча ме господин Б. и размаха към мен ръката с пръстена. После продължи лекцията си. — Ноло Теци е социопат. Лукав, безпощаден, умен и много опасен, както май ще се съгласиш, но от достоверен източник знам, че поиска ли, може да бъде истински чаровник. Замесен е в половин дузина убийства в чужбина през изминалите пет години, обаче не е имало достатъчно доказателства, за да го вкарат в затвора.

Той върна чашата и чинийката на сребърния поднос.

— Подозират, че Теци е наемен убиец на Вернер Крел, интересен, макар и тягостен човек с дълбок джоб и плитка душа, за когото може и да си чувал. Крел и баща му споделят общ интерес към Леонардо да Винчи — поразително подобно на вас с баща ти, но водени от противоположни подбуди. Изкуството срещу силата, можем да го наречем. Различни, но все пак успоредни пътища. Единият — на доброто, другият — на злото.

Ефектът от наркотика бе намалял и на негово място дойде гневът.

— Какво знаете за семейството ми?

— Не много — небрежно отговори Б. — Но нека продължа. Целият живот на Крел е бил свързан с бизнеса с оръжия. Наскоро обаче пренасочи вниманието си към сателитните комуникации,

изгражда спътници. Чрез старите си приятелчета от КГБ е уредил руснаците да ги изстрелят в орбита.

— И какво?

— Подозрителен ход от човек, за когото считаме, че отскоро разработва нова система оръжия, за да ги използва срещу няколко от най-могъщите англоговорещи страни.

— И защо му е да го прави?

— О, разбира се, за печалбата, но и също поради собственото си минало и на семейството си, психологическият му профил и наследствеността. Майка му страдала от тежка психопатия, клоняща към параноя и шизофрения. Вернер дълго е сукал отровното й мляко, бих казал. Загинала при съюзническа бомбардировка, а бащата, чиито фанатични стъпки Крел младши следвал в оръжейната индустрия, умрял рано и нелепо. — Б. поспря за момент, после добави. — В края на краищата младият Вернер останал сирак на крехка възраст. Каква ирония на съдбата!

Натиснах надигация се гняв и срещнах погледа му.

Б. невъзмутимо продължи:

— Младият Крел е увреден по природа и *е следствие* на обстоятелствата.

— Да не намекувате, че Крел е новият Хитлер и иска да управлява света?

— Не, Крел не е Хитлер, не смятаме, че иска да *властва*, макар да сме убедени, че със сигурност се стреми към лично отмъщение срещу неколцина наши приятели. Тайно е разработил прототип на умна бомба с лазерен прицел, като няколко такива може да се поместят и изстрелят от сателит. Безнаказано насочена към целта си от Земята, ще бъде невъзможно да бъде засечена заради безпрецедентно малкия й размер и изключителната й скорост, с което системата се превръща в идеално терористично оръжие. Безпрепятствено падащи от космоса, тези бомби ще се промъкнат през всяка отбранителна система, като по този начин целите им ще останат почти без никаква защита. Бомбите на Крел ще сеят ужас от небето винаги когато той поиска и никой на света няма да помогне, дори самият Свети Петър.

— Продължавайте — подканих го аз. — Разяснете ми доколко това засяга мен и приятелката ми.

— Основният клиент на Крел през изминалите няколко години е Сун Та Ки, министър-председателят на Тайван, който е оборудвал армията си почти изцяло с продукцията на индустриалеца. Таки — както дружелюбно го нарича — е информиран за новите бомби на Крел, убеден е, че той наистина ще задейства оръжието, и е инвестирал значителни средства в подкрепа на разработката му.

Политическите конфликти на Таки напоследък, меко казано, значително са нараснали. Китай иска да си възвърне властта над Тайван и поради новата СППЛ на Китай... Знаете ли какво е това? Система за пасивно последователно локализиране — поясни Б. — Отбранителна система на непробиваемия въздух. Не може да се обърка подобно на радара и никакви ракети не могат да се ориентират по лъчите ѝ и да унищожат предавателите ѝ, защото не съществуват нито едните, нито другите. Това ликвидира военното преимущество на Съединените щати над Китай. Изстребителите „Ф-117“ и още по-авангардните „Ф-22“ вече не са невидими за тях. Браво на Китай!

Виждате ли — продължи той. — Та Ки съзнава, че е изпаднал в неочаквано неизгодно положение и вече не може да разчита на Щатите да се намесят с военната си мощ в случай на криза. Усеща, че е притиснат до стената, и никак не му е приятно. В резултат все повече притиска Крел да завърши оръжието. Крел вярва, че е на крачка от успеха, и е определил крайна дата, на която ще достави на Ки бомбата. Нещастникът е дал обещание, което надали ще успее да спази.

Повдигаше ми се от това префърцунено леке и невероятния му разказ — дори и да съдържахше капка истина.

— Какъв непоносим срам! — отговорих аз. — Повтарям въпроса си.

— А защо Крел не може да устои на обещанието си? — обърна се Б. към стаята. — Защо, както личи, не може да постигне целта си? — Замълча за по-голям ефект. — Ще ви кажа защо. Понеже последната съставка го поставя в безизходно положение — материалът, в който ще постави взривното устройство, трябва да издържи изключителната горещина от триенето в атмосферата с голяма скорост. — Б. се облегна на стола си и премлясна с устни.

Изведнъж се почувствах като парализиран. Похитителят ми го знаеше и ми смигна.

— Очите ви говорят: „Аха, кинжалът“. Отлично. Сега ме чуйте. Няма съмнение, че бащата на Вернер му е разказвал удивителни приказки за лека нощ за Кинжала на Медичите, както и собственият ви баща на вас. Неразрушимата сплав, по-здрава от всяка друга, по-лека от въздуха. Когато Крел се сдобил с истинско състояние, започнал да търси кинжала като най-съкровен трофей не само заради себе си, а и заради починалия му татко — Екскалибур на рицарите от кръглата маса на Крел. Ето къде интригата се заплита. Разузнаването ни информира, че Ки се е зарекъл да погуби Крел, ако не устои на думата си. Тайванецът не разполага само с един Ноло Теци, а с цяла армия главорези, кипящи от усърдие и нетърпеливи да изпълнят нарежданията му.

— И какво от това?

— Небрежно ме питате „какво от това“, но думите издават интереса ви. Ето какво. — И той потри ръце една в друга. — Вернер Крел се е набутал в капан и ако не осигури бомбите, ще го убият. А няма изгледи да ги достави. И какво се случва в разстроения му мозък? Загърбва и без това несигурната си логика и започва да вярва в явната лудост, че приспивните приказки на татко Крел не са басни, а неопровержим факт. И изведнъж — хоп! От стара прашна антология по архитектура изскача страница с бележки на Леонардо — навярно съдържаща Кръговете на истината. Крел е загубил следите ѝ преди двадесет години, когато листът със записките потъва заедно с куриера си. Сега му се отдава втори шанс и не само вярва, че кинжалът съществува, но и че неговата сплав ще осигури на бомбата неразрушимата ѝ гилза, която пък ще спаси безценната му кожа.

Б. плесна с ръце.

— Ако това не е драма — възкликна той — е, тогава не знам как да го нарека. Да вдигнем чаши за проклетия Вернер Крел и за всеки оцелял, след като удари последната камбана за книжаря.

Побиха ме ледени тръпки.

— Но никой със сигурност не знае дали кинжалът действително съществува — възразих аз. — И дали сплавта притежава качествата, за които твърди Леонардо. Нищо чудно човекът да е открил алуминия преди Рейнолдс.

— Възможно е — допусна Б. — Но ако Леонардо е прав и Вернер Крел е в състояние да се сдобие с кинжала, да анализира

съставките и да възпроизведе сплавта, ще завърши оръжието си и светът ще бъде в краката му — и на Сун Та Ки, естествено.

— Да не мислите, че ме е грижа за Сун Та Ки? Или за бомби, падащи от небето на нашата планета или на която и да е друга от препикуаната Слънчева система?

— Както виждам — не.

— Дяволски сте прав.

— Ами свободата на отделния човек?

— Именно това ме интересува — отвърнах. — Свободата на индивида. Моят.

— Имате много по-ограничени виждания, имайки предвид предците ви. Баща ви е бил повече отдаден на обществото.

— Какво знаете за баща ми? — наежих се аз.

— Преди всичко, че е бил уредник в един от най-великите музеи в света, докато вие се излагате на опасност за пари. Нека го кажа по друг начин. Безусловно ценя риска с цел материална облага, затова подхождам към вас на друго ниво. Нали не искате на филмите ви да пише „Направен в Тайван“? Няма нужда да ми отговаряте, само ми кажете следното: не приковах ли вниманието ви? Детинските ви тревоги не ми говорят нищо, но в себе си чувствам, че ни предстои разговор. — Отново се облегна на стола и забарабани с пръсти по позлатената странична облегалка.

Не ми беше до приказки. Съзнанието ми крещеше като неоновите надписи в Лас Вегас. Ротативката в мозъка ми се завъртя бясно и накрая се появиха трите познати думи, които твърде често блясваха в съзнанието ми: *Не. Вярвай. Никою.*

Изправих се и се протегнах.

— Е... — подхванах аз, преструвайки се на безразличен — доста сте проникателен.

— О, похвалата ви ме радва.

— Искате да откриете кинжала, който и да сте, по дяволите.

Б. измъкна носната си кърпа и лъсна пръстена си.

— Мой ред е да ви върна комплимента. Прозорливостта ви не отстъпва на красотата ви.

— Нужна ви е помощта ни — добавих аз.

— Определено.

— Допускате ли, че знаем нещо?

— Нека не се правим на скромни.

— На колко го оценявате? — попитах.

— Желаете да ви компенсирам?

— Говоря за Кинжала на Медичите. Колко струва?

— Зависи на кого ще го продадете. Колекционер на художествени предмети би платил значителна сума. Припомнете си колко дадоха японците само за едно платно на Ван Гог? Ами Ки? Какво би заплатил за лазерно насочвана, неоткриваема, изстрелвана от сателит умна бомба? Цифрата ще е внушителна. Но... да се върнем на Кръговете. Знаем, че разполагате с две страници от бележките, с две отделни групи окръжности...

— Откъде знаете...

— Бръмбари. Електронни гадинки. Миниатюрен микрофон на количката с вечерята ви. „Щедрата ни земя неизбежно ще стане суха и неплодна в ръцете на хора, които изглежда не са способни на друго, освен да съсипват онова, което им дарява възможности.“ Леонардо бил истински поет, какво ще кажете? Бих искал да хвърля поглед на тези страници. Навярно прелестната ви приятелка ще бъде достатъчно любезна да ни преведе и останалото, несъмнено е брилянтна в превода. Шифровани кръгове, елеваторни системи. Изумително!

— Веднага искам да видя приятелката си — настоях. — Искам да се уверя, че е добре.

— Вашата Джини? — попита Б. с иронична усмивка. Изгледах го кръвнишки. Той сви рамене. — Сложихме подслушвателно устройство и на телефона ви в „Четири сезона“.

— Значи — сопнах се на надменното копеле — сте от ФБР или от Агенцията за национална сигурност или не — от МИ-5, така ли? Чаени торбички.

— Чаени торбички, какъв простак! — отвърна Б. абсолютно невъзмутимо. — Южняшки израз, който сте възприел от майка си. Тя бе от Тенеси, нали?

Загризах вътрешната част на долната си устна.

— Реб — продължи той — единствен аз мога да върна реда и закона, а и ви отнехме пушкалото с шестте куршума. Много интересен модел. Никога преди не съм виждал подобен. Налага се да обсъдим произхода му.

От съседната стая до слуха ми долетяха приглушени гласове.

— Живо се интересувам от Кинжала на Медичите — пак заговори Б. — Знам, че и с вас е така. Нека действаме заедно, съгласен ли сте? Ще се радвам да получа ключа от сейфа ви в хотела, в случай че съдържанието му е интересно. Да преровим една стая е едно, макар да надникнахме в старата каса в стената. Но при отключването на боксове в сейф работата се превръща в много по-цивилизовано занимание. Бъдете мой партньор. Баща ви почти със сигурност би зачел Чичо Сам.

— Защо ни упоихте? Защо не ни попитахте любезно. Аз съм отзивчива душа.

Той се замисли за момент.

— Предполагам, че Мобрайт прояви излишен ентусиазъм в желанието си да ви доведе. Перспективата да зърне записките надделя над по-хуманните му пориви. Но ви отправям следния въпрос: привлякох ли пълното ви внимание?

Помълчах, после му хвърлих поглед с очакване, осъждане и отстъпление.

— Бих могъл да бъда чаровния Док Холидей — отговорих, демонстрирайки колективно чувство.

Б. стана със самодоволен вид и самоуверено се приближи до мен с всичките си метър и седемдесет. Като ми подаде малката си ръка с безупречен маникюр, заяви:

— Да отговоря на повечето от въпросите ви, енергични мой приятелю. Аз съм инспектор Арлън Бекет, оглавяващ отдела по глобални проблеми към „Гибралтар“.

— А какво точно е „Гибралтар“?

— След разпадането на Съветския съюз бе сформирана специална бойна единица от старши агенти от западни членки на НАТО с цел предотвратяване разпространението на оръжия за масово унищожение. Името лесно се помни, „Гибралтар“. Елате, момчето ми, макар и късно, нека стиснем ръце.

Ухилих се и подадох десница. Ненадейно свих юмрук и рязко му нанесох удар в челюстта, който го повдигна от земята, повали го по гръб и го лиши от съзнание. Просна се на дебелия килим на пода с щръкнали нагоре колене. Прическата му не мръдна и сантиметър.

— Не съм твое момче — промърморих.

От съседната стая се чуха нови шумове. Проверих дали Бекет няма оръжие. Нямаше. Пуснах възглавницата върху чашата за чай и стъпих отгоре ѝ, чупейки я колкото се може по-тихо, после си избрах парченце с чудесен остър ръб. Приблжих се до вратата, изпънах лице както подобава на истински англичанин и стараейки се да говоря като Бекет, се провикнах:

— О, Мобрайт?

Вратата се отвори и повиканият надникна вътре.

— Да, сър?

Сграбчих го под възела на вратовръзката с надежда, че не е закопчана отзад, и притиснах острата отломка към гърлото му.

— „Сър“ е излишно — осведомих го. — Може да ми викаш Реб.

— Реб, моля ви, аз...

— Още една дума, и ще ти пусна кръв. Знаеш, че не се шегувам.

Тънките му устни се отвориха, като че се готвеше да заговори, после се затвориха отново. Завъртях го обратно и като използвах тялото му като щит, прекрачих в стаята, където държаха Джини.

Седеше върху пухкаво сатенено канапе, изглеждаше като след събуждането във фиата, само дето бе по-замаяна. Някакъв широкоплещест мъж, за когото предположих, че е Пендълтън, се извисяваше над нея с гръб към мен.

Тя ме забеляза с оцъклените си очи.

— Реб — произнесе само с устни.

Мобрайт ритна вратата — нарочно или поради непохватност. Пендълтън се обърна по посока на звука. Не измъкна пистолет, за което му бях признателен. Опипах Мобрайт, търсейки неговия или моя. Не открих нищо, освен малък пулверизатор.

— Дали е останало нещо? — попитах.

Той ме погледна умолително.

— Не разбирате.

— Прав сте — отвърнах, после го почерпих с двойна доза. — Лека нощ и да спиш в кош, Мобрайт.

---

[1] Алюзия с приказката „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи с Мобрайт: bright — ясен, dim — неясен. — Б.пр. ↑

Здравата упоих и Пендълтън, и Бекет. Това ни осигуряваше може би четири часа преднина преди „Гибралтар“ да прати шпионите си по петите ни. Бях объркан и ядосан, но поне си върнах самообладанието. Представа нямах къде се намираме, но ако Бекет говореше истината, навярно бяхме в някаква служебна сграда заедно с други агенти на „Гибралтар“, затова съблякох Пендълтън и си сложих дрехите му, за да увеличи шансовете ни да се смесим с обкръжението.

Джини бе полуупоена и надали се интересувахе от облеклото си. Все още се мъчеше да разбере защо не сме отишли да бягаме. Накарах я да диша дълбоко, което донякъде поизбистри главата ѝ. После разтрих гръбначния ѝ стълб с кокалчетата на ръцете си и масажирах раменете ѝ, сякаш ѝ предстоеше боксов мач. Масажът ѝ даде достатъчно сили, че да не се блъска в разни предмети, докато бягаме.

Попита ме какви ги върша и аз я инструктирах да изпълнява точно каквото ѝ кажа и всичко ще бъде наред. За първи път не понечи да спори.

Преди да напуснем стаята проверих съдържанието на гардероба. Вътре бяха шлиферът и шапката на Бекет. Наметнах Джини с връхната дреха и с наведени глави излязохме в коридора. В крайна сметка се оказа, че се намираме в някакъв хотел, така че слязохме два етажа по стълбището, разминавайки се с половин дузина други гости, които не показаха интерес към нас.

Докато излезем на улицата, адреналинът бе успял да измести гадостите от кръвта на Джини и очите ѝ станаха ясни и решителни. Скоро потънахме в навалищата от жители и туристи на Милано, задръстващи тротоара.

— И каква, по дяволите, беше цялата тази чудесия?

Бе дошла на себе си.

— Огледай се къде сме. Можем ли пеша да се върнем до хотела, или по-добре да вземем такси?

Тя впери очи в табелата с името.

— На две пресечки сме. Оттук.

Подхванах я за лакътя.

— Да вървим.

— Остави ме една секунда на мира, става ли? Вие ми се свят.

— Извинявай — отговорих и позабавих крачка.

— Кой бяха онези типове?

— От „Гибралтар“ — отвърнах.

— „Гибралтар“ ли? Това е име на скала и взаимоспомагателен фонд.

Обедната тълпа ни осигуряваше превъзходно прикритие.

— Освен това е и някаква правителствена служба за разузнаване — обясних ѝ аз — освен ако Бекет не е изпечен лъжец. Не знам. Никога не съм чувал за нея. Откъде да сме сигурни, че не работи за Крел? И как са ни проследили до Милано. Дали Теци не е тук?

— Кой е Бекет?

— Шефът им. Проснах го с елегантно кроше.

Джини закова на място.

— Цапнал си правителствен агент?

— Не знам. Нищо чудно. И то международен, както изглежда.

Потеглих я като куче на каишка. Олюля се и пристъпи напред, втрещена в мен.

— И между другото — добавих — вече никой не казва „цапвам“. Не и откакто набраните поли излязоха от мода.

— Кой го е грижа? — отвърна тя. — Правителството ще ни пази от Крел. Властите защитават хората.

— Не. И той ме нарече простак! Самодоволен кучи син!

— И затова, естествено, го цапна.

— И го упоих. Както Мобрайт и приятелчето му.

Джини ме изглежда, като че бях извършил непростима грешка. Клаксонът на един автобус с туристи измуча, докато превозното средство се движеше към нас през оживеното улично движение.

Свих рамене.

— Слушай, действах импулсивно, разбираш ли?

Минахме покрай отрупана с плодове сергия, където продавачката се провикваше:

— *Mele, ciliegie, banane!*^[1]

Тъмночервените череша привлякоха погледа ми.

С периферното си зрение мярнах двама типове с неумолими лица и с небиещи на очи костюми да се приближават по улицата, а саката им бяха разкопчани.

Мамка му!

— Ужасно съжалявам — бързо казах на Джини и енергично я забутах към групата купувачи, преобърнах сергията, а плодовете се разхвърчаха. Изсвирих силно с уста към двамината и им махнах с другата си ръка.

Автобусът бе на десет метра от нас. Втурнах се по улицата точно пред него. Шофьорът опули очи, натисна клаксона и удари спирачки точно когато се привеждах към свистящите гуми, за да видя дали ще заковат, или ще поднесат. Плъзнеха ли се, бях загубен. Спряха на място.

Откъм тълпата се чува викове, когато автобусът ме скри от поглед. Подът му над мен отекна от тропаци крака и възгласите на пътниците.

Престорено закрепях от болка. Ужасени лица надзъртаха през пушека от гумите. Затърсих сред тях двамата неумолими. Зърнах единия. После изчезна. Наблюдавах как кафявите му обувки се отправят към задната част на автобуса. Извих тяло като танцор на брейк и вдигнах коляно, готов за удар от карате. Обувките застинаха на място. Една ръка с едри кокалчета докосна паважа. В другата видях пистолет със заглушител. После едно студено лице се появи под ъгъл. Прицелих се и го изритах с пета колкото сили имах.

Чух галещия ухото пукот на кости, зъби и слънчеви очила, а от устата и носа му шурна кръв. Загуби сваят и главата му се тресна на уличната настилка. Пистолетът лежеше в безжизнената му ръка. Струпах се още зяпачи.

Мярнах и втория тип на половината разстояние от сергията за плодове. Забеляза, че го гледам, и ми се ухили, после изчезна. Черните му обувки тръгнаха назад. Единствената ми мисъл бе да взема пистолета на първия. Когато стрелнах ръка към него, рамото на шлифера на Пендълтън се закачи в някакъв чарк на автобуса. Задърпах като обезумял, веднъж, два пъти, на третия път платът се скъса.

Черните обувки спряха близо до задната гума. Хвърлих се напред към пистолета, но някой го вдигна. Погледнах обратно към преследвача си. Тъмни очила и крива усмивка. Пистолет със

заглушител — насочен към мен с пръст на спусъка. *Много е късно. Край.* После се чу тупване, сякаш някой удари с юмрук по възглавница. За миг ми хрумна, че е изстрел, после видях усмивката да се стопява, лицето се срина на улицата, сребристите слънчеви лъчи блеснаха в уголемяващата се локва кръв. Някой му бе видял сметката.

Претърколих се изпод автобуса, търсейки стрелеца, и съзрях Джини. После през навалищата зърнах мъжка фигура с каскет и широко палто да се затичва към нея сред сащисаната тълпа и разпилени плодове.

— Джини! — ревнах. — Той има пистолет!

Тя се обърна по посока на гласа ми и закри лице от ужас. Мъжът бръкна в джоба си. След това, сякаш в забавен каданс, го видях да тиква някакъв предмет в ръката на Джини и да побягва, изчезвайки сред множеството. Втурнах се напред и я повлякох след себе си.

Бягахме колкото ни държаха краката, криволичехме из лъкатушещи улици, докато не ни остана дъх и не се уверихме, че никой не ни преследва.

Потънали в пот, спряхме в някаква уличка и облегнахме един до друг гърбове на някаква мръсна тухлена постройка.

Погледнах Джини — подгизнала коса, отривисто надигащи се гърди. Искях да я прегърна и да я задуша от целувки.

Тя избърса потта от лицето си, откроявайки яркочервена струйка.

— Ранена ли си? — отчаяно попитах.

— Не мисля. Аз... това е... — Внимателно огледа ръката си и близна червената течност. — Черешов сок. Блъсна ме право върху проклетата сергия с плодове, негоднико!

— Признавам — отвърнах и облекчено въздъхнах.

— Така беше.

Тя смръщи вежди.

— Обясни ми, ако обичаш, какво беше всичко това?

Изпълних молбата ѝ, но не ѝ признах, че бях готов да се оставя автобусът да ме смачка или да получа дузина куршуми, само и само да я предпазя.

— Излиза, че онзи третият — дето изтича към мен — гръмна втория, който се готвеше да те застреля?

— Определено.

— А ти реши, че се кани да убие мен. Даваш ли си сметка, че ми изкара ангелите?

— Знам. Успя ли да видиш лицето му?

Тя поклати глава.

— Да не допускаш, че е приятелят ти Арчи?

— Не знам. Не мога да преценя. Какво пъкна в ръката ти?

— Това — отговори Джини и ми подаде смачкана визитка.

Поизгладих я. Съдържаше телефонен номер и името Драко, написано на ръка.

Воят на полицейските сирени на няколко пресечки от нас накара Джини да потрепери.

— Драко? — прочете тя. — Кой пък е този Драко?

— Нямам представа.

* * *

Натъпкахме се в една телефонна кабина и Джини наостри уши, докато набирах номера. Дрезгав глас от отсрещната страна попита:

— *Cosa vuoi?*^[2]

— Драко? — обадох се аз.

Мълчание.

— *Sono un amico di Archie Ferris.*

Тишина, после изщракване. Бе затворил.

Джини и аз се спогледахме озадачени. Отново набрах.

Обади се същият глас:

— *Cosa vuoi?*

— *Dracco? Um, io sono un amico di...*

Щрак!

Ядосах се. Джини също.

— Дай ми я!

Измъкна слушалката от ръката ми и набра цифрите. Същият глас подхвана:

— *Cosa...*

— *Ascolti, idiota!* — кресна Джини. — *Qualcuno mi ha dato un biglietto da visita col suo nome. Io sono con un ragazzo chiamato Reb.*

Схванах „Слушай, идиот“ и онази част с „Реб“. Джини закри мембраната с ръка и прошепна:

— Казах му за визитката.

— Реб? — чу се въпросителната интонация на онзи по телефона.

— Si — отговори тя. — Реб.

— Реб от Холивуд?

— Si.

— Хубаво, дай ми тоя тъпчо, за бога.

Джини повдигна вежди и ми подаде слушалката.

Всички обичат Холивуд!

— Драко? — заговорих аз.

— На телефона.

— Защо ми затваряте?

— Навик.

— Ясно. Слушайте, някакъв застреля един тип вместо мен и после даде визитката ви на приятелката ми, преди да изчезне.

— Застрелял някого, дал визитка на момичето. Разбирам — пренебрежително отговори той. — И к'во?

— После споменавам името на Арчи Ферис и два пъти ми затваряте.

— Гледал съм всичките ти филми, Реб от Холивуд.

— Ар-чи Фе-рис — повторих бавно.

— Казваш името му, като че искаш да получиш нещо.

— Затварям — отсякох.

— Нямам против.

След кратко мълчание заговори:

— Добре де. Някой ме кара да мисля, че имаш сухо и причина да изчезнеш от страната без следа. Не си давай труд да ме питаш кой.

— В туризма ли работите?

— Точно сега разполагам с един „Гълфстрийм“ и дефицит от четиридесет хиляди долара — осведоми ме Драко. — Отиваме където искаш. Не го пише на визитката, но се подразбира.

— Ясно — отвърнах и погледнах към Джини. — Където и да е.

— Точно така — потвърди той.

Предложението ми се стори приемливо.

— Може ли да ви позвъня след няколко минути?

— Защо не.

Затворихме.

— Чу ли всичко? — попитах Джини.

— Как мислиш? Дали не е клопка?

И двамата стреснати се обърнахме по посока на стъпките зад гърба ни. Един старец с мръсна престилка изхвърли боклук и потъна в магазина си.

Погледнах Джини в очите.

— Предполагам следното: двамата при автобуса сигурно са хора на Теци. Някак са ни докопали. Нямам представа как. Онзи, който ни спаси и ти даде визитката, явно е изпратен от Арчи. Тук сме в опасност, вече нямаме оръжие, но ако някой не е разбил сейфа на хотела, още разполагаме със страниците на Леонардо, чийто превод трябва да завършиш. И повярвай, само ние притежаваме Кръговете на истината.

— Така е. Но каквото и да се казва в останалите писмена на Леонардо, нямам и най-малка представа за самите Кръгове. Приличат ми на сложна графика. Искам да кажа, че ще отнеме...

— Чакай! — прекъснах я аз, когато ме заля странно чувство. Мислите ми заподскачаха като топчета за пинг-понг. *Мона Кински*. Предната вечер в хотела нещо бе прещракало в мозъка ми, когато с Джини говорехме да потърсим закономерност в Кръговете на истината, но някак не го осъзнах. Ето че сега ми просветна. Фигури, графичен дизайн. *Мона Кински!* Разбира се!

— Спомена нещо гениално — заговорих развълнувано на Джини. Графичен дизайн... Кръговете на истината представляват графичен дизайн. Нужен ни е специалист по компютърна графика.

— Трябва да е човек, на когото можем да се доверим.

— Такава е.

— Коя е тя?

— Мона Кински. — Извадих монета от джоба си. — Чак да не повярваш... Мона... милата стара Мона.

— Милата стара Мона ли? — попита Джини неразбиращо.

— Пак ще позвъня на Драко. Ще го наема.

— Ще го наемеш?

— Него и самолета му — добавих аз, а стомахът ме присви при мисълта, че ще летя. — Колкото и да ми е омразно да го кажа, поемаме към небето, Джини.

— А имаш ли четиридесет хиляди долара?

— Имам.

— В себе си?

— Да.

— Брей. И къде отиваме?

— В Калифорния. — Вдигнах слушалката на телефона.

Джини полека се приближи към мен и притеснено се огледа.

— Ами „Гибралтар“?

— Още една основателна причина да се разкараме оттук — отговорих. — Бекет и шайката му ще ни погнат веднага щом дойдат на себе си, което ще стане по-скоро, отколкото бихме искали.

Ненадейно осъзнах колко близо са телата ни, как ме залива уханието ѝ. Имах нужда главата ми да е чиста, а не да се опиянявам.

— Но те може да са от добрите — настоя Джини.

— Моля? — сопнах се аз. — Това вече май го изяснихме.

До слуха ни долетяха още сирени на полицейски коли, отпратили се към местопроизшествието с автобуса.

— Ще му звънна — казах ѝ. — Ще поръчам полет без кацане до Лос Анджелис. За двама цената е, както и за един.

Джини ме перна по рамото, докато дрезгавият глас на Драко произнасяше:

— *Cosa vuoi?*

Поиска да се срещнем на летище „Линате“ в частния му хангар. Четиридесет хиляди американски долара, двама пътници.

Върнахме се в „Четири сезона“, преоблякохме се и прибрахме дрехите си, които Мобрайт беше претършувал и разхвърлял. Както предположих, номерът с ключа на перваза бе сполучил. Благодарих на Бога и на гимназиалния си учител по физика. Взехме бележките на Леонардо и останалото от сейфа и потеглихме.

Драко ни чакаше на уговореното място. Мургава мускулест мъж с огромни мустаци като на сом, облечен в нещо като пилотски костюм, дело на Армани, и авиаторски очила.

Показах му визитката, той ѝ хвърли поглед и ми я върна.

— Кажете ми нещо за човека, който е написал името ви върху картичката.

Драко се усмихна дяволито, изваждайки на показ златните си кучешки зъби.

— Спокойно — каза той. — Една стара поговорка гласи, че всеки може да пази тайна, но каже ли я някому — край! Ще рече, че няма да разберете кой ѝ е дал визитката, както никой няма да узнае, че съм ви закарал в бляскавия град. Сега ми покажете сухото, аз съм делови човек.

Подадох му парите. Драко ги преброи и делово съобщи, че е заявил фалшив летателен план, самолетът е зареден с гориво, има предостатъчно храна и напитки и няма за какво да се безпокоим.

Почувствах как ръцете ми се разтрепериха. Пъхнах ги в джобовете си и тръгнах след Драко и Джини към самолета. Той ни пожела приятен полет, после премина напред и затвори вратата на кабината. Ние закопчахме коланите на луксозните кожени седалки. След пет минути бяхме във въздуха. След шест Джини ме изучаваше с поглед.

— Защо си свил юмруци в джобовете си? — подкачи ме тя. — Студено ли ти е?

— Няма ли да се заловиш с превода, или повръщаш и в самолети?

Тя кръстоса крака и зачака.

— Добре де... Не обичам да летя. Това е.

— То си личи. И защо?

— Джини — започнах умолително — хартията пламва, ако я сложиш под увеличително стъкло.

— Интересно обяснение. Добре, да сменим темата. Коя е скъпата стара Мона?

Погледнах през прозореца към смаляващия се град под нас.

— Мона беше най-добрата приятелка на Марта Бел Тъкър.

— Коя е Марта Бел Тъкър?

— След пожара нямаше кой да ме прибере, така че...

— Така ли? — Джини бе заинтригувана. — Нямах ли лели или чичовци?

— Един чичо по майчина линия. Дел. Не щеше и да ме погледне.

— И защо?

— Единственото, което знаех за него, съм чул от майка ми. Бил доста необуздан, избягал от дома на шестнадесет, бил луд по колите, накрая станал шофьор на камион — един вид скитник. Не го бе

виждала от години. Както и да е, когато открили Дел, не му се искало...

— Да скита с единадесетгодишно дете.

— Именно.

— Сигурно е било ужасно да се чувстваш нежелан.

— От Дел? Дори не го познавах. Освен това бях в шок. Струва ми се, че... не чувствах нищо. — Преди не бях изричал тези думи. Отекнаха самотно, като тупкане на баскетболна топка в празен физкултурен салон.

— Разбира се — отрони Джини. — Извинявай.

— Няма за какво да ме съжالياваш — отговорих ѝ, прикривайки чувствата си. — Както и да е, готвеха се да ме изпратят в приют. И тогава като гръм от ясно небе се появи Марта.

— И тя беше...

— Математик. Професор. Любимата преподавателка на майка ми от университета Вандербилт. След като завършила, продължила да поддържа връзка с Марта, често ѝ се обаждаше, изпращаше ѝ писма и снимки — първо на баща ми, а после и мои.

— И тя се появи ей така?

— Марта узнала за пожара от новините, разбрала за състоянието ми от свой бивш колега, който живеел във Вашингтон, и решила да ме нагледа и да помогне с каквото може.

— Беше ли омъжена? — попита Джини.

— Съпругът ѝ починал от сърдечен удар и живееше сама. Беше се преместила и преподаваше в Калифорния, в университета Бъркли. Не можеше да има собствени деца, макар че ѝ се искаше, а с Джордж така и не си осиновили, защото той бил против.

— И така на единадесет стана син на Марта Бел Тъкър?

— Не! Не бях ничий син — остро отговорих. — Просто живеех в къщата ѝ. Правех ѝ компания.

Джини не изглеждаше убедена.

— Имахме един и същи адрес — поясних аз. — Това не ме правеше неин син.

— Държеше ли се добре с теб?

— Бе свадлива стара квачка, при все че не бе нейна вината. Цялото тяло я болеше от ревматизъм и артрит. Ужасно страдание. Би направило всекиго раздразнителен.

— Каква беше: строга или снизходителна?

— Беше възискателна само по отношение на геометрията. Тя бе нейната страст. Формите. Да прави заключения за свойствата им. Да превръща аксиомите в теореми. Постара се и аз да се справям добре. Разбираш защо Марта и Мона Кински са се сприятелили. Защото Мона се възхищаваше от формите. Сега ще ме питаш за Мона.

— Няма — отговори Джини. — Какво стана с Марта?

Въздъгнах.

— След гимназията постъпих в Бъркли, специализирах история на изкуството. Марта почина две седмици преди да се дипломирам. Това е.

— Значи така...

— Ами да.

— Значи когато облече тогата си, нямаше кой да ти ръкопляска?

Не отговорих. Не можех.

— От какво почина?

— От сърце. Паднала в задния двор ей така, докато прибирала кухненската покривка от въжето за пране.

— Ти ли я намери?

Размърдах се неспокойно на мястото си.

— Може ли да говорим за нещо друго?

— Както сваляла покривката, Марта починала.

Погледнах навън през прозореца, докоснах го. Беше студен.

— Беше се увила около гърдите ѝ — добавих. — Ъгълчето се бе скупчило в ръката ѝ. Изглеждаше така спокойна, легнала на тревата.

— Какво направи?

Заля ме смущение. С никого не бях разговарял за миналото си, дори и с Арчи, но това момиче, тази капризна досадница, човъркаше из най-съкровени места, пресяваше, проучваше. Мен — момчето с треперещи ръце.

Затворих очи и се върнах там, на двора при Марта. Тревата плачеше за косене и ѝ бях обещал, че ще го сторя в края на седмицата. Тя лежеше сред избуялата растителност.

— Седнах по турски — заговорих аз. — Взех главата ѝ в скута си, прокарах пръсти през косата ѝ и я погалих по бузата с опакото на ръката. Вече изстиваше.

— Каза ли ѝ нещо?

— Прошепнах: „Сега ще бъдеш при Джордж“.

Не можех да се насия да призная пред Джини, че плаках. Люлеех се напред-назад, плачех и галех посребрените коси, които сплитях, когато Марта вече не можеше сама. После, когато я отнесоха, приготвих любимото ѝ ястие, сложих кухненската маса и плаках дълго след като храната бе изстинала.

Измъкнах се от мрака, сред който се бях върнал, поизправих се на седалката и отворих очи.

— Е... това беше.

— Какво искаш да кажеш?

— Точка и край. Освен това искаш да ти кажа и за Мона Кински. Художник график. Мила жена. Много умна. Умел краснописец. Винаги разполагаше с художествени материали. Както ти споменах, Мона я биваше с формите. Сигурен съм, че още рисува и чертае. Има хора, дето никога не се отказват. Като Реноар, на седемдесет и пет, в инвалиден стол с четка, привързана за китката му? Мона надали е на повече от шестдесет и пет.

Джини мълчаливо ме наблюдаваше.

— Точка и край — повтори тя. — Кончината на Марта. Започвам да разбирам.

— Какво?

— Нищо. Значи... Мона. Откъде знаеш, че е още жива?

— Когато завърших Бъркли, я помолих да впише в завещанието си да ме уведомят, ако почине. Какво? Защо ме гледаш така?

— Шегуваш се, нали? — Джини ме гледаше изумено.

Наведе се напред, облегна брадичка на дланта си, а очите ѝ ме разучаваха.

— Марта почина и ти просто изтри онази част от живота си? И накара Мона, която е милеела за теб, да напише подобно нещо в завещанието си?

Не отговорих.

— Исусе! — възкликна тя. — Знаеш ли къде да я намериш?

— Изпращаше ми картички. Имаха обратен адрес.

— На които ти, естествено, не отговаряше.

В гласа на Джини не се четеше лошо чувство. Само печално обобщаване. Мразех да ме анализират по този начин.

— Откъде бе клеймото на картичките?

— Някъде около Мендосино.

— Не си и ходил там — добави тя. Не беше въпрос.

— Е, добре, сега кажи нещо умно и съвсем на място — подхванах аз, опитвайки се да си върна спокойствието. — Сякаш правиш разбор на картина. Бъди ерудирана и с чувство за поезия. Кажи ми, че семената на общуването лежат незасети в безплодната почва на душата ми.

Настъпи мълчание.

— Няма нужда, Реб — кротко каза Джини. — Ти току-що ги зася.

Воят на реактивните двигатели бе единственият звук. След като внимателно извади нейния лист с бележките на Леонардо от чантата си, Джини внезапно завъртя седалката си встрани от мен и се залови за работа. Отпуснах се назад, затворих очи и си представих обгорели листа и лишена от живот земя. Заспах.

Някъде над Атлантика чух Джини да се смее.

— Заслужавам медал.

Тикна два листа в ръката ми, затвори пудриерата си с огледалце и я пусна в бездънната си чанта.

— Ох, защо не успях да завърша снощи! Чети, Реб.

Примигнах, тръснах глава да прояся съзнанието си и първо погледнах текста на Джини на италиански.

Perche non mi fanno lavorare? Perche? Colui che dovrebbe di me fare tesoro mi nega i miei preziosi studi che si rivela debole di stomaco. E cio m'ha fatto male e mi tormenta giacche chi e mai costui se non sa fare cio che Dio stesso lo ha chiamato a fare?

Per ventun anni l'ebbi con me e nessun altro neppure Giovan giammai pote vederla. Egli torno alla polvere ora e giusto in quest'istante ho stabilito dove e come dovra trovar riposo.

Brucia la mia furia con la forza d'un million di candele e il suo baglior m'illumina'l cammino. De'venti cerch'il sentier che il possente viaggiatore ed egli solo giammai potra veggente e del passato il vero alla daga condurra'l sapiente.

Насочих лампата над главата си към втория лист и зачетох превода:

Защо не ме оставят да работя? Защо? Онзи, за когото би трябвало да съм съкровище, отрича истината на безценните ми проучвания и се показва слаб. Това ме поболява и дразни, защо живее, ако не може да изпълни що Бог му е повелил?

Двадесет и една години крия творението си и никой не го е виждал, дори и Джован. Сега отново е покрит с прах и в този момент реших кога и как предмета аз да съхраня.

Яростта ми пламти като светлината на милиони свещи и сиянието ѝ осветява пътя. Пътеката на двадесетте кръга, която само най-храбрият пътешественик ще извърви. Навън и навътре назад и напред от единия в другия истината на миналото ще поведе мъдрия към кинжала.

Настръхнах, усетил полъха на призрака на Леонардо.

— Пътеката на двадесетте кръга... Двата Кръга на истината някак си са свързани.

— Така е, храбри пътешественико — съгласи се Джини. — Напълно си прав. Но това не е всичко. Разбираш ли? Виждаш ли онова, което виждам и аз? — Тя подскачаше на мястото си.

— Кой е Джован?

— А, Мелци, разбира се — избъбри Джини. — Това е малкото му име. Джован Франческо де Мелци.

— Осиновен от Леонардо.

— Да, хайде, давай нататък. Боже, толкова съм умна, че ми иде да се разцелувам!

— Добре — съгласих се — но нещо не разбирам. Какво значи „покрит с прах“? Починал? Мелци не е умрял преди Леонардо. Надживял го е... не знам с колко, може би с петдесет години.

— Не е там въпросът — възрази тя и облегна брадичка на дланта си. — Не го приемай така. Мелци очевидно все още е бил жив, но

сякаш е прашасал — както става с мебелите.

— Стига бе! И Леонардо ще пише за това? Точно до Кръговете на истината?

— Дневникът е бил за всичко — нетърпеливо поде Джини. — Пазарски списъци в съседство със скици на „Поклонението на влъхвите“, разбираш ли? Пропускаш по-същественото. Давай напред. Виж, знаем, че Леонардо е изработил кинжала през 1491, а тук пише, че са минали двадесет и една години, значи...

— Бил е на шестдесет — отговорих.

За миг напрегнах мозъка си, разлиствайки наум историята на изкуството. Изведнъж ми хрумна.

— Боже! — възкликнах. — Леонардо е бил в Рим.

— Браво! — зарадва се тя и се плесна по бедрото. — През 1512 папа Лъв Десети наредил да извикат Леонардо във Ватикана. Главата на църквата бил син на Лоренцо де Медичи и искал да последва примера на баща си и да сложи началото на нова Златна ера за изкуството — само че в Рим, не във Флоренция, за да направи Рим столица на света, докато е папа. Но бил подвластен на удоволствията. Не го искали за папа и това подклаждало силно недоволство из цяла Италия. Дванадесет францискански монаси приели за свой дълг да пребродят страната, неуморно проповядвайки, че Лъв е Антихриста и ако го ръкоположат за папа, ще дойде краят на света. Отците оказали дълбоко въздействие върху отношението на италианците. Всички се чувствали обречени, включително и Леонардо.

Обзе ме вълнение.

— Ненаситността на могъщите поражда разруха — намесих се аз. — Е, знаем как се е чувствал, когато е пристигнал в Рим.

— Да. Това обяснява първата част от вчерашния превод. Нека добавим, че когато Леонардо отишъл в Рим, Лъв не му възложил нищо. Ето защо в тази част се казва „Защо не ме оставят да работя?“. Рафаело рисува „Атинската школа“, Браманте строи какво ли не, а Микеланджело твори в Сикстинската капела.

— Сигурно е страдал. Най-големият му съперник е получил каймака на поръчките.

— Вярно е — отвърна Джини. — Мразели са се. Микеланджело обвинявал Леонардо, че никога нищо не довежда докрай, а Леонардо

твърдял, че Микеланджело не рисува професионално — независимо от Сикстинската капела.

— Именно — съгласих се аз. — Според Леонардо скулпторите са глупаци, които прахосват живота си, газейки до коляно из късчета мрамор, че приличат на хлебари или снежни човеци, докато художниците се движат с елегантни костюми.

— Излиза — продължи Джини — че на Леонардо, най-великия от всички, не му оставало друго, освен да прави дисекции за изследванията си по анатомия и на всичко отгоре папа Лъв му наредил да ги преустанови, понеже му се гадело от тях.

Изправих гръб досущ като Джини.

— Искаш да кажеш, че „онзи, който трябва да ме цени“ е папа Лъв?

— Точно така. Дали усещаш разочарованието на Леонардо. Съзнава, че Бог го е дарил с невероятен талант, повелил му е да го използва, а той не може да завърши делото си. Ярост, пламтяща като милиони свещи, Реб. Сега — промени темата тя, накланяйки се към мен, и образува с пръстите си нещо като къщичка. — Да имаш представа къде е отседнал Леонардо в Рим, когато е написал тези думи..., когато е сътворил Кръговете на истината?

Едновременно ми се искаше да я фрасна, защото ми вадеше душата, и да я разцелувам, че преведе страницата и разбираше какво означава.

— В двореца Белведере — сама си отговори Джини, плясвайки с ръце. — А знаеш ли къде се намира той?

Ухилих се и подръпнах мекото на ухото си.

— Дворецът Белведере е навръх хълма Ватикан.

— Ти си моят герой — обяви тя и задържа погледа ми.

— Излиза — покашлях се — че щом Леонардо е живял в двореца Белведере, ще се насочим към мястото, където може да се намира кинжалът.

— Това е най-доброто, което мога да предположа.

— Добре свършена работа.

— Знам. А не е ли леко неуместно точно в този момент да летим към Калифорния? Пътуваме в погрешната посока, Реб!

Тя скокна от мястото си и тръгна към кабината.

— Кажи на Драко да обърне веднага!

Сграбчих ръката ѝ.

— В никакъв случай!

— Какви ги приказваш?

— Въобразяваш си, че изживяваш звездния си миг.

— Не се дръж снизходително. Водиш ме в Калифорния, а не в Рим. Луд ли си?

— Джини — сопнах се, като продължавах да стискам ръката ѝ — представи си, че сме във Ватикана. И какво? „Извинете ме, Ваше Светейшество, отложете месата, че да потърсим под църковните пейки Кинжала на Медичите. И по възможност не казвайте никому, че сме тук, защото цяла Европа се е втурнала да ни хване или убие, или и двете.“

Лицето на Джини изгуби цвета си. Тя се сви обратно на седалката.

— Да, трябва да се върнем там — продължих аз — но не преди да разгадаем Кръговете на истината. Те ще ни разкрият къде и как е съхранен.

Джини разсеяно се намръщи. Съжалих, че ѝ напомних за опасността.

Взех двете страници на Леонардо и заразглеждах Кръговете на истината. Формата на знаците събуди един спомен. За дванадесетия ми рожден ден Мона ми подари книга с приключенията на Шерлок Холмс. Препоръча ми един от разказите и той ми стана любимият.

— Спомняш ли си танцуващите хора на Шерлок Холмс?

Тя поклати глава.

— Посланията бяха написани с картинки — нарисувани с чертички танцьори, чиито ръце и крака бяха в различно положение. Един вид азбука, която знаят само двамина. Тайните съобщения бяха написани с нея. Имаме концентрични кръгове от чертички и завъртулки. Може би знаците в Кръговете на истината са някаква азбука или пиктограма — разкъсана, разделена.

— Възможно е — отговори Джини, взирайки се в кръговете. — Специалист съм по история на изкуството, не криптограф. Все пак да идем във Ватикана. Да покажем страниците на папата. Той би могъл... де да знам, да извика „Гибралтар“ и...

— Да извика „Гибралтар“? — изстрелях аз, изумен, че така бързо се предаде на страха си.

— Може да ни измъкнат от кашата.

Плеснах се по челото.

— Може би си права, ще кажа на Драко да обърне. Избери едно място в Европа. Което и да е. Ще те оставя там.

— Защо?

— Понеже нямаш никаква представа, по дяволите, за какво става въпрос, ето защо.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но не ме беше грижа; вече кипях.

— Говориш за „ярост, пламтяща като милиони свещи“ — преведе записките, но не ги разбираш. Познаваш цялата история, но не вникваш в същината ѝ. — Размахах листовите пред лицето ѝ.

— И каква е същината? — попита тя, а сълзите ѝ рукохна. — Осветли ме.

— Въпросът е правилно да разбереш Леонардо, Антония! Да осмислиш думите му! Знаеш, че са използвали неговия кон за скулптурата на Сфорца като мишена, после са разтопили бронза, за да отлеят гюлета. „Тайната вечеря“ години наред е висяла в конюшня, после върху нея са рисували дузина пъти. А ето, Леонардо е бил в Рим в двореца Белведере, огорчен до смърт, защото е знаел, че е най-великият гений в историята, а всички го пренебрегват. Създава най-удивителното творение, навярно за всички времена, а се налага да го крие от всички през целия си живот и след смъртта си. Не мога да допусна участта му да е като на онзи кон или на „Тайната вечеря“. Няма да позволя това да се случи. Леонардо е бил сам в противен, неотзивчив и жесток свят, комуто не можел да повери своя Кинжал. И ако оръжието е някъде там... в двореца Белведере, или където и да е... ако Леонардо е отбелязал местоположението му на тези страници, ще го намеря! Не възнамерявам да допусна някакъв гнусен милиардер и татуираният му лакей да заграбят с порочните си ръце творба на Леонардо. — Бях се разпалил и крачех из тесната луксозна кабина, като удрях с юмрук дланта си. — Или пък някакво сивокосо парвеню от „Гибралтар“, в чиито вени тече чай. Да вървят по дяволите всичките! Никой няма да използва Леонардо. Не и в този век, не и пред очите ми.

Спрях и сериозно я погледнах в насълзените очи.

— Нека, който открие Кинжала, го използва с благородна цел. Това бе намерението на баща ми. Сега е и мое. Аз съм „храбрият пътешественик“!

Ръцете ми отново затрепериха.

Джини отмести поглед от тях към лицето ми.

— Виждам, Роло Ебърхарт Барнет младши.

Извърнах се, поех дълбоко дъх, после бавно изрекох:

— С мен ли си или не? Заради Леонардо.

— Погледни ме — настоя тя.

Неохотно я послушах. Лампата на тавана на кабината хвърляше червеникави отблясъци върху тъмната ѝ лъскава коса, докато реактивните двигатели бръмчаха в небесата. Джини преглътна, малката ѝ адамова ябълка хлътна за миг, после се появи отново.

— С теб съм — отвърна тя. — Заради Леонардо. И заради теб.

— Добре тогава — отговорих. — Към Калифорния.

---

[1] Ябълки, череши, банани (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Какво искаш? (итал.). — Б.пр. ↑

След като приземи самолета там, където смогът и морето се срещат, Драко ни промъкна през митницата сякаш бяхме невидими. На раздяла ни напомни да се сетим за него следващия път, когато ни е нужен специален транспорт.

Платихме таксата за моя ягуар на дългосрочния паркинг и потеглихме по магистралата. Високо над нас небето бе безоблачно и всеопрощаващо, като че предлагаше милостта си на грешниците от южна Калифорния. Познатите очертания на града позволиха на уморения ми мозък да се съсредоточи върху неотложните задачи.

Първа спирка — банката. Въртях се неспокойно на мястото си, запазвайки за себе си страха, че хората на Крел може да са източили сметката ми по електронен път и дори да са се добрали до сейфа ми в трезора на банката. Друга възможност: да са оставили някого да чака и да ме нападне, щом вляза през вратата.

Паркирах зад ъгъла срещу банката. Помолих Джини да чака в колата и ѝ обясних защо. Съгласи се с неохота. Докато приближавах сградата, сърцето ми заби по-учестено. Всеки ми изглеждаше подозрителен: двама с костюми от „Армани“, надничащи от стар мустанг; двойка влюбени, които си шепнеха; дамата с пазарската количка. След камериерката, сложила подслушвателното устройство в „Грити“, всеки ми приличаше на злодей.

Влязох нащрек, токовете на обувките ми шумно затракаха по мраморния под, обявявайки на всички за присъствието ми. Озърнах се за охраната. Единият при хранилището с покрит с червени вени нос подръпваше катарамата на колана си досущ като пенсионирано ченге. Другият, сподавяйки прозявката си, изрита нещо изпод ортопедичната си обувка с плътна подметка. Като че ни един не прояви интерес към мен.

Приближих се към познатата на вид жена, седнала зад бюрото за обслужване на клиенти. Помоли ме да се подпиша в регистъра, после тръгнах след нея към трезора, озъртайки се през рамо.

Не бях заподозрял нищо в „Грити“, нито в „Четири сезона“. Лапите на съмнението се склупиха около мен. Служителката излезе. Наблюдавах я как си тръгва, сякаш очаквах вратата да се затръшне, стоманената дръжка да щракне и да ме затвори навеки. *Вземи се в ръце!*

Отворих сейфа. Сакът бе там. Развързах торбата. Пачките бяха там. *Слава Богу!* Затворих очуканата кутия, без да броя парите. Знаех колко има вътре: един милион деветстотин и петдесет хиляди долара. Взах сака и излязох от банката.

Навън се огледах за младата шепнеща двойка. Бяха изчезнали. При мустанга нямаше жива душа. Жената с пазарската количка още бе там, сега седеше на пейката, поднасяше книжна чаша към мъж с костюм, който пусна вътре няколко монети.

Забързах зад тъгла към Джини. Тъкмо когато безпокойството ми започна да се разсейва, забелязах двамината с костюми „Армани“ да стоят на бордюра, облежнати на колата ми до вратата от страната за пътници и да разговарят с Джини. По дяволите!

Колата бе със задницата към мен и единият тип донякъде я скриваше от погледа ми. Ускорих ход по-близо до магазините с надежда да не ме забележат с периферното си зрение. Сигурно бяха въоръжени. Разполагах единствено с чантата с пари.

Сниших се, хвърлих чантата на тротоара и скочих право към тях, свил длани в юмруци и разперил лакти. Здравно ударих всеки от двамата по рамото. И двамата извикаха и паднаха на колене.

— А бе, човече! — изстена единият. Фраснах го по главата с долната част на ръката си и той беззвучно се свлече.

— Реб! — изписка Джини, когато вторият тип ме сграбчи за гърба на якето. Извъртях се, хванах ръката му и я извих. За да я опази от счупване, той се подчини на силата на инерцията, докато не застана с лице към задницата на колата, а аз — зад гърба му. Пуснах китката и притиснах лакътя му. Отново простена и падна на колене.

— Къде е Теци? — креснах, издърпвайки нагоре ръката му. — Отговаряй или ей сега ще я счупя!

— О, мамка му, не, моля ви! — хленчеше той.

— Къде е...

— Реб! — извика Джини и изскочи от колата. — Пусни го! Само ме питаха за колата. Господи, причиняваш му болка!

— Гледахме проклетата ти кола, човече — изпъшка онзи. — Остави ме.

Така и сторих. Той се отдалечи с пълзене, седна, облегнат на една улична лампа, и започна да разтрива рамото си, гледайки ме кръвнишки. Приятелчето му взе да идва на себе си, долепи длани до ушите си и заклати глава, като че в нея бушуваха гръмотевици.

— Уча право в университета, пич — заплашително подхвана онзи до уличния стълб. — Току-що извърши нападение и нанесе побой над двама невинни граждани. И то за нищо и никаква кола. Тя те нарече Реб, нали? Кажи си и фамилията, животно такова.

— Животно съм. — Преглътнах, осъзнавайки какво съм извършил. Измъкнах две пачки от по десет хиляди долара и ги подадох на студента по право. — Ето, вземете ги. Едната е за приятеля ви. Приемете ги като извънсъдебно споразумение.

Хвърлих чантата в багажника и отворих вратата на Джини, чието изражение се бе сменило от изумление с благоговение. Бях я спасил отново, поне тя така смяташе.

Мразех да мислят, че ми хлопа дъската.

— Къде ме подкара сега, животно? — попита тя, когато се гмурнах в трафика.

— Никъде няма да те карам — отвърнах решително. — И моля те, умолявам те, не ме наричай... Я, това е колата на Арчи!

— Къде?

— Четири автомобила пред нас. Черният джип. Завива по „Уилшър“. По дяволите!

Включих мигача, за да го последвам.

— Откъде си сигурен, че е неговият?

— Познавам го. Виждаш ли табелата с номера?

— „Уха“! — прочете Джини.

— Така се казва фирмата му — обясних ѝ аз, когато спряхме на червен светофар. — Точно натам се е запътил. Не мога да повярвам.

Специализираният магазин за огнестрелно оръжие на Арчи „Уха“ се помещаваше в малка, отделена от другите морава постройка, недалеч от булевард „Уилшър“. Някога бе собственост на кинокомпания, която започна с развети знамена, но скоро ги сви след няколко сериозни провала. Вътре сред стандартните пушки и всевъзможни боеприпаси имаше стъклени витрини със спомени от

миналото и няколко стотици снимки с автографи на филмови знаменитости, включително и мои. Беше трудно да се отгатне, че съм аз, защото бях скрит зад шлем и се плъзгах под пламтящ камион с ремарке, яхнал полицейски мотоциклет.

В магазина на огромен телевизионен екран, на който обикновено се прожектираха екшъни, вървяха началните кадри на „Филаделфийска история“. Арчи седеше в креслото си от стомана и кожа, издокаран с обичайните си одежди — военни панталони, кубинки и зелена армейска тениска, един размер по-малка. В едната ръка държеше оранжада, а в другата стискаше шепя пуканки.

Приблжих се към него, докато Джини притеснено пристъпваше от крак на крак до вратата и попиваше с очи картината. Арчи не ни забеляза.

— Здравсти — рекох.

Той скокна на крака с вид на баща, току-що зърнал загубеното си в търговския център отроче. Завтече се към мен, а лицето му се сгърчи, аха-аха да се разплаче. Прегърна ме толкова силно, че ме остави без дъх, а стритите на прах пуканки се посипаха от мечешкия му юмрук зад гърба ми.

— За бога, Ребски — прошепна в ухото ми — толкова се безпокоях.

Най-сетне се освободих, взех дистанционното, изключих картината и го хвърлих на масата.

Джини предпазливо пристъпи към нас.

Арчи погледна смачканите пуканки в шепата си, после ги натика в устата си. Протегна мазна ръка към Джини, и изломоти:

— Здравсти. Арчи.

— Не ми разправяй, че не ме познаваш — сопна се Джини.

Той сдъвка пуканките колкото може по-бързо и ги прокара с глътка оранжада.

— Ами... не — и кимна към шишето. — Щях да помня, ако съм ви виждал. Коя сте вие?

— Арчи — обърнах се към него — какво, по дяволите става тук? Заби дебелия си показалец в гърдите ми.

— Първо ти.

Взех да се ядосвам.

— Кой се сбута с Джини пред „Даниели“? Кой пусна бележката в чантата ѝ? А кутията с пистолетите? Кой гръмна оная при автобуса в Милано? Ами визитката на Драко?

Арчи ме изглежда, сякаш съм си изгубил ума.

— Вие ли сте Джини? — попита той и ѝ се усмихна.

Тя кимна.

— Какви ги приказва, Джини? Бележки, пистолети. Каква е тая автобусна история? Кой е Драко?

— Арчи! — викнах. — Знам, че си ти.

Той посочи с палец към масивния си гръден кош.

— Аз съм си аз.

Нищо не разбирах.

— Не ми ли изпрати ти пистолетите?

— Какви пистолети?

— Стига де! Два зиг зауера. Един миниатюрен полуавтоматичен.

— Миниатюрен полуавтоматичен пистолет?

— Не се познаваме от вчера — заговорих. — Знам, че като ти се обадох, те накарах да си спомниш за Дани. Пред очите ми си как затваряш, след като ме отрязва, и отново и отново прехвърляш наум случилото се с него. Не ми разправяй, че обаждането ми не те е поразтърсило.

Арчи преглътна.

— Моля те, кажи ми истината — настоях.

Той се отпусна на стола си и отпи яка глътка от газираната напитка.

— Аз ти пратих пушката — изповяда се сякаш на кубинките си. — Длъжен бях. Джини, надявам се, че не съм те ударил на площада. Досега не бях блъскал човек с твоите размери.

Джини попита:

— Откъде знаеше, че трябва да я дадеш на мен?

— Отгатнах, че Реб търси някого. И... е добре де, ти беше облечена като... с тоя шал и с тъмните очила, навела глава, оглеждаше народа по площада... Едно време бях ченге. И Стиви Уондър щеше да забележи.

— Защо просто не дойде при мен? — попитах.

Арчи изригна:

— Дяволски си прав, да ме разтърсиш, да ме караш да взимам такива решения за една секунда. Съвсем се шашнах, не знаех дали да ти помагам, или сам да ти тегля куршума. Пратих ти пистолетите, нали? Дай ме под съд. Но какви ги приказваш? Кой е застрелян? Реб, ти ли си гръмнал някого?

— Не, *ти* беше! — викнах, а объркването ме глождеше като прегладняло псе.

— Друг път! Щях да помня, ако съм стрелял по някого.

— По същия начин отричаше, че си виждал Джини. Пет секунди по-късно си призна. Казвай, мътните те взели.

Арчи скокна от стола.

— Слушай — рязко заговори той — реших да ти помогна. Обадох се на един отдавнашен мой познайник. Прибрах патлаците на сигурно място. Проследих те, после се сбутах с нея, тикнах картичката в чантата ѝ, прочетох две молитви и хванах самолета за вкъщи.

— Защо не тръгна след нас?

— Е, не го сторих. Ей така на. Нека Мойсей ми направи топките на кайма, ако лъжа. Клецах си в колибата в Биг Беър и два дни скърцах със зъби, тъй да знаеш. Не знам в какво сте се забъркали. Какво стана? Подпалиха ти бърлогата.

— Какво?

— Мили боже! — ахна Джини.

— Вчера къщата ти изгоря до основи.

Сърцето ми се вледени.

— О... Реб — промълви Арчи. — Джини, помогни ми. Ще вземе да припадне.

Стаята се смали и се отдалечи от мен. Плъзгах се надолу в някаква фуния. *Мама гори. Кой ще я угаси? Къде е татко? Аз съм само едно хлапе.*

— Скачай, Реб! Спасявай се.

О, не... мамо...

Отново успях да фокусирам погледа си. *Ръката на Джини е на гърдите ми. Вика името ми.*

С усилие седнах и два пъти поех дълбоко въздух. Арчи и Джини бяха коленичили до мен, във въздуха витаеше тревогата им.

— Нищо ми няма — заявих с всичкото спокойствие, на което бях способен. — Наистина.

— Спомените ти се върнаха, ето какво стана — отрони Арчи. — Ветеран съм от войната. Знам.

Джини ми измери пулса. Издърпах си ръката и се изправих на крака, беше ми криво и чувствах нужда да се защита.

— Добре съм — настоях кисело. — Теци... той ми е подпалил къщата.

— Кой е Теци? — попита Арчи. — Какво става, мътните го взели?

В пристъп на гняв сграбчих Арчи за фланелката, стиснах я в юмрук и заврях лице в неговото.

— Ето това искам да узнам, Арчи! — креснах аз. — Какво, по дяволите, става? Нима твърдиш, че не си бил в Милано? Не гръмна ли ти оня задник при автобуса?

— Реб — заговори кротко Арчи, като обгърна ръцете ми с могъщите си лапи — момчето ми...

— Не съм твоє момче! — Тутакси съжалих за думите си.

Арчи затвори очи за няколко секунди, сякаш се молеше.

— Приятелю — поправи се той — моля те, пусни ме.

Попригладих фланелката му, треперейки от студената пот по гърба ми.

Миг по-късно Арчи ме подкани:

— Е... сподели за оня кучи син, дето не съм му светил маслото в Милано.

* * *

Час по-късно бяхме му разказали всичко. Слушаше внимателно, опули очи, като видя записките на Леонардо и Кръговете на истината. Когато приключихме, поклати рошавата си глава.

— Аз съм един от малцината, които не смятат, че приказката „Алиса в страната на чудесата“ е смахната. Лудия шапкар ли? Какво му има? Но Кинжала на Медичите и „Гибралтар“? Бекет и Теци? И някакъв ангел хранител в Милано ви насочва към тип на име Драко, който за четиридесет бона ви докарва до Лос Анджелис? Да не сте се дрогирали?

Показах му визитката на Драко.

— Той знаеше с какво си изкарвам хляба.
— Нарече го Реб от Холивуд — добави Джини.
— И му бе известно, че разполагам с доста сухо, Арчи. Само на теб съм казал, че имам пари. На теб и на Джини.
Арчи повдигна рамене.
— И какво толкова? Щом е знаел, че си каскадьор, ясно му е било, че си най-добрият.
— Аха. А откъде ще знае, че са у мен?
Арчи отново сви рамене.
— Стига де! Никому не съм казвал за парите.
Замислих се.
Арчи повдигна вежди.
— Полезно е да имаш ангел пазител.
Чудех се кой ли е той.
Арчи наруши тишината.
— Върнал си се в Калифорния, за да се срещнеш с Мона. Ще ти кажа нещо — сякаш нещата пасват. Разбираш ли за какво говоря? Някак е... — Обърна се към Джини. Коя дума ми убягва?
— Симетрично? — предположи тя.
— Симетрично, именно. Като тези кръгове. Ще ѝ се обадиш ли, Реб, или просто ще цъфнеш на прага ѝ?
Светлината от висящата от тавана лампа хвърляше сенки върху лицата на Арчи и Джини. Излязох от стаята, за да звънна по телефона.

* * *

Тринадесет години. Трима президенти. Колко ли картички без отговор? Какво ли щеше да каже Мона? Какво щеше да си помисли? Какъв щеше да бъде гласът ѝ?

Вдигна на петото позвъняване, изглеждаше задъхана.

— Уф! Надявах се, че е някой клиент, защото ако е за реклама, истински ще побеснея. Бях навън в колата и се готвех да потеглям.

Поех дълбоко дъх, за да се успокоя.

— Не се ядосвай, Мона. Клиент е.

Мълчание.

После проговори:

— Гласът ти ми звучи познато. Откъде познавам този тембър? От миналото, ето откъде. О, боже...

Казах й кой съм.

От нея не долиташе и звук. Умирах от притеснение.

— Реб на Марта... — най-сетне тихо промълви.

Не отговорих. В гърлото ми заседна буца. Разтрих го с една ръка, усещайки как слушалката притиска ухото ми.

— Долавям колебанието ти — обади се Мона. — Не ме търсиш просто така. Нещо те води при мен. Нещо важно.

— Нужна ми е... помощта ти.

— Помощ — повтори тя. — Искаш да кажеш, че трябва да се срещна с теб?

— Точно така, ако е възможно.

— За какво?

Подвоумих се, преди да отговоря.

— Нищо де. Мога да почакам, докато дойдеш. Сам ли ще пристигнеш?

Отговорих й отрицателно.

Попита ме дали ще водя някой близък. Това ме стресна. Нямах близки. Затворих очи и си представих рова, с който бях оградил живота си.

— Не — отвърнах.

— Добре — подхвана Мона. — На една крачка съм отвсякъде. Ако планираш да нощуваш, вземи си стая в мотела „Холистър“ в Литъл Ривър, отгатък Мендосино. Бих ти предложила канапето си, но последният гост, който спа на него, трудно се изправи.

„Холистър“ ми звучеше много познато, но не ми идваше наум защо.

— Кога е удобно да дойда?

— Утре. В единадесет. За пътя попитай собственика на мотела. Викат му Поп. Той ще те упъти.

Исках да добавя нещо, но не знаех какво.

— Мона... Съжалявам, че...

Прекъсна ме.

— Каквото и да те води при мен, все съм благодарна. Ще се видим утре.

После затвори.

Задържах слушалката до ухото си за миг, изненадан от успокоителния ефект от гласа ѝ. Разтърках силно очи, а когато ги отворих, светът бе загубил отчетливите си очертания. Пак се бях отнесъл. По-добре.

Върнах се в стаята, където Арчи и Джини нетърпеливо ме очакваха.

— Искам пистолети, Арчи, от същите, с които ме снабди във Венеция.

Джини удари с длан по масата.

— Чакай малко!

— Какво? — попитах изненадан.

— Обзалагам се, че горе-долу по същия начин си ги поискал от Арчи и предния път.

Права беше. Мълчанието му го потвърждаваше.

— Пробвай пак, Реб — продължи Джини. — Този път с малко уважение. Може първо да ни кажеш свърза ли се с Мона.

— Говорих с нея.

— Сега опитай по-учтиво.

— Бих искал оръжие и да тръгваме. Чака ни път.

Обърнах се към Арчи.

— Извини ме, че съм рязък. Бих оценил жеста ти, ако ми заемеш някакви пистолети. За предпочитане същия модел като онези, с които ми послужи във Венеция.

Арчи се изправи.

— Зиг зауерите са проста работа. Колкото до минито, то бе специална изработка, получих го като бонус. Беше прототип. А ти, негоднико, се остави да ти го вземат.

— Ще си го върна.

— Бас държа — отвърна той и влезе в склада. След минута се върна с оръжията.

Докато запасвах патлаците, Арчи заговори.

— Този път идвам и аз.

— Не искам да се замесваш.

— Не искаш да се замесвам ли? Носиш пистолети, които аз продавам, за бога. Май достатъчно съм вътре.

— Арч, знам, че направи невъзможното за мен и продължаваш да ми помагаш. Искам да кажа... повече отколкото заслужавам. Много

повече. Навярно не биваше днес да идвам тук.

— Какви ги приказваш? Изгориха къщата ти. Всевъзможни зли негодници обикалят тъдява.

— Тъй ли? — отвърнах, а гневът ми се разрази с всичка сила. — Е, най-злият негодник, раждал се някога на земята, стои точно пред теб. Казвам ти, стой далеч от мен.

Лицето на Арчи стана мораво.

— Кажи му две думи, Джини — настоя той. — Теб изглежда те слуша.

— Само по отношение на обноските — отговори тя. — Това е... нещо лично. Не вярвам да мога да му повлияя.

— Длъжен съм да се справя сам — обърнах се към Арчи.

— Тогава какво търси тя с тебе? Отговори ми на този въпрос.

— Ами... не знам как да ти го обясня.

Джини доби разочаровано изражение.

— Днес не мога да отговарям на повече въпроси — добавих. — Нито един.

Той не каза нищо, просто стоеше до вратата и гледаше след нас, докато се отдалечавахме към ягуара.

Бавно напуснахме паркинга му. Щом излязохме на междуцатското шосе стъпих на газта.

Петнадесет минути пътувахме в мълчание със сто и тридесет километра в час, после Джини се обади:

— Е... не сме ли голяма работа?

Докато летяхме по магистрала I-5, извадих мобилния си телефон от жабката с ръкавиците, набрах информационната служба на Литъл Ривър и взех номера на мотела „Холистър“. Докато се свързвах, си припомних откъде знам за него. Майка ми ме бе завела да гледам филма „Догодина по същото време“ — действието се развиваше в старовремска къща, кацнала самотно на отвесна канара, с един от най-прелестните изгледи по калифорнийското крайбрежие.

В киното стисна малката ми ръка, докато гледахме.

— С татко ти ходихме там през шестдесет и пета — прошепна тя. — В мотела „Холистър“. Отседнахме в същото бунгало. Ядяхме стриди, крояхме големи планове... това е единственото място, което ни връща младостта.

Мама и татко в мотела „Холистър“ през шестдесет и пета. Мама и аз пак там през седемдесет и осма. Джини и аз на същото място довчера. Големи планове.

Докато стисках волана с една ръка и не откъсвах очи от пътя, позвъних в мотела. Отговори приятен женски глас. Поисках две отделни бунгала. Запази ми „Белия бор“ и „Бука“ точно едно срещу друго на името на Артър Холмс. Не ми изглеждаше благоразумно да давам истинското си име. Исках да знам мнението на Джини.

— Знаеш ли какво мисля, Арт? — попита тя.

— Какво?

— Че си най-загадъчният мъж, когото някога съм срещала.

— Не ми се слушат такива приказки.

— Ще го оставим за по-късно. Искаш ли да знаеш какво още си мисля?

— Свързано ли е с Кинжала на Медичите?

— Убедена съм, че приятелят ти Арчи е нашият ангел пазител — не говоря само за пистолетите, но и за случилото се в Милано.

Не вдигнах крак от газта, докато спидометърът не удари сто и петдесет. Шосето не се противеше. На ягуара му понасяше. Но не и на мотористите по пътя.

Джини сложи ръка на арматурното табло.

— Убий скоростта. В страната сме незаконно и носиш пистолети, регистрирани на името на Арчи.

Намалих на сто и тридесет, макар че ми се искаше да пробия пода на колата с педала за газта.

— Може и да си права, че е ангел — отговорих. — Даде си достатъчно труд да ме снабди с оръжията, да ми напише бележка, а после да ме излъже, когато се появихме в офиса му. Аз го накарах да ме излъже, Джини.

— Вина. Добре. От малко самонаблюдение глава не боли.

— О, боже! Говоря за Арчи, не за себе си. Разказах ти как са убили сина му. Бръкнах в раната му, когато му поисках да ми даде пистолет да отида във Венеция. Не се гордея с това.

— Предполагам, че не иска да знаеш, че е убил човек, за да те спаси. Благодарение на него в момента си жив.

— Той е най-добрият ми приятел.

— Не е зле да го запомниш.

Отстрани на пътя с километри се простираха лозя. Щеше ми се да бях един от милиардите мораво-кафеникави гроздове.

— Какво, по дяволите, искаш от мен?

С тгълчето на окото си забелязах, че Джини ме наблюдава.

— Казвал ли си някога на Арчи, че е най-близкият ти приятел.

Замислих се.

— Не.

— И защо?

— Сложно е.

— Личи си. Случвало ли се е да помислиш, че някой ти е приятел, а да излезе обратното?

— Не — признах. — Обичам Арчи като приятел обаче. Истина е. Уверявам те, бих направил всичко за него.

— Вярвам го. Би посветил единствения си свободен ден в годината да му помогнеш да постегне оная таратайка, която кара.

— Джип е. Насочваш се към отложената тема, а?

— Значи повдигаш предницата на джипа с един пръст, докато той лежи отдолу с френския си ключ, и си приказвате за каскади... и жени. Всичко е тип-топ, докато разговорът не засегне лични теми.

Точно в този момент пускаш колата отгоре му, без дори да го съзнаваш. Стоварваш я върху чувствата му.

— Не съм длъжен да те слушам.

— Ами можеш да си запушиш ушите и да викаш „тра-ла-ла“, но тъй или инак ще ти го кажа. От една страна, притежаваш изумителни способности — можеш да направиш на пух и прах цели градове, да жонглираш с локомотиви... но си напълно сляп за чувствата на останалите. Не си виновен ти — добави Джини. — Излишно те нападам.

— Вярно ли? Понеже и на мен така ми се струва.

— Надявах се да отговориш точно така.

Почувствах се в капан. Лутах се из лабиринта с огледала на Джини Джанели и не можех да намеря изхода.

— И защо очакваше да отвърна така?

— Защото никой не те напада. Само така ти се струва — че всеки миг ще те наранят, особено онези, на които държиш. Вярваш го до мозъка на костите си. На челото ти го пише. Не разбираш ли, Реб?

Препусках със сто и тридесет по междущатската магистрала, но думите на Джини ме смразиха на място.

— Разбирам — признах.

Тя въздъхна с облекчение.

— Виж... възнамерявам да ти кажа нещо, което няма да ти хареса.

Вкопчих се във волана.

— Като малък си изгубил родителите си по изключително жесток начин и тогава е било естествено и дори полезно за теб да очакваш да се случи нещо лошо. Но ми кажи... помага ли ти сега, като зрял човек?

Поех дълбоко дъх. Джини също. Обмислях въпроса ѝ, докато покрай нас профучаваха милиони гроздове.

— Няма защо да обвиняваш Арчи за лъжата, че не е бил в Милано — започна Джини. — Погледни го. Находчив е, ветеран от Виетнам. На осемнадесет или деветнадесет навярно е извършил нечувани жестокости. Когато за него войната свършила, е бил друг човек. Навярно се е забъркал с хора с лоша слава. След време се е сдобил със син, на когото вероятно не е знаел как да бъде баща, но когото обичал с цялото си голямо сърце. После го загубил при нелепа

трагедия. Преди десет години, при странни обстоятелства, при които едва не прегазил човек, обгърнал с бащината си обич един загадъчен каскадьор сирак. Питам те, можеш ли да го виниш?

Отметна назад коси и се изтегна на седалката си, докато осмисля прозренията ѝ за Арчи и мен. Погледна навън през прозореца и възкликна:

— Мили боже, колко много вино!

Включи радиото и започна да върти по станциите. Спря се на Арета Франклин, която пееше „Уважение“ и взе да приглася на вокалистките. Проклет да съм, ако не вложи в парчето цялата си душа. Какъв дух у една италианка от Стейтън Айлънд! Пък и пееше вярно.

* * *

Когато девет часа по-късно тръгнахме по крайбрежния път, спокойната луна лееше сиянието си над пейзажа. Секвоите издигаха клони към жълтия светлик на далечни галактики, щурци пееха, а врани огласяха въздуха с острите си гласове. Напредвахме, без да срещнем, когото и да било, освен самотната миеща мечка, чиито очи блеснаха на светлината на фаровете.

Най-после Литъл Ривър се откри на стръмния бряг, а блещукащият черен океан се пенеше в подножието му. При все че мракът криеше голяма част от красотата ѝ, гледката бе величествена — брегът на Мендосино.

Спяхме на път с редящи се от двете му страни високи дървета и с изтръпнали крака излязохме от ягуара. Регистрирахме се на рецепцията, позамаяни и със заглъхнали уши от дългото пътуване.

Добродушен старец с жълт каскет, обветрено лице и жълтеникав слухов апарат топло ни приветства.

— Родни Норкрос — представи се той, изчетквайки с ръка пърхота от едното рамо на кафявия си пуловер — но всички ми викат Поп. Даже и чешитите, дето се отбиваха тук точно след войната. Втората световна война бе или победа за Хенри Труман, или пълна катастрофа — зависи как ще погледнете. — Хвърли поглед в книгата за регистрации. — Вие сигурно сте... Артър Холмс — обърна се той към мен.

— Точно така — отговорих. — Арт Холмс, сър.

— Благодаря за обръщението, синко, но и Поп е достатъчно. Поп-поп-кукуригу! — Засмя се, като че щяха да му хвъркнат тирантите, изваждайки на показ безупречните си зъбни протези. После се обърна към Джини: — А вашето име е...

— Уотсън — излъга Джини и попълни бланката. — Джини Уотсън.

Поп плесна с длан книгата за посетители и отново се засмя.

— Я виж ти! Холмс и Уотсън. Търкулнало се гърненце и си намерило похлупак.

Поп ми смигна.

— Подозирам, че ще ми платите в брой, Арт, нали тъй?

— Тъй ами — отвърнах, измъкнах портфейла си, пригласяйки на смеха му. Трудно бе да не харесаш старата скица. Подадох му хиляда долара. — Не знаем колко ще останем, Поп. Тия ще стигнат ли?

— И отгоре — отвърна той, прибирайки парите. — Ще ви ги пазя. Но защо наемате две бунгала? Да не сте се скарали? Поне се посближете, докато сте тук. Що не вземете „Догодина“ и „По същото време“?

— Нима сте ги нарекли на филма? — попитах развълнуван.

— Естествено. Беше едно бунгало, после го преградих през средата. Сега са две. Едното е „По същото време“, другото — „Догодина“. Свързани. Чудесни са. Сам-самички на скалите точно над водата и по една случайност са свободни. За вас седем и петдесет за двете.

Джини си гризеше пръста, докато чакаше. Приблужи се с крачка към мен.

Поп ми метна една усмивка.

— Тя прие — обади се той. — Нямах избор, Холмс.

Съгласих се.

Поп отново плесна книгата.

— Роден съм за търговец — заяви на всеки, който би могъл да чуе. — По-добре си пригответе още малко сухо, господин Холмс. Още един бон ще свърши работа, в случай че поостанете или причините някакви щети. Но няма да го сторите, нали?

— Кое от двете?

— Знам си аз, че няма. Не сме имали главоболия, откакто Младоликия Нелсън^[1] се криеше в старото бунгало.

Очите на Джини се ококориха.

— Бандитът ли?

— О, в ония дни бях голям фуклюо — възкреси спомена Поп. — Покрих го тук само заради веселбата. По дяволите, нямаше как да стъпи в мотела, без да знам, обаче, естествено, не го изпях на ченгетата. Ами това място е собствената ми крепост с всичките си петнадесет хектара.

Подадох му още една хилядарка, която той разпери като ветрило, сякаш бе изпечен картоиграч, преди да я прибере при останалите пари в джоба си.

— Две хиляди на пода за господин Холмс — заяви той и си записа нещо в книгата. — Ще ви донеса ключовете, не че са ви нужни. Никой не безпокои хората в задник... тъй де, в задния двор — изкикоти се той. — Сигурно съм забравил да си взема на обяд слабителното.

Изпрати ни до входната врата, подаде ни схема, на която бяха оградени съединените бунгала, докосна с пръсти шапката си и ни пожела лека нощ.

Скочихме в ягуара за последно през този ден и бавно завихме по покритата с чакъл алея за коли по посока на бунгалата ни. Стисках волана по-силно от обикновено, усещайки все по-налагащото се нейно присъствие до себе си.

Измъкнахме вещите си от колата и тръгнахме към пенещия се прибой. Бунгалото се намираше сред дърветата, разделено на две, с разядена от солта обшивка, покрив на няколко нива и тухлени комини от двете страни. Сякаш оцеляло от времето на Ейб Линкълн.

Бях оставил включени предните фарове, за да виждаме какво правим. Листата шумоляха под хладния бриз, който прилепи кичур коса към влажните устни на Джини. Тънката материя на роклята ѝ прилепваше към тялото ѝ, откроявайки заоблените ѝ бедра. Представих си как захвърлям ключа към гората, разкъсвам дрехите ѝ я обладавам точно там, под светлината на фаровете, докато или акумулаторът, или аз се изтощим.

Протегнах длан с двете връзки ключове.

— Коя предпочиташ, Джини? — попитах колкото се може по-небрежно. — „Същото време“ или „Догодина“?

Покри ръката ми със своята, а в очите ѝ се четеше въпрос.

Неволно отстъпих. Тя скъси разстоянието между нас и като плъзна ръка в джоба ми, ме придърпа към себе си. Кокалчетата ѝ се притиснаха до бедрото ми. Панталонът ми отесня.

Вдигнах очи към небето, видях блясъка на луната по листата. *Бъди свободен. Върни се в джунглата.*

Очите ми срещнаха нейните.

— Не — отроних и отстъпих.

Лицето ѝ помръкна. Сълзи бликнаха от красивите ѝ очи. Тя ги изтри.

— Дай ми „Същото време“ — помоли тя, протягайки ръка. — Не знам дали догодина ще съм жива.

Не смеех да дишам. Стоях пред нея като вкаменен.

Мълчаливо ѝ подадох ключа.

---

[1] Прочут гангстер и касоразбивач. — Б.пр. ↑

Грешах за бунгалото. Имаше електричество, както и течаща вода. Аплици и месингови лампи. Светлосини тапети, релефен мокет и удобни столове с общити с ширити седалки. В стаята се мъдреха грамадно легло и кадифено канапе с бродирани възглавници, разположено пред черна мраморна камина. Стари книги и ниски и широки свещници бяха наредени върху лавицата от бяло дърво над нея от двете страни на правоъгълна плетена кошница с изкуствени цветя. Овална метална кофа за дърва до огнището бе пълна със сухи брезови подпалки. На Линкълн би му харесало тук.

Обадих се на Мона — явно я събудих — за да ѝ съобщя, че сме пристигнали живи и здрави. Пита ме дали съм се срещнал с Поп. Отговорих положително и се поинтересувах откъде го познава. Засмя се, сякаш бе младо момиче.

Извиних ѝ се, че я вдигам от сън, но тя възрази, че звездите щели да я разбудят така и така, пък и още не била започнала да сънува. Затворихме. Чувствах се объркан и смутен. След като се настаних на леглото, запалих свещ.

Образът на „Каещата се Магдалена“ се мярна пред очите ми и довя униение. Замислих се за Джини оттатък.

— Лека нощ и да спиш в кош, Джини — прошепнах, а клепачите ми натежаха.

* * *

На следната сутрин се събудих от леко почукване по вратата. Надзърнах изпод клепачи и хвърлих бегъл поглед през огряната от слънце стая. Отвъд плъзгащата се остъклена врата на верандата забелязах малка, сякаш нарисувана от Реноар градинка и като че целия ширнал се Западен бряг.

Бяхме на висок бряг — на около шестдесет метра над океана. А под нас бе необятната синева — докъдето можех да видя със слепените

си от съня очи. Бях изумен и сериозен, сякаш Бог е надникнал над очилата си, размахал е пръст и изрекъл гръмовно: „Сложете го ей там!“. И плъос! Целият Тихи океан се плисва точно до брега на Литъл Ривър.

— Буден ли си? — провикна се Джини.

През нощта свещта ми бе изгоряла до долу, бе останала само вдлъбнатина, оградена от надиплен като пелерина на вампир останал восък. Изчезнала бе заедно с покоя на съня.

В съзнанието ми проблесна споменът за каскадата с планера преди няколко дни, когато се стрелнах надолу без парашут и без страх. За миг ми се прииска да можех да прелетя до задната веранда и да се понеса над обширния Тихи океан, като безлична сянка към някой дрейфущ кит, твърде далечна, за да ме забележи или прояви интерес.

Беше осем сутринта. Нахлузих панталона си и нестабилно тръгнах към вратата, а коравият мокет гъделичкаше стъпалата ми. За секунда се поколебах да пусна ли Джини вътре. Чу се ново потрепване. Едно дръпване на резето, завъртане на дръжката и ето я и нея, току-що измита, ококорила очи и прекрасна.

Тикна в ръцете ми сандвич с бекон и яйце и консерва кафе.

— Предположих, че не ти се намира — отбеляза язвително.

Не отговорих, просто стоях и поглъщах храната. Неловко поглеждахме към плъзгащите се врати и изгледа отвъд. Единственият звук бе прибойт долу и моето преглъщане.

— Кажи ми — подхвана Джини — когато си мислиш за усамотение, коя картина ти идва наум?

— „Мелницата“ — отговорих автоматично, като имах предвид самотната воденица на Рембранд върху стръмния бряг над някаква река.

— Виж ти — промълви тя — „Мелницата“. Не се изненадвам.

Хвърлих книжната чаша в кошчето за боклук, а стомахът ми се зае да смила закуската.

— Джини, за снощи... — Протегнах ръка към нея. Тя се отдръпна, обърна ми гръб и се разрида.

Подадох ѝ кърпичка от кутията на нощното шкафче. Грабна я, а в ръката ми остана едно откъснато парченце.

— Обиди ме — продума тя.

— Моля те... нека да ти обясня. Последното нещо на света, което искам...

Джини ме плесна през лицето.

— Ела на себе си! — извика тя, докато стреснато залитнах назад. Жилото на срама пареше повече от ударената буза.

— Жалко за грима — подсмъркна Джини оглеждайки останките от него по кърпичката.

Погледът ѝ се плъзна покрай мен към отворената входна врата.

— Ето го Поп. Да го питаме как да стигнем при Мона.

Пъхнах под фланелката си голямата папка заедно с превода, натъпках я в джинсите си, надянах двойния кобур, облякох коженото си яке и я последвах навън.

Поп стоеше пред администрацията заедно с някаква жена с келнерска престилка. Забеляза ни и махна:

— Холмс, Уотсън, централен нападател и крило. Това е Сю Ан — представи ни жената. — Помага ми. Сама си гледа двете деца. Какво ще кажете, да взема ли да ѝ повиша заплатата? Защо не.

Шумно задъвка шоколадов бонбон.

— Даде ми бонбони да ми се подмаже и успя. — Ухили се. — Умна кранта. Искях да кажа момиче. Абе знам ли.

— Кранта съм си — включи се Сю Ан и се усмихна на Поп. Изглеждаше яка, но отрудена. До яката си носеше брошка — керамично прасенце с черен цилиндър, смокинг и дълга пура. Попитях откъде я има.

Отговори ми, че тя ги изработва, нещо като хоби.

— Продавам ги по дванадесет и петдесет.

— Ще приемете ли двайсетачка за една?

— Като нищо.

Подадох ѝ банкнотата.

— Анди Джаксън те поздравява.

Сю Ан ми връчи брошката и аз внимателно я забодох на ревера на Джини. Тя се изчерви.

— Виж ти — обърна се Сю Ан към Поп — май днес ми е щастливият ден. — После се отдалечи към ресторанта.

Джини попипа яката си и втренчи очи в прасенцето.

— Има ли някакъв жесток намек в подаръка ти?

— Ни най-малко — отвърнах с най-искрен тон. — Може да съм всякакъв, но не съм жесток.

— Да ти кажа, Уотсън — Поп заговори Джини — виж му зъркелите. Можеш да четеш като по книга. Вземете си бонбон. И двамата. Хайде де. Кой го е грижа, че е сутрин.

Джини грабна един и го пхна в устата си.

— Дъвчащ е, нали? — попита Поп.

— Аха.

— Холмс, вземи си и ти. Тези с оризовия пълнеж са страхотни.

Отзовах се на поканата му.

— Сега защо не се поразходите из градината. Ще напаля огън в стаята на Уотсън.

— Прекрасна идея, Поп — отвърнах. Джини се колебаеше.

— Ще пламне до петнадесет минути — заяви старият особняк и полека се отдалечи.

— Искрахме да питаме за един адрес — извика Джини подире му.

Поп посочи към градината.

— Елементарно, Уотсън. Сами ще се досетите.

Джини ме изгледа замислено, в ъгълчето на устата ѝ се мъдреше шоколадово петно. Тръгнах към градината. Тя ме последва.

От двете страни на пътеката се издигаха високи дървета с розови цветове, между които растяха какви ли не цветя. Градината на Поп бе тучна и уханна, място, в което и колибри би свило гнездо, а пътеката бе достатъчно широка, за да могат двамина да вървят един до друг, хванати за ръце.

Утринната светлина ни обгръщаше, топлината ѝ проникваше през гърба на якето ми, галеше напрегнатите ми рамене. Чувствах студената стомана на оръжията. В далечината някой включи градинска косачка.

Джини спря на около пет метра от мен и коленичи, за да помирише някакво розово цвете с форма на камбанка. Минах покрай нея и се обърнах.

— Искам да ми кажеш за пожара — обърна се тя към цветето.

От сладък вкусът в устата ми взе да нагарча. Нарочно поех дълбоко въздух с надеждата, че уханието на градината ще заличи спомена за задушаващия дим. Измина секунда. Джини се извъртя, все още на колене, а блестящите ѝ кафяви очи се втренчиха в мен.

— Не, не искаш — отвърнах немошно, всичката ми енергия бе съсредоточена да се изтръгна от ноктите на спомена.

Джини ми протегна ръка и ѝ помогнах да се изправи. Притегли ме към себе си.

— Защо ми причиняваш това? — прошепнах.

— Защото те искам целия — отвърна тя.

Целия. Ръката ми се разтрепери. *Иска ме. Целия.*

Стояхме смълчани сред цветята, сякаш извършвахме жертвоприношение на природата. Очите ми се плъзнаха по красивото лице на Джини.

Над главите ни ято птички изпляскаха с криле. Тя вдигна очи за секунда, после отново ме погледна.

— Знам, че се боиш. Не толкова от външния свят, а от това, което е в теб. — Тя притисна длан към гърдите ми.

— Там няма нищо — отроних аз и очите ми се овлажниха.

— През онази юлска нощ си скочил от прозореца, но краката ти не са достигнали земята. Въртиш се в орбитата на собственото си минало, прекалено уплашен, за да навлезеш в атмосферата. Но послушай ме, Реб, това пътуване те тегли към земята. Кръговете на истината — те са *твоята* истина. Пътеката от двадесетте кръга и *твоят* път. Където и да те отведе Леонардо, той те доведе при мен и към истинското ти аз. Не знам защо, но аз съм твоята Джини, земята, на която да стъпиш.

Затвори очи и леко килна глава настрани.

— Целуни ме, Реб. — Влажните ѝ устни се отвориха в очакване.

Тя беше моята земя — меко място, на което да падна. Това момиче... от тълпата пред „Даниели“, същото, което пришпорваше лодката в лагуната, което преведе словата на Да Винчи, хъркаше като мечка, лигавеше се, докато спи, една лакома венецианка.

Чувствах топлина в гърдите, където ме бе докоснала ръката ѝ. Заля ме омая и признателност. Целунах я — бавно и нежно. Върховете на езиките ни се докоснаха, а усещането ме озари по-ярко от метеор.

— *Un bacio* — прошепна Джини.

— Една целувка — като ехо отвърнах аз.

— Искам те в себе си — промълви тя. — Сега.

Топлината в гърдите ми плъзна надолу. Без да пуска ръката ми, тя ме поведе по пътеката към „Същото време“. Подръпнах мекото на

ухото си и се усмигнах.

* * *

Излязохме от градината. Някакъв японски пикап с ламаринено ремарке, пълно с градинарски сечива, бе спрял на двадесетина метра от другата страна на пътя. Вратите му бяха отворени, капакът отзад — свален и двама работници товареха голяма косачка за трева. Нов черен джип с прозорци с опушени стъкла бе паркиран под ъгъл до администрацията. Дошлите с него се регистрираха.

На седемдесет метра по-надолу по частния път към „Същото време“ и „Догодина“ забелязах към небето да се вие бял дим от тухления комин на Джини. Представях си как учтиво ще разкарам Поп от стаята, когато мернах някакъв тип да влиза през отворената ми врата; не беше домакинът ни.

Застанах нащрек. Бегло погледнах Джини. Тя съзерцаваше океана и си тананикаше мелодията от „Красавицата и звяра“. Разкопчах якето си.

Задният капак на градинарите се затръшна. Двете предни врати се затвориха една след друга и пикапът бавно заслиза по хълма към изхода. Здравно сграбчих Джини за рамото и мелодията секна.

— Ох!

— Джини, веднага настигни онзи пикап и скачай в ремаркетото.

Погледна ме смаяна.

— Какво?

— Веднага. Бягай колкото сили имаш. — Силно я бутнах. Препъна се и скокна към отдалечаващото се превозно средство, а изненадата ѝ се изроди в страх. Запретна поли и се понесе в бяг.

Кръстосах ръце под якето и измъкнах и двата пистолета, после прекосих моравата по посока към бунгалата, като хвърлях по едно око към Джини.

Набираше скорост и се приближаваше към пикапа. Двадесет метра, петнадесет. На метър и нещо от ремаркетото направи няколко широки крачки и скочи. Вкопчи се за горната метална рейка, праметна се и се приземи върху пружиниращата седалка. Возилото се скри зад завоя.

Свих се зад някакви храсти, пулсът щеше да ме оглуши, пръстите ми потрепваха на извитите спусъци. Вдишах морския въздух, готвейки се за бой. Запитах се колко ли са в бунгалото. След купона в лагуната, след Милано със сигурност бяха повече от двама.

Как са ни намерили? По дяволите! Направих резервацията по телефона от колата. Не мислех. Мисли сега. Парите са в колата, бележките — под фланелката. Изчезвай.

Бях на по-малко от два метра от ягуара, когато чух гласа на Поп откъм бунгалото:

— Сега си взехте белята, копелета гадни!

Не можех да допусна Поп да пострада.

— Затваряй си устата, старче! — излая заплашителен глас с немски акцент. Чу се звън на счупено стъкло, явно запокитиха нещо към камината.

— Тази лампа ми струваше двеста кинта през шейсет и осма, синковец! — кресна Поп.

Чух как нещо изсвистя, после приглушеното изохкване на Поп, последвано от мъжки смях.

Тъмна фигура премина пред отворения страничен прозорец на другото бунгало — оплешивяващ тип с хавайска риза и русолява коса, вързана на опашка. Познах го — той караше яхтата във Венеция. Беше ли Теци вътре? Надявах се.

Сниших се и се прокраднах встрани от бунгалото, прилепих тяло към дъските и опитах да дочуя гласовете през приборя.

Някой заговори някакъв Ролф на немски. Друг глас отвърна нещо, което не разбрах.

Промъкнах се отзад и приклеках до верандата. Плъзгащата се стъклена врата бе затворена, завесите — спуснати. Погледнах със съжаление обувките си, изхлузих ги, щеше ми се да бяха кецове. Пропълзях нагоре по стълбите, надявайки се Ролф и приятелчето му да не видят сянката ми заради завесите и огъня в камината.

Лепнах се до къщата между касата на плъзгащата се врата и края на верандата. С пистолети на нивото на раменете протегнах останалия си само по чорап крак и леко побутнах един старинен стол, после зачаках.

Единият от двамата се приближи до вратата, мънкайки нещо. Притаих дъх. Той дръпна завесите и отвори плъзгащата се врата. Не

носеше оръжие.

Стъпи на верандата и прикова очи в гледката.

— *Ser schon, Hans!* — извика той, възхитен от панорамата.

Притиснах единия зиг зауер зад ухото му и прошепнах:

— *Guten tag, Rolf.*

Той замръзна на място. Завъртях го кръгом и заставах зад него. Ханс бе коленичил до далечния край на леглото и надигаше дюшека пред него. Видях единствено две ръце с кал под ноктите. Прицелих се помежду тях. Като че гръмна топ. Ханс надигна превърналото се в червена пихтия лице.

— Как казвате „бум“ на немски? — попитах аз.

После трети тип — грамада от мускули — се показа от банята, а на рамото му висеше „Узи“. Видя ме и се дръпна. Секунда по-късно рояк куршуми проби стената на банята, помитайки Ханс, два акварела в рамки, телефона на нощното шкафче и всичко в предната част на стаята.

Изблъсках Ролф обратно на верандата. Той се препъна и замахна с ръце, избивайки единия от пистолетите ми. Оръжието се плъзна по дървения под и тупна на моравата. Ролф се извъртя и ми нанесе един десен отдолу върху гърдите ми, с което ме прати към парапета на верандата. Понечи да ми нанесе и един ляв, но го блокирах и го фраснах в носа със зиг зауера. Той изкрещя в агония и от двете му ноздри шурна кръв.

Мускулестият се показа от банята, изхрани половин пълнител от узито, като направи старинните столове на трески и улучи Ролф в гърба. На гърдите му разцъфтя алена хризантема, той залитна напред, изненадан до немай-къде, и се строполи върху мен извън верандата.

Мускулестият хукна към мен, а на изсеченото му лице грейна садистична усмивка. Претърколих се надясно и чух Поп да вика откъм „Същото време“:

— Да пукнете, смотаняци!

Юначагата изстреля още един тегел и оплеви градината точно до мен. Продължих да се търкалям. Когато изстрелите секнаха, се прицелих в тялото му и три пъти натиснах спусъка. Той падна възник и разби стъклото на плъзгащата се врата.

Докато с усилие се изправях на крака, чух, че нападателите на Поп излизат от бунгалото на Джини и с трясък отварят вратата на

моето. Преди да успеят да ме видят, с един скок се качих на верандата на Джини. Тикнах единия пистолет в колана на панталона си, прескочих ниското дървено перило и се метнах на покрива. Пропълзях като гущер по насмолените дъски, прекнах до пушещия комин и пресметнах наум. Трима долу. Някъде в далечината гости и служители се щурат във всички посоки. Отляво океанът лениво наблюдава спектакъла, заливайки с пяна древната скала.

Тръгнах снишен направо по покрива и тихо се приближих към врявата откъм разпердушиненото ми бунгало.

Бях на ръба, когато двамата, които се присмиваха на Поп, цъфнаха един до друг на верандата ми. Левият имаше рошава рижа коса с доста гел по нея. Стискаше узи с двете си ръце, готов за стрелба.

Другият отдясно носеше слънчеви очила и подобна на бомбе шапка. Беше гушнал сребрист автомат с каучуков приклад. Макар че ми бяха на мушката, не исках да ги застрелвам. Поне засега. Първо трябваше да си поприказваме.

Точно тогава някой близо до администрацията се провикна:

— Ето го на покрива!

Двамината завъртяха глави по посока на звука, после хукнаха към мен. Скочих и тримата се затъркаляхме по верандата сред отломки от столове и счупено стъкло.

Изправих се. Червенокосият остана да лежи, но Бомбето явно бе от по-як материал. Изпусна оръжието си, но замахна и ме улучи право в челюстта. Залитнах назад и се спънах в краката на мускулестия, които стърчаха от всекидневната. Лопатката ми се удари в нацърбеното стъкло на изпотрошената плъзгаща се врата.

Гмурнах се напред и прицелих страничен удар към жестокото лице на Бомбето. Той блокира с рамо, извъртя се и ме ритна заднешком в корема; видях приближаващия се крак и се плъзнах напред да намаля разстоянието.

Макар че в ритника му нямаше инерция, силата му в съчетание движението ми напред ни изстреля през парапета върху тревата.

Скочих на крака и посегнах към зиг зауера, но той се бе изплъзнал и лежеше встрани от Бомбето. На верандата червенокосият се надигна на колене и насочи пистолета си към мен. Видях, че пръстът му натиска спусъка и си казах: край!

Ненадейно чух изстрел откъм гората и рижият рухна. Още три попаднаха в тревата до Бомбето, който се търкаляше, оставайки извън огневата линия.

Вдигна патлака ми, насочи го към мен и се ухили.

Частица от секундата по-късно нещо проблесна и един ръжен се стовари в задната част на главата му. Бомбето се спихна като недопечен кекс, а шапката захлупи главата му, когато се свлече на земята.

Поп ме заслепи с белите си като бисери изкуствени зъби.

— По-добър съм и от Мики Мантъл^[1] — засмя се той. — Какво ще кажеш, Холмс?

Погледнах към гората, откъдето бе дошъл изстрелът. Чух само шум от отдалечаващи се стъпки и шумоленето на листака.

Благодаря ти, Арчи.

---

^[1] Мики Чарлс Мантъл (1931–1995) — американски бейзболист.
— Б.пр. ↑

Хванах китката на Бомбето да проверя има ли пулс. Долавяше се слабо.

— Пукнах ли му тиквата? — попита Поп.

Проверих и кимнах утвърдително.

— Да му се не знае. Знаеш ли, че тоя негодник ме прасна точно в панкреаса? Виж ми бунгалата. Гадове! Какво искаха тия мизерници, Холмс?

— Поп, Джини изчезна, а ченгетата ще пристигнат всеки момент.

— Проклети сини лампи, вдън земя да се провалят дано. И сега какво?

— Трябва да се омитам оттук — прекъснах го и тръгнах към ягуара, зарязвайки обувки и пистолети.

Поп ме сграбчи за ръкава и ме прикова на място.

— Холмс — обърна се тържествено към мен — погледни ме в очите. — Изглежда ме с проникателния поглед и мъдростта на годините си — един добряк, който бе разрязал поне шестдесет пуйки в Деня на благодарността, преживял бе войни и бе погребал приятели. — Кажи ми нещо хубаво. Веднага.

— Има близо два милиона долара в багажника на колата ми.

Поп повдигна рунтавите си сиви вежди, задържайки погледа и ръката ми.

— Не — уверих го. — Не съм крадец.

Пусна ме.

— Нищо не разбирам — призна той и приглади ръкава ми.

— Ще ти обясня набързо, Поп. Опитвам се да направя нещо добро за Леонардо да Винчи.

— Леонардо да Винчи ли! Стига бе, той е по-стар и от мен! На подбив ли ме взимаш?

— Истината ти казвам и ще ти разкажа и останалото, ако ми помогнеш да се измъкна оттук.

Изглежда ме за миг, после се ухили.

— Брей, сигурно историята си я бива. По дяволите! Предполагам, че ти е нужен апартаментът на Младоликия Нелсън. Събирай си нещата... — каквото е оцеляло от тях. — Погледна надолу и видя, че съм само по чорапи. — Започни от калеврите си.

Те ме чакаха до стъпалата на верандата. Обух ги и затърсих по двора пистолетите си. Забелязах ги сред прясно окосената трева.

Тичешком влязох в „Същото време“ и „Догодина“ и събрах вещите ни, докато Поп стоеше навън и охраняваше Бомбето. За по-малко от минута всичко бе в багажника.

— Ами тоя ръб? — попита Поп и го подритна.

— Идва с мен — отвърнах. Вдигнах кафявата шапка и му я нахлупих на главата. — Ще си поговорим.

Поп ми помогна да довлека до ягуара пленника, който все още бе в несвяст. Заедно го наместихме на седалката до шофьора.

Домакинът ми даде комбинацията на бариерата по пътя към бунгалото в края на парцела. Каза, че ще си отваря очите за Джини, за да ѝ посочи къде съм, и ще се върне, след като изглади работите с полицията.

Подкарах по алеята за коли, приведен напред, за да не се допира контузената ми лопатка до облегалката. Завих наляво по магистрала 1 и чух воя на сирените, приближаващ се от юг. Тревожех се за Джини, питах се къде е.

Следвайки указанията на Поп, карах на север към петстотин метра, после спрях до една верига между две обрасли с мъх дървета — препречваше стара просека. Слязох от колата и отворих катинара с комбинацията. Приличаше на всеки друг катанец по света.

Облата стомана в ръката ми и назъбената пластмасова шайба с цифри ми изглеждаха толкова познати. Допирът до тях възкреси нещо много по-силно от училищните спомени, но не можех да спра и да изчакам да изкристализират в ясна мисъл. Катинарът се отвори при първото дръпване.

Изтеглих колата пет метра по обраслия път и се върнах да затворя веригата.

Бомбето взе да идва в съзнание. Измъкнах единия зиг зауер и му го тикнах в лицето, като хвърлях по едно око към пътя, който едва се виждаше. Щеше ми се да го фрасна, да му прехапя гръцмуля със зъби, да го разкъсам на парчета и да завия от ярост.

Цели пет минути карах сред бурени и шубраци, като стрелката на спидометъра едва се отлепяше от нулата. Бомбето вече бе в пълно съзнание и ме гледаше като побеснял доберман.

Излязох от гората и подкарах през малка поляна, в края на която се издигаше ниско едноетажно бунгало от разрязани надлъжно трупи. Тясна веранда, по един прозорец от двете страни на малката врата, каменно огнище под килнат навес. На сантиметри от бунгалото се спускаше тридесетметрова скала и боботеше старият океан — класически изглед за крайморска къща. Спрях колата и изключих двигателя. Прибоят се плискаше в скалите под нас.

— Ще изляза и ще мина от твоята страна — обърнах се към Бомбето. — Сложи си ръцете на главата. Ако мръднеш, ще прострелям и двете ти колена.

Надменният му поглед ме проследи до вратата за пътници. Отворих я и му наредих да излезе. Подчини се. Лакътят ми бе изтръпнал, докато го бях държал в едно и също положение.

Казах му да си свали ръцете. Смъкна ги, сви юмруци, после ги отпусна.

— Кажи ми къде са Крел и Теци.

Бомбето посегна към главата си, напипа цицината, трепна и се сви, като че се готвеше да припадне. Направи лъжливо движение, после рязко изправи гръб, изстреля бързия си като светкавица крак към ръката ми и изби пистолета ми във високия треволяк.

Зае поза от карате и ми нанесе камшичен удар със завъртане, който едва смогнах да отбия. Набрал инерция, пристъпи към мен и ми нанесе нов удар право в гърдите. Този път успя и ме хвърли на два метра назад покрай къщата, като почти ми изкара въздуха.

Притиснах стомаха си с ръце и опипом затърсих другия си патлак, но преди да успея да го извадя, онзи се стовари отгоре ми и заби пета в ребрата ми.

Прикрих се, претърколих се и се изправих на крака. Той отново се приближи и наново ме изрита, отхвърляйки ме по-близо към скалите и беснеещия океан под тях.

— Кикбоксър срещу каскадър — просъска и ми се ухили с жълтите си зъби. — Що не покажеш някой номер, момче?

Пак посегнах към оръжието; отново изстреля крака си към натъртените ми вътрешности. Препънах се и заднешком стигнах почти

до ръба на пропастта, разперил ръце, борещ се за глътка въздух. На скалите, където поляната завършваше и почваха камъните, се помъчих да си възвърна равновесието. Не можех да си поема въздух; диафрагмата ми бе парализирана.

— Готови? Камера! — извика Бомбето и се приготви да ми нанесе ритник, който щеше да ме изпрати зад ръба на скалата. Когато изстреля крака си, аз се сниших на едно коляно и с все сила го ударих с юмрук в топките. Той се хвана за чатала и извика. Опрях ръка в земята за по-голяма стабилност и подсякох краката му. Той падна възник, шапката му отхвъркна и се плъзна от същите скали, на които ме бе пратил само преди миг.

Размахна ръце и отчаяно се опита да се задържи прав. Посегнах към пистолета си. Докато го измъквах от кобура, той се подхлъзна и безмълвно политна надолу от скалите.

Облегнах се назад на лакти и с широко отворени очи се взрях в безоблачното небе, докато най-сетне си поех нормално дъх. Останах да лежа между избуялите бурени и скалите още десетина минути.

Стомахът ме прерязваше, лопатката ме болеше, бях убил двамина, евентуалният ми информатор бе станал на кайма, а Джини бе някъде с „градинарите“. Останало ми бе натежалото сърце и едно изпомачкано бомбе.

С трепереща ръка взех проклетото нещо и приближавайки се на сантиметри до пропастта, го хвърлих в бездната.

* * *

Свалих якето си и го огледах. От лявата страна на гърба зееше десетсантиметрова цепка. Пресегнах се, за да опипам лопатката, където ме болеше. От нея стърчаха две остри стъкла.

Въпреки болката ги изтеглих с два пръста. Бяха от плъзгащата се врата, която мускулестият беше разтрошил. Метнах ги в океана.

Не идеше да тръгна из града и да търся Джини; ако ченгетата ме докопаха, нямаше да й бъда от полза. Не ми оставаше друго, освен да чакам Поп. Повлякох се по стъпалата към апартамента на Младоликия Нелсън.

Влязох в бунгалото, очаквайки да завра лице в паяжини. Вместо това попаднах в старомодното малко скривалище на Поп.

По средата на овална черга с ресни се мъдреше стар статив с любителски акварел на птица на дърво. Тапицирана табуретка за пиано — от онези, които се смъкват и вдигат, като ги навиваш и развиваш — бе поставена пред статива.

Прекрасно изработен люлеещ се стол стоеше в ъгъла до камината, прилежно сгънато мексиканско одеяло се диплеше на облегалката. Красива дъбова ракла бе поставена до стола; върху нея имаше висок ветроупорен газен фенер и отворена кутия кухненски кибрит. В далечния край на стаята се намираше мивка с помпа с метална дръжка.

Натиснах няколко пъти и плиснах малко върху лицето си и задната част на врата си. Хладната течност ме освежи. Извадих бележките на Леонардо, намокрих фланелката си и си почистих раните.

Не видях огледало, затова излязох навън и надзърнах през рамо към отражението си в прозореца. Скръстих ръце, сякаш се готвех да правя подгриващи упражнения за гърдите, за да видя доколко се отварят разрезите. И двата трябваше да се зашият. Имах напълно оборудвана аптечка в багажника на колата, но сам нямаше да се справя.

Наметнах си якето, седнах на предните стъпала и извадих записките на Леонардо от джоба си. За мое облекчение не бяха повредени.

Взирах се в рисунките дълго и упорито. Система за повдигане? А за какво са онези тръби? Навярно имаше връзка с едното или с другото, или с кинжала. А може би не. Най-вероятно не. Ами тези Кръгове? Двадесет кръга на какво? И дали водеха към кинжала?

Следобедното слънце пращаше ленивите си лъчи от западното небе, докато Леонардо и аз се бяхме разположили на верандата, заедно се поклацахме напред-назад, сами накрай Земята.

* * *

Размишлявах колко жестока и студена изглежда луната, докато се издигаше в облаците в злато небеса, когато се появи Поп с мотокар

за голф през една тясна поляна, която дори не бях забелязал. Спря пред мен и докато паркираше, отново пъхнах бележките на Леонардо под якето си.

— Поп! — извиках аз. — Имаш ли някакви вести от Джини? Видя ли се с нея?

— Не и не — отвърна той, докато се измъкваше от возилото си. Обзе ме смазваща уплаха.

— Но ми се натресоха група ченгета — добави той. — Вършеха обичайната си работа да подпитват персонала. Не научиха за повече щети от показаните по телевизията.

— Какво им каза за мен? — осмелих се да попитам.

Взе една торба от кафява хартия от пода на превозното средство и ми се ухили.

— Ами четиридесет и пет годишен, метър и седемдесет, към деветдесет кила. Нали схващаш, нисък и набит. Ела сега да вземеш тия спални чували.

Така и сторих. Бяха зелени с червена трикотажна подплата.

— Къде е оня тъпак, дето ме удари? Намери ли въжето под навеса? Там ли го върза? Ще му сритам задника.

Разказах му какво се случи.

— Майтапиш се — отсече Поп, качи се по стъпалата и влезе в къщата. — Каза ли ти първо каквото искаше да узнаеш?

— Не.

— Много лошо — отбеляза Поп и занарежда продуктите върху раклата.

Оставих спалните чували, запалих фенера и си махнах якето.

— Леле, Холмс — стресна се той — тия рани са сериозни. По-добре да донеса някои неща, та да те постегна. Кърпил съм неколцина на младини, да знаеш.

Казах му за аптечната в колата и излязох да я донеса. Дървата за огрев сигурно са били добре изсушени — огънят на Поп вече пламтеше, когато се върнах.

Каза ми да издърпам табуретката за пиано пред люлеещия се стол и да седна с гръб към него. Отпуши бутилка с текила, после извади две чаши, наля в едната и ми я подаде.

— Изпий това. Гърбът няма да те боли по-малко, но поне ще откъсне мислите ти от Уотсън.

— Няма начин — възразих аз.

— Тогава пий, защото си ми седнал на табуретката за пиано.

Поех я и излях питието в гърлото си, докато Поп наливаше и за себе си. После отвори аптечната и се залови за работа.

— Брей-брей — възкликна той, настанявайки се на ръба на стола. — Антисептик, конци, лидокаин, спринцовка... Какъв си бе, да не си шпионин.

— Всъщност съм каскадьор.

— Е, това обяснява всичко. Там в мотела просто тренираше. Я да видим, ще хвана иглата и ще те зашия сякаш си дюшек. Ти ще ни налееш още по глътка ябълков сок. Ще укрепя връзката ни между лекар и пациент.

Изпълних молбата му. Поп изсумтя.

— Виж ти, било вкусно — отбеляза. — Ще те кърпя, а ти ще разказваш историята си, както ми обеща.

Поп ме шиеше, без да бърза, докато му разказвах всичко случило се — за родителите си, Гриър, Теци, Крел, Венеция, Арчи, Джини, Бекет, „Гибралтар“, Леонардо и Кръговете на истината.

Когато стигнах до Мона, той подсвирна.

— Значи за тебе е говорила! Ти си нейният Реб.

Превърза раните със стерилна марля и лейкопласт.

— Доколкото схващам, има три възможности — подхвана Поп. — Първата е, че слуховият ми апарат лови предаване на Орсън Уелс^[1]; втората — че ми разправяш врели-некипели, дето не са за вярване, и третата — всичко е истина до последната дума. Не ми идва наум защо да не е третата възможност.

Извадих записките на Леонардо изпод якето си.

Поп внимателно ги разгледа, примижавайки, за да ги докара на фокус.

— Брей, да му се не знае... Третото е.

На светлината на огъня видях как очите му попиват мистерията, беше като дете, запленено от комикс за елена Роджърс.

— Леонардо да Винчи — бавно изрече той, текилата придаваше тържественост на думите му. — Има ли Мона някакво понятие за хаоса, който те следва?

— Не съм й казал и думичка. Точно затова идвах.

— Представа нямах, защото иначе щеше да каже нещо повече от „О, миличък“, когато преди две вечери лежахме в спалния чувал. — Изви вежди към мен. Да, аз и Мона. Носим се по водопада Виагра. Без бъчва.

Старецът извади някакви сандвичи с печена пуйка.

— Вземи си от тези — покани ме той. — Прясно птиче месо.

Отказах. Тревогата за Джини не ми даваше мира, бе стегнала стомаха ми като мокър парцал. Пийнах глътка текила.

— Някои хора са като диаманти, други — просто стъкло — заговори Поп, отхапвайки един залък. — Когато обикновеният човек иска да разбере кой какъв е, ги удря с чук. Аз съм експерт. Мога да напипам фината шлифовка и с боксьорски ръкавици, да видя истинския блясък и през най-непрогледната нощ. Предполагам, че е дарба.

Отмести погледа си от огъня към мен.

— След като изслушах историята ти и видях страниците, а и те наблюдавах в действие, бих казал, че те оценявам на четиридесет и шест карата. Това е с половин карат повече от диаманта „Надежда“^[2]. Не мога да преценя колко карата е Уотсън, но предполагам, че са много, като гледам блясъка в очите ти. Казвам ти, че е някъде там, в безопасност и блести. Залагам кучешките си зъби — ако още са на мястото си.

Поп отхапа още един залък, бузата му се разпъваше, докато дъвчеше.

— Ето какво, Реб — промърмори той — няма нужда да затулваме блясъка на Джини, за да се храниш.

Избута сандвича към мен.

Поех го и задъвках, признателен за думите му. Имаше право за Джини. Тя бе безценна. Щях да я намеря и да я закрилям.

Седяхме и ядяхме край огъня, отпивайки от текилата.

След малко подхванах:

— Извинявай, че ти навлякох всичко това, Поп. Разрушиха собствеността ти, а теб те удариха.

— По дяволите, хлапе — изсумтя Поп. — Хареса ми. Допускаш ли, че щях да стоя тук, ако не беше така? Колкото до парите, не ща и пукнат петак. Както го разбирам, онзи кучи син Крел ти е длъжник заради случилото се с близките ти.

Налях му още малко. Отпи, сякаш бе амброзия.

— Знаеш ли, и аз съм сирак.

В гърлото ми заседна буца.

— Да — проточи той. — Моят старец пренасяше твърдо гориво. Знаеш ли на кое викахме така?

— Да превозваш алкохол от черния пазар по време на сухия режим.

— Аха. Хубави парички падаха. Но в тази работа имаше доста гнилоч. Баща ми бе такъв. Може и да имало нещо читаво у него, но повечето беше гнилоч. Тъй казваше майка ми. Името ѝ бе Беатрис. Имаше фурна в града — понички, баници, кифли с канела, които ухаеха така сладко, че да ти потекат лигите. Всички ги обичаха. Дори веднъж Бинг Кросби се отби, точно когато вече се прочуваше. Каза, че чул за вкуснотиите ѝ от някого си в Холивуд. Купи осем кутии.

Поп отпи глътка текила.

— Ммм, харесва ми това питие — добави. — Та докъде бях стигнал?

— До Кросби — напомних му аз.

— Да... разбираш ли, баща ми използвал задната част на фурната, за да крие пиене. Един тип на име Дан Холистър Сухата уста му помагаше, грижеше се за стоката, докато баща ми ходеше да я доставя. Като погледнеш Дан, ще речеш, че две седмици поред е смукал карамел. Премляскваше, сякаш няма слюнка в устата, разбираш ли? Оттам получи прякора си. Обаче негодникът бе красавец, навярно колкото теб, като махнем мускулите. Как ти е гърбът впрочем? Боли ли?

— Не — излъгах и го подканих да продължи. Гласът на Поп и ритмичното поклащане на люлеещия се стол ме успокояваха.

Той подхвана пак:

— И Сухата уста си падаше по кифлите на майка ми, само че не онези, които излизаха от фурната. Мисля, че на нея ѝ допадаше прическата му. Косата му бе вълниста и той я решише назад с много брилянтин, като Виктор Матюр^[3], помниш ли го?

— Да — отговорих и отпих — с къдрава коса, лъснала от брилянтин.

— Точно той. Та баща ми веднъж влязъл, докато си се радвали, така да се каже, близо до големия пържолник, изненадал ги и им

изкарал ангелите. В гнева си се нахвърлил върху тях, съборил врялото олио и то плиснало право в лицето на майка ми. Тя изпищяла, грабнала най-близкото, което ѝ попаднало подръка — а то се оказало кухненският нож — и наръгала баща ми. Със залитане излязъл от фурната право в магазина, където хората се редели за сладкиши. Строполил се точно пред щанда с бухтите. Майка ми осъзнала какво е извършила и че лицето ѝ е обезобразено, така че грабнала пищова на Сухата уста и се гръмнала право в сърцето. И това е. Край с хлебарницата.

Никой от нас не се засмя.

— Е, както и да е, на Сухата уста му дожаля за мен и накрая ме прибра. Доста народ изпозастреляха пред очите ми — ето откъде знам как да те зашия. То е като велосипеда — не забравяш как се кара. Или беше нещо за слона? По-късно Дан подхвана законен бизнес с алкохол, когато отмениха сухия режим. През годините натрупа доста парици, остави ги на мен и с тях купих мотела, когато ми свърши службата. Кръстих го на него.

— Какъв беше в армията? — попитах.

— В инженерните войски. Армейски строителен корпус. Майсторяхме мостове.

Взе една цепеница, прибута изгорелите навътре и я хвърли отгоре. Пращането на разпаления огън и далечният грохот на приборя съживиха копнежа ми по Джини.

Поп ми хвърли бърз поглед и разгада изражението ми.

— Ето на — обади се той, взимайки записките — пак се сети за Уотсън. Искях да кажа Джини. По дяволите! Антония.

— И трите — отвърнах аз. — Трябва да разгадай Кръговете на истината. Без помощта на Джини. Сега повече от всякога ми е нужна Мона.

— Мога да докарам Мона начаса — предложи той. — Или някоя поничка.

— Джини е планински тигър. — Езикът ми бе надебелял от алкохола.

— Планински тигър ли? Какви са тия глупости?

Витаех в облаците с Джини, когато Поп измънка:

— Понички и планини. — После хлъцна. — Поврага! — изруга той. Мразя да хълцам.

— Какво рече? — попитах и взех една от страниците на Леонардо.

— Казах: „Поврага, мразя да хълцам“.

— Не — възразих, взирайки се в Кръговете на истината. Думите ти бяха „понички и планини“. Понички и планини...

— Нещо просветна в съзнанието ми и освети... какво?

— Да, да си го кажем, текилата си я бива — обади се Поп, като заваляше думите.

Посочих към Кръговете, вълнението ми нарастваше все повече, докато идеята добиваше ясни очертания.

— Представи си, че тези кръгове са наредени един върху друг, като разноцветни рингове от детска строителница, като понички, всяка от които е по-малка от предишната.

— Знам ги. Приличат на пишка с нанизани кръгчета.

— Работата е, че пластмасовите кръгове се нещо като загадка. Проста. За да я реши, детето трябва да ги нареди така, че да се докосват. Схващаш ли? Поничките... трябва да се допират. — Целият тръпнех от вълнение.

— Чакай малко — заговори той, опитвайки се да осмисли породеното от текилата прозрение. — Какво говориш?

— Виж — обърнах се към него и посочих страницата. — Навярно кръговете на Леонардо са части от една и съща окръжност, само че са отделени и смалени по размер, като всеки десет образуват един цялостен Кръг на истината, какъвто и да е той — шифър или нещо друго. За да можем да решим загадката, е нужно да уголемим всеки по-вътрешен кръг, докато всички се докоснат и образуват написано в окръжност послание. Две в нашия случай, понеже имаме две групи. Сигурен съм.

Поп изпусна въздишка с дъх на пуйка и текила.

— Може и да е така. Трудно е да преценя. Доста се наквасих. — Той затвори очи и отпусна назад старческата си глава. — Сутринта ще те заведа при Мона.

— Знаеш ли дали има скенер? — попитах.

Поп скръсти ръце на корема си.

— Всичко сканира тя, Холмс. Висок ѝ е мерникът. Нали се среща с мен.

[1] На 30.X.1938 г. американският журналист Орсън Уелс излъчва радиопредаване по епизод от романа на Хърбърт Уелс „Война на световете“ и предизвиква масова паника. — Б.пр. ↑

[2] Гигантски син диамант, изкопан в мините в Голконда, Индия. — Б.пр. ↑

[3] Виктор Матюр (1913–1999) — американски актьор „Самсон и Делила“. — Б.пр. ↑

Сънувах, че съм прясно опечена бухтичка на ярко осветена витрина в някаква фурна, върху себе си нямам нищо друго, освен захарна глазура, лежа по гръб с кръстосани крака, прикривам слабините си, наред с останалите бухтички. Край витрината тълпа от купувачи надзъртат, сочат ме, искат мен. Зловещи къдрокоси мъже със старовремски костюми; жени със сочни устни и воалетки на лицата; деца с комикси в ръце и зализани коси ме гледат и лакомо облизват устни.

Бухтичките вдясно от мен се надигат на захаросаните си лакти и ме гледат: Крел, садистичният ловец на глави, Теци с увитата около себе си змия, пресметливият Бекет, който потърква пръстена си.

Отляво мама и татко протягат покрити с глазура ръце към мен. До тях е Джини — също простряла ръце да ме прегърне. А до нея е Леонардо. Само той не ме поглежда. Стиснал е със зъби Кинжала, облечен е в доспехи, закачени на дълго въже. Бавно го подръпва, очите му се вперени в нещо над него горе на витрината. Опитвам се да видя какво е, но не успявам. Изненадан съм, задето пет пари не дава, че е бухтичка.

Чувам, че тече вода, и начаса изпадам в паника. Ако си бухтичка и се намокриш — край.

Още вода, сякаш капе от недобре затворен кран. После пее — ужасно виене. Всъщност Поп пееше „Трябваше да си ти“^[1].

Отворих натежали клепачи, лицето ми бе заровено в спалния чувал. Вратата се отвори и Поп застана на прага на предната веранда, закопчавайки ципа на панталоните си. Пял е серенада на малкия Поп. Зад него утринната крайбрежна мъгла се разстила като дрипаво одеяло.

— Привет, Поп — изграчих.

— Добро утро, Реб. Гладен ли си? Донесох закуска от мотела. — Посочи с пръст към кръгла кошница за пикник.

Скокнах, внезапно напълно разсънен, и попитах:

— Ходил си до мотела? Някаква следа от Джини?

— Опасявам се, че не. Градинарят Мани каза, че с Кърт тъкмо потегляли с пикапа, когато тя скочила в ремаркетото. Веднага спрели, за да разберат какви ги върши там, и докато я притискали да си каже, чули стрелба. Така че се метнали в кабината и потеглили и не поглеждали зад себе си няколко километра. Като се обърнали, била изчезнала.

— По дяволите! — изругах. — От всичко, което знаем, личи, че навярно е нощувала в гората. Или Теци я е пипнал.

— Не бързай да мислиш най-лошото — прекъсна ме Поп. — Няма полза. — Седна до мен на люлеещия стол и ми подаде една бисквита. Разсеяно я задъвках.

— Допускаш ли, че е възможно сама да е намерила пътя до къщата на Мона?

— Да му се не знае, не. Щях да разбера. Имаше ли някакви пари?

— Малко.

— Е, виж, това е хубаво.

— Да — съгласих се и съзнанието ми се поизбистри. — Ако Теци или Крел бяха наблизко, нямаше да се мотаят по магистралата. Щяха да отседнат в някой близък хотел, а не да кръстосват крайбрежния път, нали?

— Така предполагам — отвърна Поп. — Щяха да чакат вести от ония нещастници, дето ги очисти. Мисли позитивно. Обърни се сега да си видя ръкоделието, да се уверя, че няма да се инфектираш.

Оставих Поп да свали превръзката.

— Изглежда ми чисто. Май съм си сбъркал призванието. Да бях станал шивач. — Извади нови марли от аптечната и ги прилепи.

Посъветва ме да мисля положително. Положително не знаех къде е Джини Освен това бях сигурен, че снощи ме бе озарило проникновение относно Леонардо. Отчаяно исках да я намеря, но не знаех къде да търся. Налагаше се да действам според възможностите, не според желанията си. А това, което можех, бе да разгадая шифъра.

Което ме пращаше при Мона.

Поп бе пристигнал от мотела с рейндж роувъра си. Вмъкнах се на задната седалка и легнах ниско — не биваше да си показвам лицето. Потеглихме по магистралата, а на мен леко ми се гадеше. Никога не съм обичал да пътувам на задната седалка, дори и седнал, особено ако

страдам от махмурлук. Когато излязохме от главния път, Поп ме повика да мина отпред и с радост го послушах.

— Къде сме? — попитах.

— На пътя от Юкая към Компче. Ще стигнем при Мона за минута.

— Откъде я познаваш, между другото? — попитах, наслаждавайки се на пейзажа — високи стари дървета, щастливи катерички с достатъчно хралупи и малко автомобили, застрашаващи да ги прегазят.

— Познавам всички мацки в околността — отвърна той със самодоволна усмивка. — Бях истински сър Галахад. Сабята ми бе от стомана. Обичах да се повеселя с момичетата. Правех бързи набези тук и там. Но никоя не може да се сравни с Мона. Истински брилянт е, няма и дума. Блести като звезда в нощта. Божествена е. Точно така! Божествена. Не си ли съгласен? Дори и да си бил малък, когато си я видял за последен път, сигурно си го разбрал.

Спомних си Мона, с тежките ѝ като букаи обувки, как се носи по улиците на стария квартал. Винаги поспираше пред съседната къща, ако стопанката с вътре, да ѝ направи комплимент за спаружените розови храсти, каквито бяха всичките в Бъркли. Наистина имаше нещо ангелско в Мона. А аз бях глупакът, който не отговаряше на картичките ѝ.

— Да, Поп — съгласих се аз. — Божествена е.

— Тъй ами — бе коментарът му. — Я виж, стигнахме.

Спря на стръмна, покрита с чакъл алея за коли на метър и нещо от малка небесносиня къща с тъмни жалузи. Входната врата се отвори и се показа Мона, по-пълна отпреди, с дълга сребриста коса. Носеше рокля на цветя и сандали с коркова подметка.

Нещо ме загложди под лъжичката, сърцето ми се сви.

Поп изскочи от колата, сякаш бе на осемнадесет, и с весела крачка тръгна към верандата. Мона ме загледа, когато го последвах. Поп нежно я прегърна, после — щом се приближих — се отдръпна.

— Реб! — възкликна тя и плесна с ръце пълните си бедра.

— Извинявай, че закъснях с един ден — заговорих стеснително и спрях пред нея.

Обхвана лицето ми с покритите си със старешки лунички ръце.

— Не си закъснял — увери ме тя. — Съвсем навреме идваш. — Сянка на печал помрачи лицето ѝ. — Чувствам се гузна, все едно съм предала Марта. Опитвах се...

— Пазя картичките ти — прекъснах я. — До една. Не си изоставила Марта. Аз го сторих.

— Виж... сега не е време за съжаления. Идваш при мен по крайно неотложна работа. След някаква ужасна беда в мотела. Кажи как да ти помогна.

Къщичката ѝ ухаеше на току-що опечени курабийки. Мона ме поведе нагоре към ярко осветен кабинет, украсен с поставени в рамки емблеми — вероятно на местни компании. Извадих от раницата си двете страници с бележките на Леонардо и ѝ ги подадох, без да промълвя ѝ дума.

Тя ги пое предпазливо и ги загледа озадачено.

— О, боже! — задъха се тя, а очите ѝ широко се разтвориха. — Това ли е каквото си мисля? Нима държа нещо от ръцете на Леонардо да Винчи? Това е... възможно ли е... Кръговете на истината... Кинжалът на Медичите?

— Сега не мога да обясня цялата история, но...

— Не ми дължиш никакви обяснения — пресече думите ми тя, докато изучаваше Кръговете. — Кажи ми какво знаеш за тях.

— Това е шифър на Леонардо, предназначен да кодира някакво послание. Някак са свързани. Сигурен съм. Може да са азбука от символи. Помниш ли Шерлок Холмс?

— „Танцуващите хора“!

Разказах ѝ за хрумването си от предната нощ и ѝ обясних, че искам да заличи празните пространства между кръговете, като увеличи всеки от тях, докато се докоснат и образуват цялостна фигура.

Мона схвана веднага. Заразглежда страниците, движейки поглед от едната към другата. След това се завъртя на стола, включи компютъра и отвори скенера.

— Да открием танцуващите ти хора, искаш ли?

Първо сканира превода на Джини на всяка от страниците, за да ги има в паметта, после копира изображенията на кръговете. След това се зае с първия от тях, сканира отделните окръжности поотделно и ги долепи една към друга. Наблюдавах я с притаен дъх.

Когато Мона бе готова, окръжностите се докосваха. Седяхме един до друг и търсехме някаква насока, видима форма, символи — каквото и да е. Нямахме танцуващи човечета. Нищо за забелязване.

Изненадах се от силата на разочарованието си. Като че Леонардо би измислил нещо просто.

Мона не се предаваше.

— Все пак някак са свързани — предположи тя. — Може да са в обратен ред. Навярно не бива да започваме от външния към вътрешния, може да е от вътрешния към външния. Или някак другояче. Според мен Леонардо се е позабавлявал. — Очите ѝ грееха като изумруди. — Нали се сещаш какво трябва да направим?

— Ще сканираме всяка от окръжностите и ще я уголемим или умалим във всяка възможна големина, докато се получи конфигурация.

— Точно така!

Захванахме се да отпечатаме по десет прозрачни плаки за всяка окръжност, за всяко положение в общата схема, номерирахме ги от 1 до 10 и ги разпределихме на купчинки по размер, така че да могат да се съчетаят с останалите по всички възможни начини. Когато свършихме, разполагахме с по сто варианта на първия и втория Кръг на истината. Първата комбинация, стартирана от външния навътре, не даде резултат. Затова започнахме отвътре навън, като поставихме най-малката окръжност отвън, а най-голямата — по средата.

Нищо. Продължихме да опитваме различни варианти, а Поп седна наблизо с бележник и молив, като си водеше обстоятелствени бележки и записваше резултатите.

Час по-късно все още не бяхме постигнали успех.

Още един час — пак нищо. У мен се надигна отчаяние. *Какви ги върша? Не се знае къде е Джини, а аз играя със стотици Кръгове на истината и не мога да ги наредя.*

Поп се обади:

— Май съм най-гладният негодник оттук до Компче. Ще слеза долу и ще спретна нещо за всички ни. — Погледнах го, разкъсван от безпокойство. Потупа ме леко по рамото. — Тя пак ще заблести сред нас, Реб. Пак ще заблести.

Мона го изглежда озадачена.

— В долапа има риба тон — осведоми го тя.

Чух го да куцука навън, после тръгна по стълбите. Мона отпусна ръка на коляното ми.

— Погледни ме — настоя тя.

Взря се в очите ми, погледът ѝ милваше всеки ръб на каменистата пещера, в която се бях сврял.

— Марта беше добра жена — кротко каза тя. — Бяхме близки много преди да те вземе. Познавах и съпруга ѝ Джордж и знам как ти запълни празнината, когато той почина. Известно ми е всичко за теб и родителите ти. Израсна пред очите ми, а после изчезна и се питах по какъв ли път си поел.

Развълнувах се.

— Леонардо е прокарал пътека за храбър пътешественик, Мона. Аз съм този пътешественик.

След миг пълна тишина тя въздъхна.

— Радвам се, че се реши да дойдеш при мен след всичките тези години. Долавям отчаянието ти. Искам да ти помогна. Длъжна съм да го сторя. Не виждаме идеята във формите на Леонардо и не разбираме смисъла им. Ако това са танцуващите човечета на енциклопедиста, да ги накараме да заиграят.

Приблужи лице до моето и прошепна:

— Затвори очи, млади човече, и ми кажи каква е следващата им стъпка.

Оставих клепачите ми да се затворят. Тя отново прошепна на ухото ми.

— Освободи мисълта си от миналото и бъдещето. Остани сам с Леонардо. Какво виждаш?

Почувствах как пръстите ѝ масажират слепоочията ми и карат мисълта ми да се рее.

Никакво указание. Миналото и бъдещето. Леонардо. Никакво указание.

Изведнъж думите на художника грейнаха в мисълта ми. Видях широкия почерк на Джини на превода на записките на Леонардо. „Навън и навътре назад и напред от единия в другия истината на миналото ще поведе мъдрия към кинжала.“ Навън, после навътре. Навън и навътре. Пръстите на Мона разтриваха слепоочията ми. В кръгове, напред и назад. Ето ме пред катинара с шифър по пътя към къщата на Младоликия Нелсън, където видях белокосия Леонардо

коленичил да задейства комбинацията. Когато докоснах катинара, събудих нещо повече от училищни спомени. Тогава не знаех какво. Сега — да.

— Кръговете се въртят.

Устните на Мона се разтегнаха в широка усмивка.

— Разбира се — уверено отвърна тя.

Бързо маркира една страница с Х, отпечатана също върху прозрачна плака, и ми я подаде заедно с кабарче с пластмасов връх.

Навън, после навътре.

Грабнах два прозрачни отпечатъка от първия кръг на окръжност 1 — най-голямата, и на 10 — най-малката, но с големината на 2, за да може да се допре до 1. Поставяйки плаката Х върху тях, забих кабарчето в самия център и бавно завъртях 10. Мона се приведе, топлият ѝ дъх облъхна ухото ми.

— Спри сега — ахна тя. — Виждаш ли?

Студът на откритието ме смрази като полярен вятър. Двата кръга пасваха. Свързваха се.

— О, боже мой! Но какво представляват?

— Знам какво са — отговори Мона. — Не са символи. Нито танцуващи човечета, а калиграфия! Азбука на Леонардо. Това е кръг от думи! Взе най-голямата и най-малката, 1 и 10. Как се сети да избереш именно тях?

— Ох... ще ти се стори смахнато, но не знам как иначе да ти го обясня. Леонардо ми показва. Не твърдя, че съм чул гласа му. Би било лудост.

— Не и за мен. Но разбирам. Получил си информацията.

— Да.

— Колко го завъртя? Надали е произволно.

— Разбира се, че не. Говорим за Леонардо.

— Точно така. Всеки Кръг на истината се състои от десет окръжности.

— Именно, Мона! — извиках. — Десет окръжности, триста и шестдесет градуса. Една окръжност — тридесет и шест градуса. — Обзе ме силна възбуда, та чак пръстите ми затрепериха. — Какво следва при подреждането, ако ги редим една външна, една вътрешна?

— Ами едно, десет, две, девет, три, осем, четири, седем, пет, шест. Следващата ще бъде номер две, в третата поред големина.

Разрових прозрачните плаки, докато я намерих, боднах кабарчето в центъра и я завъртях по часовниковата стрелка на тридесет и шест градуса оттам, където бе спряла първата. Знаците се подредиха с останалите. Преглътнах с усилие сякаш адамовата ми ябълка се издигна и смъкна като петролна сонда.

Мона седна до мен, на сбръчканото ѝ лице се изписа интерес.

— Леонардо е написал послание, нарязал го е на хоризонтални ивици, подредил ги е в кръг и ги е завъртял.

Извика на Поп:

— Родни Норкрос, докарай си старите кокали тук. Ужасно много изпускаш!

Чух как стълбите изскърцаха под тежестта на Поп, докато ровех из плаките, за да намеря четвъртата по големина окръжност 9. Прикрепих я към останалите, завъртях я на нови тридесет и шест градуса. Пасна!

Поп влезе в стаята с табла със сандвичи. Запах мелодията на „Ла Кукарача“ с думите „Аз съм гений, аз съм гений, най-страхотният съм пич. Аз съм гений, аз съм гений и проблеми нямам хич!“.

Поп и Мона се засмяха, докато приготвих петата по големина окръжност 3 с потна ръка и я завъртях на тридесет и шест градуса спрямо четвъртата, или общо на сто четиридесет и четири. Отново изпах малката си песничка. Поп грабна Мона и я завъртя в танц.

Справях се. Получавах се.

Поставих на шесто място осмия кръг, нагласих, завъртях до сто и осемдесет градуса и... нищо. Размърдах го напред-назад. Пак нищо.

Поп и Мона спряха да танцуват.

— Имам само горната половина от думите — оплаках се аз, напълно съкрушен. От колко високо паднах! От Еверест до Марианските дълбини със скоростта на глупостта.

Мона взе бележника и зачете:

— Едно-десет-две-девет-три образуват горната част на ивицата. Опитай същото и с втория кръг.

Паснаха както предишните.

— Дявол да го вземе — ревна Поп — намери външните половини на двете. Добра работа. Сега ти остава да намериш вътрешните.

Замислих се.

— Вътрешната част на първия кръг трябва да бъде осем, четири, седем, пет, шест, но номер осем не прилепва. Очевидно се свързват по различен начин. Какъв обаче?

— Реб — обърна се към мен Мона — за какво си помисли, когато те накарах да затвориш очи?

— За комбинация на катинар.

— Върни се на същото. Кажи на глас какво виждаш, всеки образ, който долавяш.

Затворих очи и се понесох.

Нагоре и надолу, в светлина и мрак, във висини и дълбини. Щастие и тъга, усилие и почивка, мъж и жена, екстаз и раздяла.

Антонимите валяха като дъжд. Съзнанието ми се върна към затворения с верига път към апартамента на Младоликия Нелсън, когато отворих катинара.

— Дясно, ляво, дясно, дръпвам, готово — промълвих. Дясно, ляво, дясно. Леонардо бе писал: „назад и напред от единия в другия“.

Отворих очи.

— Назад и напред. Това е! Окръжност номер осем от първия кръг, Мона. Нужна ми е в шести размер.

Тя бързо ми го подаде.

Назад и напред.

Поставих го върху петте плаки, но този път го завъртях обратно на часовниковата стрелка. Нищо.

— Греша — изпъшках, а униинето ме заливаше на талази. — Не мога да се справя. Не съм храбрият пътешественик. Нищо не съм.

— Тихо — прекъсна ме Мона и коленичи до мен. — Каза още от единия в другия.

Това бяха словата на Леонардо. Разбира се! Така трябва да бъде. От единия кръг в другия.

Грабнах окръжност 8 от втория Кръг на истината и го прикрепих към готовите плаки на първия. Завъртях го обратно на часовниковата стрелка и го нагласих. Окръжността пасна на другите! Бързо поставих окръжности 4-7-5-6 от Кръг две в Кръг едно, завъртайки ги обратно на часовниковата стрелка. Всичките се свързаха. В ръцете ми бе кръг с думи на Леонардо.

Някъде отдалеч дочух Поп да възкликва:

— Дяволите да го вземат!

Но вече не бях в стаята. Вървях по пътеката с Леонардо. Ние бяхме танцуващите хора. Повторих същото и с Кръг две. Вътрешните окръжности на Кръг едно, завъртени обратно на часовниковата стрелка, паснаха с външните окръжности на Кръг две.

Пред мен бе второто цялостно изречение.

Бях успял! Две изречения на Леонардо, написани отзад напред на две отделни страници от отделни бележници. Два кръга, 720 градуса, навън и навътре, назад и напред от единия кръг в другия. Сложната мисъл на Леонардо, изумителният му интелект в действие! Пътека от двадесетте кръга. Пътят към Кинжала на Медичите.

— Аз съм храбрият пътешественик.

— Но какво означават? — попита Поп.

— Щом разбере, ще ти кажа. Джини... — промълвих аз и изведнъж цялото ми съзнание бе обсебено от нея.

Поп възкликна:

— Проклет да съм, къде ми е умът? Току-що говорих с Мери от мотела. Съобщи ми, че получила необяснимо обаждане от някаква дама, която не казала нищо друго, освен „Предайте на Поп А. Ф. Б. Б.“. Сторило й се, че се обажда от телефонна кабина. Нещо да ти подсказва?

— Исусе! — извиках аз и скокнах от стола си. — Как не! Арчи Ферис. Знам, че той стреля от гората.

— Кой, по дяволите, е Арчи Ферис? А, да, приятелят ти, твоят ангел хранител. И как тъй гласът му е като на някоя женска?

— Той я е прибрал. Слава Богу!

— Какво е Б. Б.? — попита Мона.

— Биг Беър — отговорих й с облекчение. — Арчи Ферис Биг Беър. Защо, мътните го взели, са били целия път до Биг Беър?

— А коя е Джини?

Устните ми се разтегнаха в усмивка. Усмивка на надеждата. Сияйна като диаманта със същото име.

— Твоята искрица — позна Мона.

Кимнах.

— Бих казала, че е време да тръгваш — обърна се тя към мен, докато прибираше плаките в една кутия. Подаде ми я заедно с автентичните бележки и ме попита искам ли да нареди завършените Кръгове на компютъра.

— Няма време — отговорих аз. — Само съхрани файловете на резервен диск. — Освен това — допълних, посочвайки към кутията — нали имам тези.

Мона направи копие на файловете и ми даде диска. Взех я в прегръдките си. Напомни ми, че в завещанието ѝ още фигурира да ме уведомят, когато умре.

— Задраскай го — помолих я. Тя притисна буза до моята. — Благодаря ти, Мона!

Обърнах се към Поп:

— Към апартамента на Младоликия Нелсън. Давай газ.

* * *

Оставихме Мона на верандата. Беше обхванала косата си с една ръка, за да не я разрошва бризът, и ни махаше с другата. Поп ми намигна и заяви, че ще бъде проява на неблагодарност от негова страна, ако по-късно не се върне и не покаже личната си признателност за стореното от нея.

По пътя към Литъл Ривър ми хрумна, че нямам адреса на Арчи в Биг Беър, нито телефона на хижата му. Нямахме съобщение, което да ме насочи; Арчи бе прекалено умен, за да остави такова. Номерът на мобилния му телефон бе в колата ми. Единствено можех да тръгна към Биг Беър и да се надявам, че го е взел със себе си. В най-лошия случай някой би могъл да ме упъти към хижата му.

Поне Джини бе в безопасност.

В апартамента на Младоликия Нелсън набързо си събрах нещата. Извадих петдесет хиляди долара от торбата и се опитах да ги дам насила на Поп заради щетите, но той не ги прие. Прибрах парите в багажника на ягуара и преди да се кача в колата вдигнах поглед към стареца. В очите му имаше сълзи.

Изпитах благодарност и също се просълзих. Поп протегна ръце към мен. Стъпките ми изхрущяха по чакъла и го прегърнах. Потупа ме точно по шевовите.

После извади носната си кърпа и така гръмовно си изсекна носа, че нищо чудно да е подплашил птиците в околността.

— Дано имаш повече късмет от Младоликия. Ако нямаш къде да идеш, това място ще те чака.

---

[1] Известна песен на Франк Синатра. — Б.пр. [↑](#)

Върнах се по обраслия с треволяци път, отключих веригата и целунах катинара с комбинацията. Качих се на магистралата и спрях на първата бензиностанция да напълня резервоара. Позвъних на мобилния на Арчи, но не можах да се свържа.

Пришпорих колата по шосе 128, после по 101 е най-високата скорост, която благоразумието позволяваше, всяка частица от мен жадуваше да се понесе като ураган, помитайки в своя бяг пощенски кутии и въжета с пране.

Планетата бавно посрещаше деня. Прелетях през Сан Франциско и Сан Хосе, спуснах се по шосе 101 до магистрала 5, мъчех се да превъзможна неизбежните последствия на умствена и физическа преумора. Когато очите ми натежаха, мислите ми се понесоха като южния вятър. *Благородна цел, Поп и Мона, Кръговете на истината, Джини и Арчи, Биг Беър, къдрава коса, Фред Астер, елегантност.*

Изведнъж колата се раздруса и аз се разсъних. Бях пресякъл банкета и се носех по нанадолнището на каньон със сто и двадесет километра в час. Завъртях волана, надявайки се да променя посоката, без колата да поднесе, но се движех прекалено бързо, ъгълът бе твърде остър и губех управление.

Оставаше една възможност. Рязко завих надясно и дръпнах ръчната спирачка, блокирайки задните колела, с което накарах ягуара да се завърти. Докато колата бе наполовина обърната в противоположна посока, настъпих газта. Гумите изпушиха. Около мен се разхвърчаха пръст и чакъл, докато мощният двигател превъзможваше инерцията, дърпаща го назад.

Не се пукайте, молах се на гумите, докато пълзях нагоре към банкета, каучукът свиреше, а моторът ревеше. Изминаха три секунди на отчаяна борба и ягуарът преодоля наклона.

Останах неподвижен на седалката, а миризмата на изгоряла гума нахлуваше през прозореца. Сърцето ми биеше като ковашки чук. Посегнах към ключа, ръката ми трепереше. Пак бях летял, на петдесет сантиметра от земята.

В градината ръката на Джини ме бе успокоила — преди да разкрия тайната на Кръговете...

Завъртях ключа.

Мощният двигател измърка, сякаш нищо не бе се случило; заглушителят скри яростните експлозии на възпламеняващия се бензин. Включих на първа скорост и препуснах в нощта, докато по радиото „Бийч Бойз“ пееха „Момичетата от Калифорния“.

Завих при лунапарка „Маджик Маунтин“, подкарах по алеята, отбих се до тоалетната, купих си сладкиш с шоколад и някакъв сок, изгълтах ги набързо и отново се опитах да звънна на Арчи.

Все още нямаше връзка.

Един добре облечен мъж, понесъл торба с покупки, мина покрай мен. Пейджърът му иззвъня. Просветна ми. Ами да! Арчи имаше и пейджър!

Набрах номера от една телефонна будка, натиснах съответното копче и затворих. Сега ми оставаше само да стоя и да чакам, най-много да взема някоя празна чаша от кафе и да я подавам към минувачите. Милостиня за идиота.

Двадесет минути по-късно телефонът иззвъня. Само дето не изтръгнах слушалката от жицата ѝ.

— Арчи?

— Веселяко? — отвърна той с познатия баритон. — Извинявай, че толкова се забавих. Наложил се да намеря уличен телефон.

— Тя при теб ли е? — Сърцето ми щеше да изхвъркне.

— Да.

— Добре ли е?

— Естествено — отговори Арчи. — Нали е с мен.

Облегнах се на стената на телефонната кабина, изпитвах чувства, които не разбирах.

Арчи заговори:

— Ехо... добре ли си?

— Вече да.

— Къде си?

Обясних му.

— Добре — отвърна той. — Хвани по четиринадесето на север, после по магистралата към Пеър Блосъм, след това по единадесето и накрая по тридесет и осмо, та до Фонскин. Ние сме на Фонскин драйв

2116, точно след кота хиляда и двеста. Оглеждай се за една дървена мечка, която съм издялал. Разбра ли?

Отговорих положително.

— Добре — повтори той. — Чакай малко.

Чух два приглушени гласа, а въпросителната интонация на единия накара краката ми да омекнат:

— Реб?

— Джини — прошепнах.

— Слава Богу! Какво стана при Поп?

— Арчи не ти ли разказа? И той участва.

— Така ли? Не е възможно.

— Как се свърза с него?

— Ще ти обясня, когато пристигнеш. Побързай.

— Добре — отговорих. — Хващам пътя.

— Почакай. Кръговете още ли са у теб?

Изпълни ме гордост.

— Не само.

— Какво говориш? — попита недоверчиво тя. — Да не би да твърдиш, че си ги разгадал?

Предложих ѝ мълчаливия си отговор.

— О, боже, не мога да повярвам, че си успял!

— Идвам при теб — уверих я, а устата ми внезапно пресъхна. —

Пристигам след няколко часа.

— Ще те чакам — прошепна тя. — Чао.

Затворих, този път полека, напълно замаян, но жаден за още, умирах да пия от кладенеца ѝ завинаги, да чуя биенето на сърцето ѝ.

Имаше колкото искаш бензин в ягуара, кръвта ми кипеше, а душата ми пееше.

Тръгвай, пътешественико, тръгвай.

* * *

Отминавах блуждаещи фарове и пътни табели, рекламиращи дънки и специалитети за закуска. Сателитни чинии разперваха антени в безмълвна молитва към черното небе, пикираха плодоядни прилепи с червени очи, влюбени гимназисти пиеха нощта, а аз, синът на

музейния уредник и жената с лешниковите очи, пътувах натам, където природата ме зовеше.

Усетих опъване на шевове на гърба си, което извика в паметта ми лицата на Поп и Мона — сълзите и добротата им. Двамата, навярно точно в този момент под някое износено одеяло... Деликатна старческа кожа, докосваща друга като нея. Поп, който се весели с дамата на сърцето си Мона. А после — шоколадови курабии. Атмосферата на Компче, духът на човешкия живот. *Живот*. Потапах палец в безбрежното му море и усещането беше приятно.

Скоростно се изкачвах и спусках по странната магистрала Пеър Блосъм, на две пресечки птичи полет до Биг Беър. Планините Сан Бернардино се издигаха от дясната ми страна, мъртвата равна пустиня се простираше отляво. Пътят беше хълмист, изкачванията и слизанията — така резки, че насрещните автомобили сякаш ми изпращаха морзови сигнали.

Включих станция с класическа музика. Моцартовият концерт за пиано номер двадесет и пет се разнесе от радиото. Леещата се хармонична музика се противопостави на странните ми хаотични чувства. Дишането ми стана по-плитко, мислите ми — ярки като пламтящи факли. С притеснение се подложих на преглед.

Гърбът ми определено бе възпален около шевове, задникът ме болеше, коляното ме пробождаше от удара в арматурното табло, когато се извъртях, а бельото бе залепнало на кожата ми през последните двеста и петдесет километра. Резултати: умствена умора и физическо изтощение. Препоръка на лекаря: смени си бельото и начина на живот.

Упътванията на Арчи бяха точни. На сто метра от котата видях мечешката фигура. Повече приличаше на дебела дървена маймуна. Представих си как Арчи в летен ден си точи триона: бзззът, ох, мамка му, бзззът. Дялка беззащитния бор, а пот капе по гумената дръжка на триона. Не като Микеланджело, който вае Давид.

Подкарах по алеята за коли, докато не забелязах джипа на Арчи пред островърхата му хижа. От комина се издигаше пушек към налятата жълта луна. Паркирах, взех кутията с плаките и бележките и с охкане излязох от колата. Защо никъде не свети? При все че въздухът не бе студен, ме побиха тръпки.

После някой ме сграбчи за якето и ме удари с пистолет по главата. Свлякох се на земята като чувал с картофи, изненадвайки

нападателя ми. С ножично движение подкосих краката му, а сребристият му пистолет блесна на лунната светлина.

Вкопчих се в ръката с оръжието и я извих с всичка сила. Чух грозно изпукване и крясък преди някаква светкавица да поразити тила ми и времето спря.

* * *

Когато дойдох в съзнание, седях на метален стол, тапициран с кожа, пред камината във всекидневната на Арчи. Чудесно накладен огън прещеше в нея. Когато горещината достигна малък въздушен джоб в една от цепениците, се разнесе пукот и рой искри литнаха към стъклената врата пред огнището. Звукът отекна в главата ми като увертюрата на „1812“^[1]. Силна болка избухна като снаряд близо до лявото ми око и се разпространи към появилата се солидна цицина зад ухото.

Отдясно познат гърлен женски глас прошепна:

— Реб!

Почувствах утеха, сякаш ме обгърна пухкаво одеяло.

Болезнено обърнах глава. Само на метър от мен Джини седеше на също такъв стол.

Ръка с безупречен маникюр докосна рамото ѝ. В отговор тя потръпна.

— Видя ли, скъпа? — обади се заплашителен глас. — Казах ти, че ще дойде.

Очите ми се плъзнаха по черния ръкав от ярешка кожа чак до рамото, яката и татуировката на змия. Влечугото като че се извиваше при всеки удар на сънната артерия.

Вдигнах поглед, за да видя ъгловатата брадичка, подигравателната уста и върха на римския нос, после две черни очи отговориха на погледа ми.

— Подпалвачо — приветства ме Теци, сякаш бях отдавна изгубен приятел — срещаме се отново, и то на твърда земя.

Гръбначният ми стълб завибрира от звуковите вълни и аз напълно дойдох на себе си. Загледах Ноло Теци, лицето му на социопат, сякаш нарисувано от Пикасо.

Призраците в паметта ми изскочиха от скривалищата си, протегнаха към мен дългите си ръце — пожарът, писъците, падащият таван. Водните кончета от вратовръзката на лекаря отстъпиха пред изпречилото се на пътя им влечуго. Устремих се напред, но китките и глезените ми бяха здраво овързани с яко въже.

Теци се засмя като дете психопат, което къса крилцата на муха. Джини не беше вързана. Тя се завъртя към мен, но той силно натисна рамото ѝ.

Събрах сили, поех дълбоко дъх през носа и бавно го издишах.

— Къде е Арчи? — попитах.

— В момента подремва — отговори Теци. — Голяма работа е. Даде сериозен отпор на хората ми. Беше отлична тренировка. Между другото, какво стана с моя човек от алеята за коли? Смятам, че си му счупил китката. В кухнята е, слага си лед. Не те харесва колкото мен. Хей, Джоко — провикна се той — Подпалвача да не ти обърка сметките?

Откъм кухнята долетя гневен глас:

— Ще му счупя врата, господин Теци, само ми дайте минутка.

Джини ахна. Ноло пак впи пръсти в рамото ѝ и завъртя глава към вратата.

— Тихо, Джоко. Притесняваш госпожица Джанели.

Забелязах отражението на пламтящия огън върху излъсканите обувки на Теци. Той също ги погледна.

— Знам, Подпалвачо, на работниците са евтини. На швабите и жабарите също не струват. Защото са невежи. — Отново извика по посока на Джоко. — Ти си нечувано глупав, нали?

Джоко се показва на вратата, здравеняк на вид, с квадратна брадичка и липса на коса — признак на мъжественост, облечен с бяло поло, изпоцапано с пръст. Китката му бе увита с карирана кърпа. Внимателно я държеше с другата ръка.

— Не си ли глупав? — подсказа му Ноло.

— Да — съгласи се неохотно Джоко със сведени очи. После изчезна в кухнята.

— Прекрасен отговор, не мислиш ли? — попита Ноло и ми се усмихна. — Съгласна ли сте, че отговорът бе правилен, госпожице Джанели?

Джини изплашено ме погледна.

— Да.

— Добър отговор, нали, Джоуи? — обърна се Ноло към някого зад мен.

— Добър отговор — отвърна плътен глас.

— Хареса ли ти, Лон? — заговори Теци някого от дясната ми страна, но извън полезрението ми.

— Цена няма — отвърна попитаният и подсмръкна, като че бе настинал.

Ноло взе няколко плаки от малка чамова масичка в съседство от Джини. Прозрачните листи бяха напълно разбъркани, повечето — прегънати. Сигурно са се разлетели, когато съм паднал.

— Впрочем, Подпалвачо, наистина ти благодаря за тези чудесни окръжности. Въпросът е как се свързват и какво означават. Виж ги.

Гледах как ръката на убиеца докосва плаките на Мона — труда ми, гения на Леонардо — и оставя пъклените си отпечатьци, видими само за мен заради рентгеновото зрение на омразата.

— Как ни намери? — попитах предизвикателно. — Ясно, че сте подслушвали телефона в колата ми, но как стигнахте дотук?

— Във века на комуникациите сме. Поставихме подслушвателно устройство на телефона в мотела веднага след купона ти с германците. Казвах на Крел да не праша онези момчета, но нали е патриот, излиза ли се на глава. Гарантирам ти, че подобно нещо няма да се случи повече. Както и да е, изпуснахме те за малко, докато сладката къдрокоска тук не се обади със съобщението А. Ф. Б. Б. Не ми приличаше на резервация. И естествено, имах информатор, който следеше теб и всички, с които някога си се срещал. Че А. Ф. означава Арчи Ферис се сетих за секунди. Но Б. Б... е, не беше толкова трудно. Кажи му, скъпа — обърна се той към Джини — как пропътува всичкият път от Северния бряг дотук.

— Не ме наричай „скъпа“ — сопна се тя.

Ноло ми се усмихна.

— Наистина ми харесва.

Приклепна и облегна брадичка на рамото на Джини. Тя се отдръпна.

— Като кажа да направиш нещо — прошепна в ухото ѝ — трябва да го изпълниш. Сега му кажи.

Джини притеснено облиза устни.

— Взех такси — тихо отвърна тя.

Ноло се изправи и се изсмя.

— Взела такси! Момичето изминало с такси шестстотин и петдесет километра. Впечатлен съм. — Той тропна по пода.

Сякаш по даден знак Джоко се появи на вратата.

Смехът на Ноло секна.

— Махай се — озъби му се той. — Не съм те викал.

Човекът се оттегли.

Ноло размаха плаките към мен.

— Да видим — подхвана той. — Повтарям, Подпалвачо. Как се свързват?

Отпуснах чертите на лицето си в привидно равнодушие, докато мислите ми се щураха като пуйки в курник.

— Аз съм каскадьор, Ноло — заговорих. — Какво разбирам от такива неща? Самият аз се опитвах да открия.

— Е, това си го биваше, Подпалвачо, истински съм впечатлен. Разбира се, че нямаш представа какво означава. Че откъде да имаш? Но ти, скъпа — обърна се към Джини — ти знаеш.

— Аз съм историк — отговори тя. — Чертежите може да имат някакво историческо значение, но това ми е абсолютно непонятно.

Ноло я изимитира:

— Абсолютно ми е непонятно. Доста познания имаш, нали. Точно така си и мисля. Подпалвача се е направил на Дик Треиси^[2] и някак си е открил шифър, който Леонардо да Винчи е измислил преди пет милиона години. — Ноло перна с тъгла на една от плаките гладко обръснатата си брада. — Ще получа по долар за всяка от тези години, когато аналитиците на Крел разбият кода. Ето къде идва твоят ред, художничке. В случай че умните глави открият някакъв художествен смисъл.

Напразно усуквах китките си около въжето.

— Спокойно, Подпалвачо — каза той. — Само си играя с нея. У нас са двата листа от записките на Да Винчи и тези чудесни нови окръжности. Хер Крел ще си умре от щастие.

— Като стана дума, къде е Крел? — попитах. — Бих искал да го видя, да споделя блаженството му.

— В самолета си — сви Ноло рамене.

— Добре, щом виенчанинът е на летището, какво чакаме? Да вървим.

— Виенчанин... И ти си силна карта, направо коз.

Погледът ми стана непроницаем, разтопената лава на омразата втвърдяваше душата ми.

— Асо пика, Теци — промърморих. — Винаги печеля.

— Охо! — присмя се той. — Треперя като вейка сред ураган. Хм, вейка сред ураган. Как мислиш? Не ми липсва муза.

Нека приказва.

— Кажи, Ноло. Как разбра, че ще вземем такси до остров Торчело?

— Парите говорят, Асо. Да не кажа, че крещят — отвърна Теци със злобен поглед. — Сега въпросът е ще проговориш ли ти?

Ноло бръкна във вътрешния си джоб и извади нещо като дистанционно за отваряне на врата на гараж с някакво извито удължение. Хирургически лазер.

— Няма да спечелиш, Асо. Ще изгориш. Ти и приятелката ти — заяви той, галейки уреда, сякаш бе от кадифе. — Първо ти, налага се да се подпиша върху теб.

Преглътнах с усилие. Инициалът „Н“ на тила.

— Не и нея — промълвих, а очите ми не се откъсваха от Теци.

— Колко трогателно! — изсмя се той. — Наистина смятам, че има слабост към теб, сладурано. Човек никога не знае. Като гледам, и аз може да си падна по теб. Госпожица Джанели идва с нас. Няма да я превръщаме в печено пиле. Засега.

Теци извади от джоба на панталона си подобно на вилица електрическо устройство за защита от обирджии и небрежно го допря до Джини. Ръцете и краката ѝ се разпериха, тя припадна, отпусна се като парцалена кукла. Значи това бе светкавицата, която ме извади от строя на алеята за коли.

Теци прибра електрошока обратно в джоба си и включи лазера. Пристъпи към мен.

— Джоуи, Лон — повика главорезите си — дръжте назад главата му. Готов ли си да крещиш, Асо?

Стиснах металните пръчки на стола, подготвяйки се за болката.

Някой ме сграбчи за косата и дръпна. Чух изпукване, когато вратът ми се изви назад, мехурчета въздух напуснаха шийните ми

прешлени. Здрави ръце с мазолести пръсти хванаха челото ми. Надуших дъха на Ноло. Бе странно сладникав — като от паста за зъби.

— Сега не мърдай — нареди той. — Искам да стане както трябва.

Обзе ме ужас, когато усетих първото парване на лазера по врата си и помирисах противоестествената воня на горяща плът.

Малко остана да не завия от адската болка.

— Прекрасно закръглено „Н“ — обяви Ноло като ученик от основното училище. — Вертикална, хоризонтална и пак вертикална. — Представих си го как се съсредоточава, изплезил език от ъгълчето на устата си.

— Същия нарисувах и на татко ти в кабинета му, докато с мамчето спяхте на горния етаж — прошепна той в ухото ми.

Устата ми стана суха като пепел. Затворих очи.

— Само проверявах, да не би бележките да са у него. И без това животът му си отиваше. За мен бе удоволствие да му го отнема. Не беше корав като теб. Креця.

Представих си баща си на долния етаж зад бюрото през онази последна нощ; така и не се качи да ме целуне.

Ноло запя мелодията на „Коледни звънчета“:

— Колко е хубаво да запееш... песен за убийство тази нощ.

Дълбоко въздъхнах, миризмата на собствената ми обгорена плът изпълни ноздрите ми. Преглътнах, изненадан, че гърлото ми още става за нещо. *Той се подписа върху мен.* После ми хрумна: следва ножът. Теци обича да пори, да изкормва.

— Вече е готово — обади се Теци. — Отличен плюс. Я да погледнем отдалеч. — Отпуснах глава напред и се втренчих в човека, прогорил инициала си върху гърлото ми. Той ми намигна. — Много си смел — отбеляза саркастично.

После се обърна към гангстерите си:

— Хайде, момчета, хващайте мис Венеция и я вкарвайте в колата. Да стъпим на газта и да шашнем града. Джоко, прибери тия шедьоври и гледай да не се спънеш и да счупиш и другата си китка. Размърдайте се, трябва да хванем самолета.

Значи нямаше да ме намушка, щеше да ме остави да изгоря.

Всички заплашително се раздвижиха из стаята и повлякоха отпуснатата като мокра връв Джини към вратата. Разбрах, че няма да

им бъде нужна, след като преведе Кръговете на истината. От мисълта ме побиха тръпки. Видях Лон и Джоуи да влизат наново с тенекии бензин и да разливат течността по ъглите на стаята.

Преборих се с изгарящата болка в гърлото и сърцето си и потърсих джунглата, където ритъмът на бързите ми крака отваряше очите ми за всичко. Нисък клон, повалено дърво, хлъзгави листа, черна като нощта пантера.

— *Arrivederci*, Подпалвачо — сбогува се Ноло, изправен до отворената входна врата със златна запалка в ръка.

Щракна я, клекна и запали бензина. Когато затвори вратата зад себе си, огънят я обгърна като рамка.

Димът започна да изпълва помещението. Дръпнах силно въжето, което стягаше китките ми.

— Арчи! — извиках. — Арчи! — Ни звук, ни стон, само нови кълбета дим.

Завесите се подпалиха; пламъци заоблизваха тавана от чамови трупи. Прозорец се пръсна. *Стъкло. Вратата на камината!* Глезените ми бяха завързани така стегнато, както и китките ми, но все пак можех да движа ходилата си.

Преместих тежестта си към облегалката на стола и се надигнах на пръсти. Внимателно запазвайки равновесие, така че да не падна назад, потътрих стола с няколко сантиметра по посока към камината. После повторих упражнението.

Черен пушек се стелеше на кълбета към тавана. Суха жестока горещина заплашваше да ме опече. Вдъхнах задушливия въздух, закашлях се и повторих движението веднъж, два, три пъти.

Още едно поместване и върховете на обувките ми докоснаха горещото стъкло. Изритах едното крило на вратата с всичката сила, която ми позволяваха въжетата. Стъклото издрънча в месинговите колони. Поех нова порция въздух, стиснах зъби и ритнах наново. Този път стъклото се пръсна на парчета.

Пот се стичаше по лицето ми, щипеше на раната на врата ми. Заврях крака над огъня. Незабавно усетих горещината през крачолите на джинсите, когато оранжевите пламъци лакомо загризаха въжето. Опънах с всички, сила. Въжето се подпали, както и панталоните ми.

Довлякох се до кухнята и като обезумял затърках джинси в рамката на вратата, докато пламъците изгаснаха. След това докуцуках

до месарските принадлежности до мивката, грабнах дълъг нож и прерязах въжето около китките си.

Гангстерите не бяха залели с бензин кухнята, но и тя бързо се пълнеше с дим. След две отчаяни секунди бях разрязал стегнатите въжета.

— Арчи! — изкрещях.

Отговори ми само бумтенето на огъня. Отворих до максимум крана на чешмата, намокрех си главата, сграбчих една кърпа за чинии, намокрех и нея и се покрих. После приведен притичах през пълната с пушек къща да търся Арчи.

Открих го в спалнята в далечния край на коридора, проснат по гръб на пода, с овързани китки и глезени. Хвърлих кърпата на главата му, сграбчих го за ръцете и го метнах на гръб — сто кила живо тегло, които изпокъсаха всичките безупречни шевове на Поп.

Втурнах се по тесния коридор, със залитане си запробивах път през ревящите пламъци към външната врата. Вкопчих се в нажежената брава и широко я отворих. Чистият въздух даде нова сила на огъня, който изригна като вулкан. Запрепъвах се навън към алеята за коли и положих Арчи на тревата.

Огледах го. Нямаше обгаряния. Допрях пръсти до дебелия му врат и усетих равномерен пулс. Лицето му обаче бе доста изранено, той все още бе в несвяст. Проклех се, че го забърках в тази каша.

Задната част на десния ми крак пареше, по ръката ми избиваха мехури, лопатката на рамото ми бе жива рана, усещах гърлото и дробовете си, като че бях гълтал пламтящи саби.

В ягуара набрах от мобилния си телефон номера на полицията. Дадох на дежурния адреса на Арчи и изрекох една-единствена дума:

— Пожар.

После измъкнах торбата от багажника, извадих десет хиляди долара и ги натъпках в портфейла си.

Зарових торбата на петдесет метра навътре в гората и я затрупах с мека почва, листа и борови иглички. После с усилие се повлякох към мястото, където все още в безсъзнание лежеше Арчи, докато къщата му бързо изчезваше в пламъците.

Отведоха Джини! После се сринах на хладната земя.

[1] 1812 — симфония от Чайковски, вдъхновена от неуспешната инвазия на Наполеон в Русия. — Б.пр. ↑

[2] Дик Трейси — анимационен герой, проникателен детектив, цар на пистолета и ръкопашния бой. — Б.пр. ↑

Събудих се в болнична стая със светлорозови стени. Една сестра стоеше до мен и ми мереше пулса. Часовникът ѝ сочеше девет и осемнадесет. *Добре, пропилял съм само една нощ.*

Посегнах към широката превръзка на гърлото си. Движението ми я стресна и тя неволно направи крачка назад.

— О, вие сте буден! Сега ще извикам лекаря. — Закачи картоната ми на долната табла на леглото. Забелязах, че десният ми крак е повдигнат с възглавници при коляното.

Дневната светлина струеше през пердета на цветя, които виждах през завесата от блед найлон между мен и пациента на съседното легло. По телосложение ми заприлича на Арчи. Лицето му бе здравата бинтовано, а към лявата му ръка бе прикачена система. До него монитор следеше сърцето му, издавайки ритмично пиукане.

— Арч! — повиках го аз. Усещах гърлото си като стъргано с телена четка.

— Ммм — измънка той.

— Добре ли си?

— Ммм.

— Благодаря.

— Ммм.

— Арч, трябва да разбере нещо. Ти стреля от гората, нали?

— Ммм.

— Знаех си.

Точно тогава двама мъже влязоха в стаята, единият очевидно бе лекар, с бяла престилка и праметната слушалка, другият — сивокос полицейски служител с голям корем и бъбрековидни очила. По-млад полицай с кафеникава униформа се появи зад него и остана до вратата.

Докторът взе картоната ми и го прегледа за минута. По небръснатата му брада заключих, че е бил нощна смяна.

— Господин Барнет — заговори той — бих казал, че сте прекарал тежка нощ.

— Какво търсят тези тук?

— Сигурен съм, че шерифът веднага ще ви обясни.

— Какво е състоянието ми?

— Погълнал сте дим, така че дробовете може да ви наболяват. Имате първа и втора степен изгаряния на ръката и задната част на крака и незначително разкъсване под дясното рамо. Наново заших две скорошни рани на лявата лопатка на гърба ви. Имате кръгови обгаряния и на двете китки и друго с крайно озадачаваща форма на гърлото. Или сте нечуван мазохист, или някой е прогорил буквата Н върху кожата ви с някакъв много прецизен инструмент.

Не беше човек, казах си с горчивина. *Звяр.*

— Какво лечение предприехте?

— Почистих го и го заших. Боя се, че ще ви остане значителен белег, макар че чрез пластична операция може да се намали.

Посочих към Арчи.

— Ами той?

— Не съм лекуващият му лекар, но разговарях с колегата. Множество натъртвания по лицето, счупен нос, няколко пукнати ребра, мозъчно сътресение. Може да има засегнати вътрешни органи, при все че засега няма повод за подобни опасения.

— Значи ще прескочи трапа?

— Бих казал да, но се иска време. Не той е мой пациент, а вие. Как се чувствате?

— Приятел ми е — промълвих. — Искам да получи най-добрите грижи, без значение колко ще струва. — Надигнах се, причинявайки си болка, и погледнах лекаря в очите. — Нали разбирате какво говоря? Най-елитни лекари, отлично обслужване, всичко да е тип-топ. — Погледнах значката с името на медика. — Моля да ме уверите, че ще го изпълните, доктор Клавър.

— Да, разбирам. Обещавам ви, че ще го изпълня. Имате думата ми. Сега... кажете ми какво чувствате, освен крайна решителност.

Не отговорих. Обмислях как да се измъкна от полицията.

Лекарят не мирясваше.

— Мога ли да ви попитам, господин Барнет, да не би да сте свързан с някакъв култ?

— Тъй ще е, докторе — непреклонно заяви сивокосото ченге и пристъпи напред. — Ние го поемаме оттук.

— Да, разбира се, шерифе. — Лекарят се оттегли покрай ченгето, което охраняваше вратата в стойка на морски пехотинец.

— Извини ни, О'Тул — обърна се шерифът към подчинения си. — И затвори вратата зад себе си. Никой да не влиза.

— Да, сър — отговори младият полицаи съвсем по войнишки.

Шерифът важно се приближи.

— Господин Барнет — заяви със сериозен тон — затънал сте до гуша в неприятности. Някой с вашето описание и с ягуар като вашия е участвал в престрелка в мотел в Литъл Ривър, довела до смъртта на четирима души. Пети е намерен изхвърлен на близкия бряг, но не можем да ви го лепнем... засега. Освен това шефът на пожарната в Малибу желае да ви разпита за възможния палеж на собственото ви жилище. Като капак в три часа тази сутрин — посочи към Арчи — той е пребит като за световно, и виж ти — пак вие присъствате в списъка на гостите. Ами десетте бона в портфейла ви? Не са спечелени на канадска борба.

Ново „mmm“ се чу откъм Арчи.

— Направих справка за вас — продължи шерифът. — Професия каскадьор — вярно, не се среща под път и над път. Калифорнийска шофьорска книжка, нямате никакви предишни нарушения, дори и глоба за минаване на червено. Допреди една седмица сте бил света вода ненапита. Страшно искам да разбера какво, да му се не знае, става тук.

Шерифът попристегна колана си с около милиметър и побутна очилата над топчестия си нос.

— Тук сте под моя юрисдикция — осведоми ме той, размахвайки пръст като кебапче към лицето ми. — И никъде няма да ходите — дори и до тоалетната — докато не ми дадете правдоподобно обяснение. Разполагам с малка килия в ареста и с огромно търпение. Ясен ли съм?

И двамата разбяхме, че съм хванат натясно.

Вратата зад него се отвори. Без да поглежда, той излая:

— Наредих никой да не ни прекъсва, Чарли.

— Името ми е Бекет — чу се глас с изискан английски акцент. Шерифът се извъртя, а инспекторът пристъпи към мен.

Облечен бе в черен като въглен двуреден костюм с едва забележимо синьо райе, шапката му „Борсалино“ бе закачливо килната на безупречно фризираната му глава. Кобалтовосиня вратовръзка и

кърпичка в същия цвят завършваха тоалета му. В едната ръка носеше куфара ми, а в другата — якето.

— Не е разрешено да влизате тук — заплашително се обърна към него шерифът. — Разпитвам арестант. О'Тул!

Вратата колебливо се отвори.

Шерифът ревна:

— Не ти ли наредих...

— Замълчете, шериф Гарълсън — обади се Бекет, повдигайки малката си, но безупречно поддържана ръка. Проблесна смарагдово копче за ръкавели.

Навярно никой не бе говорил така на шериф Гарълсън.

— Кой, по дяволите, си ти, да не си принцът на Кито?

— Бих отбелязал, сър — отговори Бекет — че ако заменим Кито с китове, тази титла повече ще приляга на вас.

Извади личната си карта от луксозната ѝ кожена калъфка, размахна я пред лицето на Гарълсън, затвори я и я прибра обратно във вътрешния си джоб.

После извади грижливо сгънат лист хартия и го подаде на шерифа. Гарълсън свъси вежди. Забелязах релефния печат в златно и синьо в горната част на писмото.

— От Белия дом? — смотолевы полицаят изумено.

— Нито този човек — заговори Бекет и посочи към мен — нито аз някога сме стъпвали в тази болница. Необходимо ми е съдействието ви, както и това на вашия помощник.

Звучеше ми добре. Но не и на шерифа. Изведнъж сякаш му отскубнаха пагоните.

— Впоследствие ще бъдете възнаграден за мълчанието си, сър — продължи Бекет. — Длъжен съм да се извиня за предишната си забележка. Беше нелюбезна. Де да можех да се сдобия с няколко сантиметра от талията ви, с които навярно с ентусиазъм ще се разделите!

Гарълсън впери очи в официалния документ.

— Предполагам, че това няма да остане у мен?

— Правилно — отвърна Бекет и взе писмото. — Сега бихте ли ни извинил, сър.

— А, да, разбира се. — Шерифът ми хвърли последен поглед, преди да подкара О'Тул навън през вратата.

Когато излязоха, Бекет пристъпи по-близо. Очите ни избягваха да се погледнат. Осъзнах, че не ме преследва; нужен му бях. Тревогата ми стихна. Не бях от едрите риби, под лупа не се виждах. Взе да не ме свърта.

Помъчих се да седна и прехвърлих крака през ръба на леглото. Познах, че още не съм готов да се изправа.

— Допада ли ви самото ми? Оправиха ми го в „Четири сезона“.

— Няма я, Бекет. Теци я отвлече.

— Разбирам. Чуйте ме. Излагам себе си на значителен риск, за да ви освободя. Считайте го като извънредно великодушен жест от моя страна, след като поступахте подчинените ми, а и мен самия в Милано. Моля за извинение, но поне признайте грешката си.

— Всичко, което ми съобщихте за Крел, се оказа истина.

— Грубата откровеност ви е присъща. На мен също — добави той, потривайки брадичката си, където го бях фраснал.

— Нещо да ви е известно за снайперистите в Милано?

— Говорите за инцидента с автобуса? Изумителен сте.

— Откъде Теци ще знае къде сме?

— Отличен въпрос — заяви Бекет. — Но се опасявам, че не мога да ви предоставя отговор. Приемете го за тайна.

Искаше ми се да го смажа, задето си играе с мен, но тогава щеше да се наложи да се разправам с Гарълсън.

— Добре. Вие как ме открихте тук?

— Още в началото поставих проследяващо устройство в якето ви, когато се сблъскахме в Академията. То ни отведе в „Грити“, а оттам и в Милано, но вие напуснахте страната, без да минете през граничната служба. Хитър номер. Докато ви търсехме, разбрахме за пожара в дома ви. Така неуместен! Предположихме, че сте в Калифорния, и прихванахме сигнала ви в мотела „Холистър“.

— Якетата се сменят. Какво ви накара да решите, че ще остана със същото?

— Наистина ги сменят, но когато са на път, хората носят вещите си със себе си. Открихме проклетия предавател в плачевно състояние в тревата до едно бунгало. Навярно е изпаднал по време на геройствата ви.

— Там можеше да ви убият — сърдито отбелязах аз. — А сега Теци отвлече Антония.

— Да, за жалост. Но не забравяйте кой кого изостави. И внимавайте как се отнасяте с мен. В момента ви пазя живота, така да се каже.

Извади от джоба си резервния диск, който Мона ми направи.

— Намерих го в жабката на колата ви. Удаде ми се възможност да надзърна в работата ви — двеста отделни окръжности и записките на Леонардо. Знам, че сте по следите на нещо изключително, макар да признавам, че за момента съм крайно озадачен.

— Ето защо сте тук — заключих аз, проточих врат и изопнах бинтовете на врата си.

Взех куфара на леглото, облякох се, после дръпнах завесата и се доближих до леглото на Арчи. Бекет ме последва, като не откъсваше очи от мен. Нямах да се хвана на въдицата на „Гибралтар“. Но щях да се върна в океана и да знам в коя посока да плувам.

— Арчи, ще се оправиш, приятелю.

Отвори едно око и сграбчи пеша на ризата ми с изненадваща сила.

— К'во стана с Джини?

— Отвялякоха я — отговорих и полека отпуснах ръката му на леглото. — Но ще си я върна. А вие ще ми помогнете — обърнах се към Бекет. — Знам как действат Кръговете.

Веждите на Бекет леко се надигнаха. Премлясна с устни.

— Великолепно!

Излязохме през автоматичните врати на Медицинския център.

— Успокойте ме, че наблизко ви чака самолет — заговорих аз.

— Разбира се. На летище Биг Беър — отвърна той.

— Една от привилегиите да разполагаш с повечко средства.

— Видяхте файловете. Сигурно имате компютър подръка.

— На лаптопа в колата разполагам с подходящата програма и всички файлове са запаметени на диска. — Той посочи сребрист седан на паркинга с Мобрайт на волана.

— Ще ми бъде нужна и програма за превод от италиански на английски — осведомих го аз. — Да не би по случайност да имате и такава в колата?

— Всъщност съм специалист по романските езици. Италианският ми е безупречен. Е, виждате ли, „Гибралтар“ е ваш приятел.

— Не го правя за „Гибралтар“.

— Това ми е ясно — отговори Бекет, когато стигнахме до колата.

— Интересите ви са в друга посока — искате госпожица Джанели, а кинжалът е разменната ви монета.

— Точно така. Все още с вас имаме различни приоритети.

— Именно. Въпреки това омаях шерифа, за да ви изтръгна от месестите му ръчички. Услуга за услуга. Ако влезете в колата, вместо да ме цапардосате, да откънете диска и да изчезнете в мъглата, ще бъде едно добро начало.

Отвори ми задната врата и аз се качих. Мобрайт ми хвърли кос поглед в огледалото за обратно виждане с очичките си като мъниста.

— Е — отново заговори Бекет — да намерим кинжала, какво ще кажете? Някаква идея откъде да започнем?

— От Рим — отговорих аз.

На летището в Биг Беър се качихме на частен самолет като онзи на Драко. С Бекет се настанихме на свръхлуксозните кожени седалки в просторния салон за пътници. С треперещи ръце закопчах колана.

Дължеше се на един процент страх и деветдесет и девет на мисълта, че напускам континента, където за последно срещнах Джини.

Бе жестоко и мъчително най-последно да намериш някого, заради когото да живееш, а да не знаеш дали е още жив. Кинжалът бе откуп, който на драго сърце щях да заплатя за нея. Длъжен бях да го потърся и да работя с Бекет, за да разбудя мистерията в Кръговете на истината.

След като се издигнахме, Бекет се обърна към мен:

— Е... Предполагам, че се налага да свършим някои неща по време на тринадесетчасовия полет. Моля, започнете с обяснението на Кръговете.

Включих лаптопа в близкия контакт над елипсовидната кленова масичка пред себе си. Бекет наблюдаваше с жив интерес, докато отварях файловете, избирах подходящите окръжности от първия Кръг, поставях ги в точния ред и ги завъртах, за да паснат, после повторих същото и с втория кръг. Инспекторът внимателно изучаваше резултата.

— Значи редувате вътрешни и външни, като завъртате всяка окръжност на тридесет и шест градуса, взимате ги от единия Кръг и ги поставяте на другия. Наистина гениално. Как, по дяволите, вие стигнахте до този извод? — Долови високомерието си и преbledня. — Простете ми. Нека перифразирам. Как стигнахте до този извод?

— Теци отмъкна и тях — казах, пренебрегвайки въпроса. — Хората на Крел ще го разгадаят. А Джини ще им го преведе. Не можете ли да откриете къде са?

— Ще възложат на Мобрайт да разшири обхвата на „Гибралтар“, но най-вероятно засега Крел ще предпочете да остане зад кулисите. Не само ние му дишаме във врата, но и Сун Та Ки. Крел е хлъзгава риба, нищо че е психопат. А Теци... е, има само един Ноло Теци.

Дадох си равносметка. Макар да бях наредил Кръговете на истината, не беше сигурно, че те сочат пътя към Кинжала. Ами ако се

окажеха някакво шифровано съобщение, бележка до перачката или писмо до Джиневра де Бенчи?

Изтрих потта от горната си устна с opakото на здравата си ръка и отворих файла със сканирания превод на Джини. Бекет се взираше в документа, докато обяснявах защо бележките водят към Рим.

— Поразително! — възхити се той. — Дворецът Белведере, Ватикана. Вярвам, че сте прав.

— Антония е права. Аз само наредих окръжностите.

— Чест ви прави, че го признавате. Да, естествено благодарение на госпожица Джанели знаем за връзката с Рим, но не подценявайте вашия принос. Извършеното от вас е удивително.

Бекет поразхлаби копирената си вратовръзка.

— Нека отново да отворим Кръговете и да видим какво ще ни кажат.

Съсредоточих вниманието си върху екрана. Отворих комплектуваните Кръгове и направих образа огледален. И двата представляваха напълно четливи текстове, макар във формата на кръгове.

— Отлично — зарадва се Бекет. — Вярвам, че можете да си послужите с програмата, за да ги накъсате.

— Мисля, че е възможно, но къде точно?

Бекет внимателно разглежда първия кръг в продължение на минута, плъзгайки по него тънкия си пръст. После ми посочи едно място, където от една от буквите стърчеше мъничко ченгелче.

— Опитайте тук.

Разцепих кръга в тази част и с няколко команди го превърнах в права линия. Имаше полза, че наблюдавах как работи Мона.

Бекет извади от джоба си химикалка и подвързано с кожа тефтерче. Започна да си води записки.

— Какво пише? — попитах нетърпеливо.

Не ми обърна внимание и продължи да пише.

Накрая не се стърпях:

— Можете ли да го преведете или не?

Отново не ми отвърна, дълбоко замислен. Не ми обърна внимание още половин час.

Седях неловко на стола си. Не ми оставаше друго, освен да чакам и да мисля.

Представих си Теци, Крел и Джини в самолета. Погледнах навън през прозореца. Летяхме над облаците. Никакви птици, никакви насекоми, никакви изпуснати балони. Само вледеняващ въздух. Убийствен.

— До какво стигнахте? — попитах накрая.

Надраска последната си бележка, клатейки глава в озадачение, после потупа по страницата с химикалката си. Намръщи се.

— Готов ли сте да го чуете?

— Повече от готов.

— Е, хубаво, ето го — каза той и пое дълбоко дъх, като че да се подготви.

Извиси се с обичайте мен мой всяко приятелю и нещо ти ще от бъдеш този новият страж свят на защото кинжала над вие плетеницата всички на могъщия венец сте негови на пазители спящия гравьор.

Не промълвих и дума. Какво можех да кажа?

Бекет повтори безсмисленото изречение.

Въздъгнах.

— „Пазители на могъщия венец“? Кой ви е преподавал италиански — Доктор Сюз^[1]?

— Бях точен в оценката на преводаческите си умения — самоуверено отговори той. — Посланието, написано от Леонардо, е това, което току-що ви прочетох.

— Убеден ли сте, че го разцепихте на правилното място?

— Повярвайте ми, че е така — отговори той и отново посочи към малкото ченгелче. — Това е маркер. Избрах мястото въз основа на значителния си опит в областта на криптографията. Въпросът е какво, по дяволите, означава?

Загледахме се смълчани за момент. Облегнах назад глава.

— Пазители на могъщия венец... пазители на могъщия венец...

— Очевидно думите в посланието са разместени, Реб. Чрез някакъв шифър. — Бекет ритмично потупваше бележника. — Нищо чудно да отпада всяка втора дума или всяка трета, но разбира се, това е на италиански, а вече имаме точния превод на английски.

— Почакайте, мисля — прекъснах го аз.

— Не е време да мълчите — подтикна ме Бекет. — Споделете идеите си. Засега всичките, освен удара в челюстта ми, бяха много уместни.

Дойде мой ред да му обърна гръб — така и сторих.

— Какво е това „извиси се с обичайте“?

Телефонът на кленовата масичка до Бекет иззвъня. Той без колебание вдигна слушалката.

— Да, донесете го. — Затвори. — Обяд.

Без много церемонии Мобрайт прибута в помещението за пътници елегантна количка.

— Браво — похвали го Бекет.

— Да, сър — почтително отговори Мобрайт. — Мога ли да запитам имате ли някакъв напредък?

— Можеш, но още няма да получиш отговор. Бъди добър и затвори вратата след себе си.

Нито Бекет, нито аз посегнахме към храната, макар че от нея се разнасяше аромат на мексиканска кухня. Представих си Бекет със сомбреро и образът ми даде кратковременна почивка от бремето на мислите. Въображението ми нарисова него и Мобрайт да дрънкат на китари и да пеят „Гуантанамера“.

Бекет посочи втория Кръг на екрана.

— Тъй като избрахте мълчанието, бъдете така добър да го разцепите тук и да го изправите.

Изпълних молбата му, после станах и огледах подносите върху количката. Едното блюдо бе тамале^[2] с препържен боб и ориз с шафран. Другото — с филе миньон.

— Кое предпочитате? — попитах, надявайки се да избере филето.

— Един момент, един момент — спря ме той, като държеше бележника на петнадесет сантиметра от лицето си, а пръстите му стискаха върха на химикалката. След няколко секунди промърмори. — Мобрайт сготви тамалето за вас.

— Нима? Мобрайт?

— Да. По мое нареждане. Със зеленчуци. Любимите ви.

— Откъде знаете кои са ми любимите? — попитах, докато отнасях чинията до мястото си.

— Моля ви... — обади се той раздразнен.
— Мобрайт — готвач? — промърморих под мустак.
— Никой не е такъв, какъвто изглежда — отговори Бекет. —
Никой. Готово, преведох го!

Лъвът аз Бог и предлагам на обикновения човек от
бъдещето споделят хора тайната моето която брадатият
сърце човек и никога няма да узнае душа.

— Също толкова неясно — отбеляза Бекет. — Точно както и
подозирах.

— Страхотно — промълвих. — „Обикновения човек от
бъдещето“.

— Да, именно.

Спътникът ми си наля чаша вода от сребърна кана, извади
калъфче с лекарства и глътна няколко капсули. Прокара ги с една
глътка и се зае с яденето.

Наблюдавах го как грижливо затъкна ъгълчето на бяла ленена
кърпа в яката си, после си отрязва малко късче месо. Остави ножа,
отпусна свободната си ръка в скута и задъвка с едва забележими
движения, сякаш бе посещавал училище за добри обноски заедно с
кралицата. Накрая избута чинията си настрани, явно привършил обяда
си.

Отрязвах си половин тамале с вилцата и го натъпках в устата си,
та бузите ми щяха да се пръснат. Бекет ме гледаше.

Изучавах обърканото послание върху бележника му.

— Чуйте ги и двете — започнах аз.

— Първо съдвечете — прекъсна ме Бекет.

Преглътнах и прочетох на глас двата текста. После погълнах
другата половина от първото тамале. Този кучи син Мобрайт умееше
да готви.

— Знаете ли какво мисля? — попитах, вторачен във втория Кръг.

— В „брадатият сърце човек“ това „сърце“ трябва да го махнем.

— Ами добре. Да го махнем.

— А в „споделят хора тайната“ отстраняваме „хора“ и остава
„споделят тайната“.

Бекет се втренчи в бележника с нарастващ ентузиазъм.

Чувствах единствено твърда решимост да продължа напред.

— Ще си довърша това тамале и ще отскоча до тоалетната, докато напишете изреченията във файл. После ще започнем да местим думи, докато разберем за какво точно става дума в Кръговете на истината. Колко време имаме? Единадесет, дванадесет часа?

Бекет погледна своя „Ролекс“.

— Приблизително толкова.

Пъхнах и последното парче в устата си.

— Е — подканих го и се изправих — започвайте да пишете.

* * *

Когато се върнах, Мобрайт надничаше над рамото на Бекет с бележник и химикалка.

— Никой не е такъв, какъвто изглежда — казах му аз.

Мобрайт доби изненадан вид.

— Да?

— Не само си един самодоволен зевзек — добавих — но и готвиш много вкусно тамале.

Озадаченото изражение изчезна и се замени от обичайния сърдит поглед.

Проврях се покрай него.

— Не трябваше ли да координираш издирването на Крел?

— Но аз само...

— Върни се към работата си — прекъснах го аз и седнах на мястото си. — Заети сме.

Мобрайт се оттегли и Бекет побутна лаптопа към мен.

— Не го харесвате, нали? — попита той. — Човекът е малко докачлив.

— Забравете го. Втория Кръг. Махнахме „хора“ и „сърце“. Да видим какво остана.

Бекет обърна екрана към себе си и зачете:

— „Лъвът аз Бог и предлагам на обикновения човек от бъдещето споделят тайната моето която брадатият човек и никога няма да узнае душа.“ Да извадим първо „моето“.

Изрязах я от текста и я поставих долу между „хора“ и „сърце“.

— Така е добре — обади се Бекет. — „Тайната която братият човек и няма никога да узнае душа.“ Никога няма да узнае душа...

— Изваждам „и“. — Изрязах го и го поставих след „сърце“ в същия ред от изречението.

— Махнете и „душа“.

— Защо?

Той посочи на долния ред от думи, които бях наредил.

— „Хора моето сърце и“. Кажете ми, че не следва „душа“ — Очите му блесяха.

— Прав сте — признах. — Сърце и душа, също като в песните.

— Погледнете го сега, Реб — обърна се към мене той, избулвайки ръцете ми от клавиатурата. — Какво би написал Леонардо преди „хора моето сърце и душа“? Ако думите са в правилния ред, тогава е естествено глаголът да ги предхожда, нали?

— Точно така — съгласих се. Глаголът е „предлагам на“.

— Значи го поставяме пред „хората моето сърце и душа“. Какво остана отгоре?

И двамата погледнахме и прочетохме:

Лъвът аз Бог и обикновения човек от бъдещето
споделят тайна която братият човек никога няма да
узнае.

Обадих се:

— Някой трябва да предлага на хората, не е ли така? Има само една дума в единствено число и тя е „аз“. Сигурен ли сте, че „предлагам“ е в първо лице?

— Абсолютно. *Offro*. Първо лице единствено число. Не е нужно да поставяте под въпрос познанията ми.

— Добре тогава. „Аз предлагам на хората моето сърце и душа“. И какво е важното?

— Лъвът Бог?

— Да, и това, но също и думата „бъдещето“. Това е послание. Леонардо не говори на съвременниците си. Обръща се към бъдещето. Изрязвам „бъдещето“ и го свързвам с „хора“.

— Точно така — потвърди Бекет. Вперихме очи в двете изречения.

Лъвът Бог и обикновеният човек споделят тайна
която брадатият човек никога няма да узнае.

Предлагам на бъдещите хора моето сърце и душа.

— Какво, по дяволите, означава „лъвът Бог“? — чудеше се Бекет. Двата си блъскахме главите около минута. Усмивка се разля по лицето ми, когато почувствах тръпката на откритието.

— Не е „лъвът Бог“, Бекет — казах на един дъх. — „Лъвът, запетая, Бог и обикновения човек“. Леонардо не е използвал препинателни знаци.

— Да пукна, прав сте — отвърна Бекет. — Тогава кой е лъвът?

От вълнение сърцето ми щеше да изскочи. Назад и напред, навън и навътре, вървах по стъпките на майстора.

— Самият Леонардо — уверено заявих. — Леонардо е лъвът. Леонардо, Бог и обикновеният човек споделят тайна, която брадатият човек никога няма да узнае. Сигурен съм. — Заля ме тъга, когато прочетох следващия ред. — Предлага ни своето сърце и душа — прошепнах.

— Вярно е — съгласи се Бекет, поклащайки глава в изумление.

Поех дълбоко дъх.

— Сега, кои, по дяволите, са обикновеният и брадатият човек?

— Отличен въпрос, добри ми друже. Навярно е свързано с „могъщия венец“. Между другото, ще ви попитам откъде сте толкова добър в разрешаването на загадки?

— Самият аз съм загадка.

— Правилно казано — отвърна той с усмивка. — Предполагам, че същото може да се каже и за мен.

* * *

След като разчетохме втория Кръг, пристъпихме към първия, седнали един до друг, готови да изследваме богатия и тайнствен път на Леонардо.

Бекет прочете на глас.

Извиси се с обичайте мен мой всяко приятелю и нещо ти ще от бъдеш този новият страж свят на защото кинжала над вие плетеницата всички на могъщия венец сте негови на пазители спящия гравьор.

— В „Извиси се с обичайте мен мой“ махам „обичайте“.

Изрязах думата и я поставих отдолу. Остана „извиси се с мен мой“.

— Допускам, че липсата на пунктуация го позволява — обади се Бекет — но все още изглежда странно.

— Изрязвам тук — подхванах. — Вижте. Отстранявам „всяко“ и го слагам отдясно на „обичайте“.

— Сега го прочетете — обърнах се към него. — Моля ви.

— „Извиси се с мен мой приятелю“ — прочете Бекет. — Добре дотук.

— „Нещо ти ще от бъдеш“... Съжалявам „нещо“ отпада.

Свалих го долу до думите „обичайте“ и „всяко“. На долния ред се четеше „обичайте всяко нещо“.

Бекет зачете останалото на горния ред:

— „Извиси се с мен приятелю и ти ще бъдеш“. „От“ е следващото.

Пренесох го долу.

— Вижте сега — казах и обърнах лаптопа.

Бекет развълнувано прочете долния ред:

— „Обичайте всяко нещо от... този свят“ — Извади носната си кърпичка и попи потта от челото си. — Моят свят...

Изрязах „този“ и „свят“ и ги поставих в края на долното изречение.

Бекет зачете горния ред:

— „Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият страж на“... Реб, махнете „защото“.

Вече го правех.

— „Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият страж на кинжала“. Дявол да го вземе! — засмях се аз. — Сега идва най-сладкото. Надушвате ли го?

— И с двете ноздри — оживено отговори Бекет и посочи горния ред. — „Кинжала над вие...“ Кинжала над теб? „Извиси се с мен мой приятелю и ще бъдеш новият страж на кинжала над теб“. Като че ли има смисъл.

— Не — възразих. — Погледнете по-нататък. „Кинжала над вие плетеницата всички“. На „всички“ мястото не е там. Махам го. — Преместих го в края на долното изречение и сега то гласеше: „Обичайте всяко нещо от този свят защото всички...“. Изсумтях. — Обърках се. „Защото всички“ какво? Тук го закъсахме. Дайте ми секунда, дайте ми секунда. Би трябвало да следва „сте“, нали? „Всички сте“?

— Определено — съгласи се Бекет.

Извадих думата „сте“ и я сложих до „всички“. Ето какво оставаше на горния ред:

Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият
страж на кинжала над вие плетеницата на могъщия венец
негови пазители на спящия гравьор.

Двамата се спогледахме безизразно.

След минута съсредоточаване Бекет посочи изречението на екрана и попита:

— Ами ако изречението е от две части? Тогава ще бъде така: „Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият страж на кинжала над теб... или вие. Плетеницата на могъщия венец негови пазители на спящия гравьор“. Има някакъв смисъл май?

Поклатих глава.

— Ами ако изрежем това „вие“ от първото изречение и го поставим отдолу? Ще се получи „всички вие сте“. Така вече може.

— Мой скъпи американски приятелю, страх ме е да не би Леонардо да е бил от Алабама — засмя се Бекет.

— Говоря сериозно. — Взех „вие“ от първия ред и го поставих след думата „всички“. — Прочетете сега горното изречение.

Бекет изпълни молбата ми.

— „Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият страж на кинжала над...“

— Продължете — подканих го аз — не като две отделни изречения.

Бекет въздъхна.

— „Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият страж на кинжала над плетеницата на могъщия венец негови пазители на спящия гравьор.“ — Господи! — възкликна той. — Махнете „негови“.

Послушах го и пренесох думата на долния ред.

— Обичайте всяко нещо от този свят защото всички вие сте негови...

Погледите ни се срещнаха. И двамата прошепнахме:

— Пазители...

Изрязахме думата от горното изречение и я сложихме в края на долното. Прочетох го.

Обичайте всяко нещо от този свят защото всички вие
сте негови пазители.

Погледнах към останалото на горния ред със смесица от благоговение и тревога — че няма да го разберем, че няма да схванем мисълта на Леонардо.

Зачетох:

Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият
страж на кинжала над плетеницата на могъщия венец на
спящия гравьор.

Облегнахме се омаяни, изтощени и озадачени. Шевовите на гърба ме боляха. Също кракът и ръката ми, а главата ми сякаш се

пукаше. Отвън се разстилаше оранжево-червеният плащ на залеза, а денят отстъпваше пред идващата вечер.

След миг Бекет заговори:

— Разбирам второто изречение от всеки Кръг. Недвусмислени са.

Обичайте всяко нещо от този свят защото всички вие сте негови пазители.

Предлагам на бъдещите хора моето сърце и душа.

— И двете са силни послания — отвърнах. — Несъмнено. Но другите две:

Извиси се с мен мой приятелю и ти ще бъдеш новият страж на кинжала над плетеницата на могъщия венец на спящия гравьор.

Лъвът Бог и обикновеният човек споделят тайна която братият човек никога няма да узнае.

— Объркват ме — сподели Бекет. — В момента мозъкът ми е като овесена каша. — Ще ги запиша отделно и ще поговоря с Мобрайт. Може разширението на обхвата да даде резултати.

— Колко време още ще летим? — попитах, а клепачите ми натежаваха.

— Към пет часа. В интерес на предпазливостта ще предявя няколко предварителни изисквания към Рим. Не опиянява ли властта? Питам се каква преднина имат хората на Крел.

Облегнах глава на меката кожена облегалка и започнах да се унасям.

— Няма да изпреварят храбрия пътешественик.

— Е, добре, бъдещето ще покаже, нали?

* * *

Сънувах, че съм филия бял хляб върху покрит с плочки тезгях. Появи се едно красиво момиче със слънчеви очила с два буркана в ръце и ги остави до мен, а стъклото на съдовете звънна, когато се допряха до керамичната глазура. С интерес се заслушах в познатия звук от развинтването на капците. Момичето помириса и двата и по устните ѝ се разля усмивка. Взе един сребърен нож.

От левия буркан гребна малко фъстъчено масло и го намаза върху мен, като плавно движеше ножа напред-назад, както правят в рисуваните филми. Фъстъченото масло ми действаше разхлаждащо и успокояващо.

После топна ножа във втория буркан и този път извади захарно желе, което размаза върху одеялото ми от фъстъчено масло, като че скиор се пързеляше по прясно навалял сняг.

Когато момичето ме погледна, дебнещият я ръжен сандвич — със същата форма като мен, само че черен като врана — влетя в кухнята. Гневът ми така ме разгорещи, че фъстъченото масло и желето започнаха да се топят. Ненадейно другата филия ме захлупи и започна да ме души.

Мъчех се да я надвия, чувайки извращения ѝ смях. Не можех да се оплача или да изкрещя, защото бях хляб. Тогава се сетих, че не съм обикновен хляб, а бял.

Злата филия отново се изсмя и ме притисна с нова сила, изцеждайки намазаното върху мен масло и желе, които преляха отвъд кората ми и потекоха по белите плочки. Надзърнах зад врага си и видях ужасеното момиче. Не се бой! Ще те спася. Започнах да се извъртам, първо по посока на часовниковата стрелка, после обратно, а намазаното върху мен омекотяваше движенията ми.

С всяко мазно завъртане яростта и самоувереността ми растяха и пораждаха все повече топлина. Когато за последно се извърнах обратно на часовниковата стрелка, със свистене се завъртях като перка на хеликоптер с такава скорост, че центробежната сила отхвърли нападателя ми, пренесе го през цялото помещение и накрая го метна в паничката на кучето. Чух топуркане на четири лапи и драскане на нокти по линолеума, докато се носех пред изуменото момиче.

— Извиси се с мен — подканих я аз.

В този момент се събудих, стреснах се и отчаяно ми се прииска да остана в царството на сънищата, да отлетя накъдето ме понесе

подсъзнанието. Знаех, че Джини е момичето от съня. Тъкмо щяхме да се извисим. *Накъде?* Над плетеницата, изплува отговорът. *Каква плетеница?* На могъщия венец на спящия гравьор, разбира се.

Тогава се зачудих. *Спящия гравьор. Гравьор на какво? На дърво? Мрамор?* Възможно ли бе да е мрамор? Леонардо се присмивал, че скулпторите са покрити с мраморен прах както хлебарите — с брашно. *О, боже мой!* Припомних си превода на Джини. „Сега го няма, отново е покрит с прах.“ Мислех, че се отнася до Франческо Мелци, който бърше прашасалите мебели — просто напомняне за нещо незначително. Нищо подобно. Изведнъж ми просветна кои са спящият гравьор и брадатият мъж. Бяха един и същи човек.

Очите ми рязко се отвориха.

— Спящият гравьор и брадатият мъж е Микеланджело! — извиках аз.

Бекет се върна на мястото си. Мобрайт застана зад него.

— Боже! Как се сетихте? — попита Бекет.

Обясних му.

— Фантастично! — възкликна той, само дето не затанцува на седалката. — Да продължим сега. Точното местоположение е над плетеницата на могъщия венец, Реб, къде е могъщият венец? Къде Микеланджело се е сдобил с праха по себе си?

— В Сикстинската капела. Плетеницата на могъщия венец е таванът на Сикстинската капела. Сигурен съм.

Бекет ахна. Продължих:

— Микеланджело прекъснал работата си върху фреските на капелата, за да извае статуята на Мойсей, поръчана за гробницата на папа Юлий.

— Реб, вие ни отведохте пред прага на откритие — въодушеви се Бекет. — Къде в Сикстинската капела? Не се разсейвайте. Разполагаме с по-малко от два часа преди да кацнем.

Започнах да масажирам слепоочията си.

— Веднъж преди ми помогна да мисля, когато някой друг го правеше.

— Готово — отзова се той и бързо застана зад гърба ми. — Позволете на мен.

Жестът ме изненада. Както и деликатният му допир. Представих си, че пръстите принадлежат на сивокосата Мона, която ме подтиква да

прочистя съзнанието си и от миналото, и от бъдещето.

— Сега си с Леонардо да Винчи — отекваше гласът ѝ в мен. — Сега си с Леонардо...

Сандали, стъпили на пода на Сикстинската капела, вдигнати към тавана очи. Разглеждам морето от фрески, цветове, плетеници и антични герои, носещи се в безкрая.

— Къде си, обикновени човече? — запитах аз, съзнанието ми бе като мощен бинокъл, вникваше във всяка подробност на сложния венец. — Кой си? — Ненадейно образите от огромния таван избледняха, с изключение на една-единствена сцена — апогей на творчеството на Микеланджело: Бог подава величествената ръка, за да докосне пръстите на... един обикновен човек.

— Това е Адам! — извиках. — Адам е обикновеният човек!

— „Сътворението на Адам“ — промълви Бекет. — Точно така!

— Да! — отвърнах с желязна непоколебимост. — Кинжалът е между прострените пръсти на Бог и Адам. Точно над тях. В тавана. Убеден съм.

— Велики боже! — ахна Мобрайт. — Таванът на Сикстинската капела.

Бекет пак извади кърпичка и избърса челото си.

Усмигнах се и му смигнах, подръпвайки мекото на ухото си.

* * *

Мобрайт излезе, за да ни донесе чай.

— Имам към вас само един въпрос, Реб — заговори Бекет. — Как, по дяволите, Леонардо е поставил кинжала там? Таванът е на почти двадесет метра височина. Дали е използвал скелето на Микеланджело?

— Едва ли. След завършването веднага са го свалили, за да могат да видят тавана.

— Е, невъзможно е да го достигне от земята. Сигурно се е спуснал отгоре.

— От покрива? Как би го сторил?

— Не, не през покрива. Въпреки че знаете историята, не познавате архитектурата на капелата. Има четири нива. Две долу,

самата капела — която всъщност е проектирана като крепост с високи прозорци — а над нея има помещение за стражата, към което водел проход с амбразури.

— Какво е амбразури?

— Изрязани дупки в стените за стрелба. Вероятно Леонардо първо е измерил в крачки точното място под Господ и Адам и после се е качил в стаята за стражата и е копал в пода.

— Чудесно предположение. Но как би успял, когато стражите са вътре?

— И аз това се питам — въздъхна Бекет, почуквайки с химикалката по върха на носа си. — Дори и през нощта, а можем да сме сигурни, че е било нощем, понеже...

— Нарича Микеланджело „спящия гравьор“.

— Вярно. Ами онази част, дето „отново е покрит с прах“? Ако Микеланджело е спрял работата си в капелата, за да извае скулптура, е дал добра възможност на Леонардо. Но и да е приел поръчката, най-вероятно все пак е трябвало да се прибира, когато падне мрак.

— Все още остава проблемът със стражите. Няма как да почиват нощем, нали?

— Нали охраняват папата? Говорим за Ватикана по време на Ренесанса. Никой не е смее да обърне гърба си към когото и да било. Затова са швейцарските гвардейци.

— Добре де — не мириясвах. — Как е успял?

Мобрайт донесе поднос с датски сладкиши и чай.

— Бисквити асорт, сър — обяви той и се оттегли.

— С конфитюр от боровинки? — предложи ми Бекет блюдото. Отклоних поканата. И тогава ме връхлетя сънят от апартамента на Младоликия Нелсън.

Леонардо в тавата за бухтички, взиращ се нагоре към нещо като алпинистко седло, окачено на дълго въже. Естествено!

Издърпах лаптопа към себе си и отворих двата файла със страниците на Леонардо. Очите ми се вторачиха в рисунките — не на кинжала, не на Кръговете, а на седлото, телескопичните тръби и системата от макари.

— Въведете ме, ако обичате — обади се Бекет.

— Ами ако рисунките не се намират случайно на тези страници, както е в много други скици на Леонардо? — запитах.

— Продължавайте, слушам ви.

— Ами ако тези влизащи една в друга триъгълни тръби с въжета и скрипки са всъщност разпъващ се пилон, който може механично да се издигне до тавана?

— Разбира се! Седлото е било за него, използвал е система от червячни механизми, прикрепена към пилона, за да го издигнат към срещата му с Господ и Адам. Изумително!

Почти не чух думите на Бекет. Времето върна своя ход и ето ме заедно с Леонардо в тъмната капела, докато той издига пилона с помощта на червяците. Виждам го как се издърпва с ръце нагоре по дългото въже, а в платнената му торба има свредел, торбичка мокър гипс, бои, четки и кинжал.

Кой друг би могъл да го извърши, ако не Леонардо? Кому би хрумнало? Навярно Мелци му е помогнал да пренесат оборудването. На две крачки от двореца Белведере. Може да са избрали подземния тунел.

Леонардо вероятно е измерил с крачки разстоянието. Знаел е точно къде да отиде. Под мантията на нощта в ненарушаваната от нищо тишина на Сикстинската капела на единствения светлик от собствения си гений се издигнал към тавана, пробил отвор и плъзнал вертикално кинжала между прострените пръсти на Господ и Адам. После замазал дупката и нарисувал предишното, напълно убеден, че дори и неповторимият Микеланджело няма да забележи.

Спуснал се долу, докато стражите над дебелия таван обличали униформите си и се пляскали по бедрата, за да се стоплят в нощния мраз. Така и не разбрали за неканения посетител под тях. Както и Микеланджело — спящият брадат гравьор.

— Е... — подхвана Бекет и потупа устните си. — Боже мили! Предполагам, че е време да се залавям за работа. Навярно се налага да смажа колелата на Ватикана. Извинете ме.

Сменях превръзката на крака си и размишлявах за странното съотношение на болката и наелектризиращото вълнение от откритието, когато Бекет се върна.

— Осигурихте ли достъп до капелата? — попитах аз.

— Естествено, макар и със значителни трудности. В момента папата отсъства. Ще влезем отгоре, разбира се.

— Разбира се — повторих. — Няма начин хората на Крел да са узнали. А и да са, ще трябва да уредят Теци да влезе в помещението на стражата. Нали щяхте да разберете?

— Без съмнение — съгласи се Бекет. Извади кърпичката си и попи няколко капки пот като мъниста, избили по челото му. — Как е кракът ви?

— Ще се оправи.

— А вратът? Превръзката по средата е подгизнала от кръв. Не ми изглежда никак добре. — Личеше искрена тревога. И умора.

— Вие също — отговорих. — Сетих се за хапчетата ви. Споменахте, че не помагат. Против какво?

— Контузия на лакътя по време на игра на тенис — отвърна той с полуусмивка. — Опасявам се, че тази година ще пропусна Уимбълдън. Сега за врата ви...

— Ранявали са ме и по-лошо. Кажете ми, моля ви, има ли някаква вест от Джини?

— Боя се, че засега нищо. Мобрайт е мобилизирал най-опитните ни хора за тази работа.

— Ужасно е, Бекет. Всичко това е безсмислено, ако е ранена, ако е...

— Разбирам тревогата ви, но не бива да мислите за най-лошото. Докъде щяхте да стигнете, ако се безпокояхте за нея непрекъснато? Със сигурност щяхте да се сгромолясате.

— Добре. Значи... взимаме кинжала и после какво? Уведомяваме Крел, че е у нас, и искаме да го разменим за Джини?

— И вие искате кинжала — отвърна Бекет и се затвори в себе си. — Вашият баща го е търсил, вие също. Спомнете си за благородната цел.

— Ако тя е жива и аз още дишам, длъжен съм да я спася. Това е най-достойната кауза.

— Естествено. Разбирам ви по-добре — въздъхна той и леко ме потупа по ръката. — Не сте невежият хулиган, за какъвто ви смятах.

— А вие — отвърнах — не сте високомерен... е... всъщност такъв сте.

Бекет се засмя.

— Това се казва дух! В такъв момент да се шегувате. Добре, ще си помисля по въпроса. Вярвам, че целите ни ще съвпадат. Попадне

ли веднъж кинжалът у нас, ще оставим Крел да разбере. Ще се наложи да предприеме нещо. Ще му скроим капан. Човекът е на една крачка от Кинжала на Медичите, единственото, за което е сигурен, че ще го спаси. Няма да има друга възможност, освен да преговаря. Когато това стане, ще го спипаме, а госпожица Джанели ще се върне при вас.

Бекет се облегна назад и се усмихна.

— Успокойте се, младежо — каза той. — Извършихте невъзможното. Сега сме царе.

---

[1] Тиодор Сюз Гейзъл (1904–1991) — американски аниматор. — Б.пр. ↑

[2] Тамале — типично латиноамериканско ястие от месо, сирене и нарязани люти чушки, увити в царевично тесто. — Б.пр. ↑

Страхът и вълнението бяха мое ежедневие, откакто станах каскадьор. Но копнежът, нежността, страстта, целенасочеността и взаимността бяха съвсем нови за мен. Бе се случило нещо изумително — скъсаното място бе зашито, бод по бод.

Погледнах Бекет. Бе прехвърлил единия си тънък крак връз другия. Поклащаше го самоуверено. Долният сантиметър от кобура му за глезен непрекъснато се показваше изпод подгъва на панталона му.

Оръжия. Нужни ми бяха.

— Искam си обратно пистолетите — заявих аз.

Кракът му спря да се движи.

— О, да. Възнамерявах да ви запитам за онзи малкия. Много е интересен.

— Къде са?

Бекет се извърна и се облегна на прозореца, за да се наслади на гледката.

— Вие сте неофициален гост. Без име, без националност, без оръжие. Географската ширина е без значение.

Чух обичайното изсвирване на гуми по пистата, когато кацнахме на летище „Леонардо да Винчи“.

Посрещна ни черен мерцедес седан, шофиран от широкоплещестия Пендълтън, на когото на последната среща задигнах сакото. Мобрайт се качи на мястото до шофьора. Двамата размениха кратки безизразни погледи.

Никакво получаване на багаж, никаква митница, никакво чакане. Направо подкарахме по магистрала А12 покрай Тибър, наляво по околоръстното около Рим, надясно по Виа Аурелия към широкия път на Мусолини към катедралата Свети Петър. Отминахме базиликата с чудовищния купол, дело на Микеланджело, и колонадата на Бернини, заобиколихме навалищата около Сикстинската капела, привличайки вниманието на мнозина.

Пендълтън паркира на място, на което или си просеше глоба от един милион долара, или щяха да ни анатемосат веќе веков. Размени

няколко думи на безупречен италиански с човек, облечен с расо на висш сановник.

Свещеникът колебливо се ръкува с Бекет и се представи на английски като кардинал Гаetano Лоро, секретар на Ватикана. В светските му очи се четеше изражение на мъчително очакване, което никакъв етикет не можеше да прикрие. Представиха и мен.

Пендълтън остана да чака при колата, докато Лоро ни поведе през широк портал и нагоре по стълбището към просторното помещение за стражата. Тропотът на стъпките ни по мрамора ми напомни на какво бляскаво, неизмеримо по значението си място се намираме. С всяко стъпало се приближавах към неизбежното бъдеще и срещата с Леонардо.

Слаб мъж с очила с телена рамка и работно облекло стоеше на няколко крачки от средата на помещението, където се пресичаха девет сини тебеширени линии. В едната ръка държеше прозрачна схема.

Квадратна мраморна плоча със страна двадесет и пет сантиметра бе извадена на мястото, където се пресичаха линиите, а една високоскоростна бормашина бе монтирана над нея на стабилна поставка.

— Сигурен ли сте, че е точно тук, Елвърсън? — попита Бекет.

Елвърсън вдигна схемата. Едната страна показваше подробните очертания на тавана под нас, на другата бе начертан план на помещението, в което се намирахме.

— Категорично — отвърна той.

— И няма опасност да повредим конструкцията?

— Абсолютно никаква. Частта, до която искате да стигнете, е точно до гредата на тавана. — Посочи точката, където пръстите на Бог и Адам се докосваха. — Има приблизително шестдесет сантиметра разстояние над арката на тавана, който сам по себе си е твърде тънък. Както виждате, извърших някои подготвителни работи, за да се спести време, но кардинал Лоро отказа да ми разреши да пробивам, преди да пристигнете.

— Ха! — засмя се Бекет. — Никакво дупчене, преди да дойде инспекторът. Това ми хареса. Повече от отлично. Да действаме.

Елвърсън включи бормашината. Мобрайт и кардиналът отстъпиха назад, докато Бекет и аз се приближихме на сантиметри.

Косата утринна светлина си пробиваше път през кълбетата от мраморен прах, който ни обгърна, щом Елвърсън внимателно започна да пробива.

Нетърпеливо чаках, приковал очи в острието, преди да потъне в стария под. Обърнах се към Бог — с молитвата на отчаяния.

Тогава — изведнъж изгубила съпротивление — бургията пропадна. Бекет се обади:

— Елвърсън, бъдете така добър да се отдръпнете.

Коленичих и се втрених в отвора. Пълен мрак.

Полека пяхнах ръка в дълбоката почти до лакът дупка, докато пръстите ми напипах тавана. Устата ми пресъхна.

Мобрайт и кардиналът се приближиха.

— *Sia accurato* — помоли се светият мъж — *per la causa di Dio*.

— Казва ви да внимавате в името Божие — преведе Бекет, надвесвайки се над мен.

Опитах се да навлажня устни със сухия си език.

— *Glielo prometto* — тихо отвърнах. — Обещавам.

Чувствах студения и грапав таван под пръстите си, докато бавно опипвах повърхността му, първо надясно, после наляво, след това още по-наляво и отново надясно. Изведнъж кутрето ми докосна нещо метално. Пръстите ми пропълзяха към него и докоснах кован метал. После някакъв ъгъл. Кутия.

— Има ли нещо? — прошепна Бекет.

Надушвах одеколona му, чувствах дъха му върху ухото си, но не можех да проговоря. Пръстите ми се плъзнаха по едната стена на кутията. Напипах катарамa. Обърнах предмета нагоре. Имаше неравна повърхност. Сграбчих го и го повдигнах. Бе изненадващо лек. Издърпах го от отвора и го поставих на пода.

Кутия от кована ламарина.

— *Mio Dio!* — задъха се кардинал Лоро, докато тримата с Мобрайт и Елвърсън се скупчиха около него.

Отворих резето. Вътре имаше предмет, увит във фино изтъкан червен плат. Като го повдигнах за по-широкия край, се стъписах, че почти не усещам тегло. През деликатната материя почувствах хладен гладък метал. С палеца и показалеца на бинтованата си ръка хванах плата откъм тесния край на предмета и с едно бързо движение извадих на показ артефакта, сякаш съм магьосник.

Държах Кинжала на Медичите.

* * *

Въпреки че неясно долавях откъслечните думи на скупчилата се около мен групичка, бях далеч от тях. Бях с Леонардо в някоя кадифена гънка на времето, където се срещнахме, както бе предопределено. Бях го открил. Бе ме повикал и аз бях намерил кинжала, за да изплатя някакъв необясним дълг — към света, към него, към майка си и баща си.

Бавно обръщах сътвореното от Леонардо на замъглената от прах светлина, забелязвайки колко бързо отлятата му дръжка се стопли в ръката ми, как безупречно симетричното двуостро лезвие се стеснява към необичайно острия връх на двадесет сантиметра от основата.

Завъртях го, докато не блесна на слънчевата светлина, която струеше през квадратните отвори на тухлените стени. Зидове, покрай които спретнато облечени стражи със стоманени шлемове предано бяха марширували преди толкова време, за да защитят папа Лъв и всичките му съкровища — нито едно с ценността на човека, когото бе загърбил в двореца Белведере.

Нежно докоснах металния връх и мигом се появи малка капчица кръв, като че съм се убол на скалпел. Възхищавах се на точната изработка на почти безтегловния предмет.

— Реб! — някъде съвсем отблизо долетя гласът на Бекет. — Реб! — повтори името ми той и сложи ръка на рамото ми.

Бе докосване през времето, лъч, прекосил вселената, за да огрее една самотна звезда в нейната малка галактика. Почувствах как този глас бавно ме влече, усетих лекото убождане по пръста, плата в дланта ми, коленете ми, отпуснати на плочите, опъването на изгорената ми кожа. Чух дишането си, едва доловимите гласове и стъпки на кожени обувки, когато останалите в помещението се раздвижиха. Бавно обърнах лице към Бекет.

— Наистина успя — сияеше той.

Една ключалка щракна откъм противоположния край на помещението и познат глас изрече:

— Истина е, Подпалвачо.

Всички се обърнахме по посока на звука; връщането в настоящето бе твърде грубо. Ноло Теци стоеше до вратата, облечен в самото си от ярешка кожа, с черни ръкавици и злостна усмивка. В ръката си държеше „Глок 17“, насочен към нас. От двете му страни стърчаха Лон и Джоко, чиито пистолети със заглушители също сочеха към нас.

Китката на Джоко бе гипсирана. Всички замръзнахме.

— Ноло — обади се Мобрайт — подрани. *Мобрайт южнякът? По дяволите!*

— Какво точно искаш да кажеш с това, че е подранил? — попита Бекет.

Мобрайт прочисти кокалестото си гърло.

— Имам предвид... че... не го очаквах... толкова скоро. — Хвърли ми неспокоен поглед, преди отново да обърне очи към Бекет.

— Желаш ли нещо да споделиш с нас? — попита студено Бекет.

— Не, сър. Само казвах...

Теци запя:

— Такъв е животааа, така казват всичкиии — щракна с пръсти като Синатра и небрежно направи две крачки навътре в помещението. Насочи пистолета си към Бекет. — Прекрасни слова, не мислите ли? Ето още четири чудесни думи: Здравей, скъпа, аз съм Рим.

Бекет се изправи и изтупа панталоните си от праха.

— Арлън... — безстрастно заговори Теци, — няма ли да получа целувка? — Плъзна дулото на пистолета си по бузата на Бекет.

Настъпи миг на напрегната тишина; после Ноло вирна брадичка към мен.

— А, Подпалвачо... още ли се смяташ за ас. Мислех, че си умрял.

— Възкръснах — отвърнах и понечих да стана.

— Не, не, не. Стой си на мястото.

Отпуснах коляно.

— Виждам, че пазиш автографа ми — подхвана Теци.

— Готвех се да ти благодаря за него — отговорих, поглеждайки надолу към кинжала. Усетих хладината на стоманата. Едно

безпогрешно хвърляне...

— Кротко, Асо — предупреди ме Теци — не ни се прави на велик. — Кимна на Джоко. — Вземи му ножа и каквото друго оръжие има. Лон, отнеми на останалите граждани пистолетите.

Лон мина покрай Бекет и отне оръжието на Елвърсън. Кардинал Лоро не носеше нищо. Джоко пристъпи към мен, пребърка ме бързо, после протегна ръката си.

Здраво стиснах кинжала, мускулите ми се напрегнаха. Разменихме продължителни ожесточени погледи. Той посегна към кинжала.

— Знам, че имаш малко неуредени сметки — безцеремонно се обади Теци. — Дразниш всички, Подпалвачо. И да си смел, и да не си, все ми е едно.

Извърнах очи от Джоко и погледнах Теци.

— Къде е тя? — процедих през стиснати зъби.

— Истинско сладкишче е — изхили се Теци. — А и много умна. Като една работлива пчеличка разгада поезията на Да Винчи, когато ни се обади. Да я беше видял!

Мобрайт сигурно му е телефонирал от самолета. Мъртъв е. Ненадейно една мисъл ми даде надежда: Теци каза: „Сладкишче е“. В сегашно време. Джини беше жива. От улиците под нас долетя глъчката от туристите.

Бавно отворих длан и оставих кинжала спокойно да лежи в ръката ми. Джоко го хвана за дръжката и го подаде на Теци, който насочи оръжието към гърдите на Бекет на сантиметър от самото му, после някак перверзно го потупа. Помещението се наелектризира от напрежение. Бекет не мигна, когато Теци плъзна ръце към бедрата му, но не стигна до кобура при глезена му. Запитах се кога Бекет ще посегне към него.

— Много хубав костюм, Арлън — отбеляза Теци. — Прекрасен като ризите ти. Обичам красивите ризи, нали, Подпалвачо? Знаеш ли, чудя се какво става с току-що изгадените ризи, когато притежателят им не се върне вкъщи? Дали им е мъчно, или се излежават като безгрижни котки?

Теци замахна с Кинжала и с това движение измъкна кърпичката с монограм на инспектора.

— А. Б., колко елегантно! — изсмя се той, увивайки острието в тънката коприна.

Прибра го в джоба на самото си, като не откъсваше очи от Бекет. После сграбчи възела на вратовръзката на инспектора, наведе се към него, подуши го и нежно го целуна по устните, сякаш му бе любовник.

— Това е — отсече Теци и тръгна към вратата.

Бекет стоеше абсолютно неподвижно, отпуснал ръце, с леко озадачено изражение. Разбрах, че преценява подходящия момент да предприеме решителното действие. Положението опасно се приближаваше до критичната си точка. Ако посегнеше към пистолета, щях да го последвам и да се възползвам максимално... някак си. Секундите течаха, а ударите на сърцето отекваха в ушите ми.

Теци се обърна към Лон:

— *Lei ragazzi ammazzare tutti.*

Разпознах думите „*ammazzare*“ и „*tutti*“. Избийте всички.

— Ще се срещнем в двореца на коледа, както се уговорихме — обади се Теци. — Тогава всеки ще получи дела си. Сега, ако ме извините, чака ме хеликоптер — на папската площадка за излитане. Някакви последни думи, Арлън?

Бекет се обърна към мен:

— Реб, наистина се оказахте храбър пътешественик.

После небрежно приглади реверите си и пристъпи към Теци.

— И дяволски красив — добави с усмивка, мина покрай Ноло и излезе през вратата.

Като че някой включи прожектор, който ме ослепи. Бях смаян, от болящите ме колене върху плочите до мокрото от пот чело на кухнята си глава. *Бекет и Теци? Как не се досетих?*

Ноло ми намигна, обърна се и прекрачи прага на помещението с песента на Барбара Стрейзънд „Хора“:

— Нужен ни е папата... — чувах го да кудкудяка, докато гласът му не заглъхна.

Колената на кардинал Лоро трепереха, поклащайки диплите на разкошните му одежди. Устните му се движеха в безмълвна молитва, просейки спасение, след като бе прекарал живота си в служба на Христос или изкуството, или и двете.

Джоко изглеждаше като у дома си. Лон се кикотеше. Мобрайт ме погледна, поклати глава, а аз стоях на колене, знаят от сърцето на

земята сякаш проникна през пода, даде сила на бедрата ми и цялото ми тяло.

Джоко ми се ухили, показвайки гнили зъби. После затъкна пистолета си в колана отпред. Посегна към задния си джоб и измъкна сгъваем нож, отвори го и се приближи към мен, евтините му обувки с гумени подметки изскърцаха по студените плочи. Наблюдавах движенията му, очаквайки или да ме промуши, или да ме изрита.

Наклони се ниско напред, готов да нанесе удар с крак. Прекалено близо до лицето ми. Стегнах диафрагмата си. Изрита ме. Престорих се, че ми е изкарал въздуха и се сринах напред, стиснал с ръце стомаха си.

Претърколих се надясно и грабнах плочата, която Елвърсън бе извадил, обърнах се към Лон и я запратих в лицето му. Улучих го високо в скулата, нанесох му дълбока рана и той залитна назад към стената. Кардинал Лоро се втурна към вратата и Лон го простреля в гръб.

Елвърсън се хвърли към Лон, но закъсня с една секунда. Джоко стреля. С периферното си зрение видях Елвърсън да се свлича на земята. С ножично движение подсякох краката на Джоко и той падна възник. Хванах го през кръста и го преметнах върху себе си, когато нов изстрел разцепи въздуха.

Почувствах инерцията на попадението с цялото си тяло; той потрепери, после се отпусна. Сграбчих пистолета му, прицелих се както ми падне в Лон, изхраних три куршума един след друг и трите пъти не улучих. Мобрайт се спусна към Лон. *Мобрайт срещу Лон? Защо?*

Ненадейно иззад мен проехтяха два изстрела. Докато се обръщах да видя стрелеца, Мобрайт изскубна пистолета на Лон и приклепна. Отчаяно стрелях два пъти по него, без да го засегна заради барутния дим и от припряност.

— Не, Реб — изкрещя Мобрайт, втурвайки се за прикритие зад едно дъбово писалище.

На четири крачки от себе си забелязах бормашината. Грабнах тежкия инструмент, в това време някакъв глас извика зад мен:

— Погнал си не на когото трябва, Реб.

Вече набрал инерция, с все сили запокитих бормашината по Мобрайта. Точно когато стигна до бюрото, инструментът го застигна и го удари отстрани, лишавайки го от въздух.

— Спри! — извика някой.

Завъртях се по посока на звука, напълно объркан. До високата врата стоеше някой, когото бегло познавах, с димящ пистолет, нехайно отпуснат към пода. Той бе застрелял Лон.

Пусна пистолета на земята и вдигна ръце.

— Не стреляйте, Реб. Моля ви, не стреляйте. — Обърна се към Мобрайт. — Добре ли сте, Тимъти?

— Не — изпъшка Мобрайт.

— Кой, по дяволите, сте вие?

Бързо тръгна към мен с все още вдигнати ръце. Спря на метър и отговори:

— Познавате ме като Хенри Гриър — куриера.

— Гриър ли? — Лентата в мозъка ми бясно се завъртя назад. Видях лицето на съсухрения умиращ старец във „Върбите“, чух дрезгавия му глас. Човекът пред мен бе към шестдесет, напълно побелял, слаб и с ясен поглед. Но Гриър бе умрял в старческия дом. — Гриър? — повторих аз.

— Да — изграчи онзи. — Хенри Гриър. — Изкашля се. — Но истинското ми име е Арлън Бекет.

Сякаш ме удариха с мокър парцал.

— Арлън Бекет току-що си тръгна заедно с Теци.

— Нищо подобно. Бекет току-що пристигна, понеже това съм аз.

Събитията се развиваха прекалено бързо.

— Тук всички са проклети лъжци! — викнах. — Исусе, ако вие сте Бекет, тогава той...

— Името му е Джак Хийт — простена Мобрайт. — Инспектор Бекет му беше шеф. Използваше името му пред вас поради някакви негови си причини.

Без да откъсвам очи от новия Бекет, възразих:

— Допускаш, че ти вярвам ли, Мобрайт? Преди минута ми скочи. Готвеше се да ме застреляш.

— Нищо подобно. Ти се опита да застреляш мен! За бога, Реб! Инспекторът ти извика, че нападаш не когото трябва. Май си ми счупил ребрата. И то след като гръмнах заради теб онзи червенокос германец в Мендосино.

— Какво?

Отчаяно се мъчех да смеля неоспоримите факти. Бяхме аз, Джини и Арчи. Сигурен бях, че той стреля от гората в Мендосино. Потвърди, че е бил той, когато го попитах в болницата.

— Спасих ти живота в Мендосино — изохка Мобрайт. — Свалих го секунда преди да те надупчи.

— Какво, мътните го взели, става тук?

— Дайте ми две минути, да ви обясня — заговори Бекет.

— Нека бъде една. Говорете бързо.

Човекът си пое дъх.

— Срегнах Хийт в Оксфорд като стипендиант. Изчакваше благоприятен момент, за да оглави семейната империя. Сприятелихме се. Една нощ след много изпито бренди ми призна, че имал хомосексуална връзка, което нито баща му, нито тогавашното британско виеше общество би приело. Накара ме да се закълна да не казвам на никого.

— И какво?

— След като завършихме, се върнах в Щатите и постъпих в Централното разузнавателно управление. Не след дълго Хийт ме потърси, направо бе обезумял. Крещеше, че баща му разкрил тайната му и го лишил от всякакво наследство. Обвини ме, че съм нарушил клетвата си. Уверих го в честността си и предложих да му помогна.

Уредих преселването му в Щатите. После по негова молба го препоръчах в организацията. Както господин Мобрайт изтъкна, Хийт се изкачи в йерархията и бе на едно стъпало под мен, когато и двамата заработихме за „Гибралтар“. Докато разследвахме участието на Ноло Теци в бандата на Крел, установих, че преди години Теци е бил замесен в изнудване. Една от жертвите бил бащата на Джек Хийт.

— Да не би да твърдите, че студентската любов на Хийт е бил Ноло Теци? Боже!

— „Гибралтар“ не обича скелети в гардеробите, Реб. Кокалите им започват да тракат. Наложих се да разследвам Джек — дискретно. Намерих дневниците му още отпреди да дойде в Америка, в които подробно разказваше за омразата си към мен, за непоколебимото си убеждение, че именно аз съм го предал, макар да бе ясно, че е Теци. Не можех да повярвам — с горчивина продължи Бекет. — Близостта ни е била само преструвки. През всичкото време планирал възмездие, само чакал подходящия момент. Какъв идиот съм бил! Какъв глупак!

— И това какво общо има с мен? — попитах аз.

— Има и друго — добави той. — Джак е болен от СПИН.

— СПИН — повторих, представяйки си мършавото лице на Хийт, когато в болницата в Биг Беър спомена, че на драго сърце би приел няколко от килограмите на шерифа. Хийт е бил обречен.

— И отскоро пак се срещаше с Ноло Теци — сериозно продължи Бекет.

Очите му стрелнаха Мобрайт, после мен.

— Изказах негодуванието си в дома му.

— И?

Бекет изкриви лице.

— Хийт измъкна някакъв пулверизатор от бюрото си и... Последните му думи, които чух бяха: „Който мрази, печели“.

— После какво?

— Няколко часа по-късно Мобрайт ме намери в колата ми. Уведоми ме, че ме обвиняват в откраждане на информация с намерение да я продам на противниците ни. Бе направено копие на файл от компютър, до който имахме достъп само аз и шефът ми. Спомних си деня, в който оставих Джак сам в кабинета ми за няколко минути. Нямаше как да се защитя. Наложих ми се да бягам, за да не ме ликвидира организацията преди самият аз да си отмъстя. Единственият ми съюзник бе Тим.

— За това ли е всичко? — изплюх аз. — Заради някакъв си файл?

— Чувал ли сте за Системата за пасивно последователно локализиране? — попита Бекет.

Спомних си първата ни среща с Хийт в Милано.

— Знам какво е СППЛ — отговорих нервно. — Какво имаше в този проклет файл?

Лицето на Бекет почервения.

— Проклетият файл е самото уравнение, Реб. Уравнение за контраудар по електронен път, което позволява на самолетите и системите оръжия да се видоизменят така, че да не нарушават вълновия обхват, на който работи СППЛ. Ако Хийт го продаде на Сун Та Ки чрез Вернер Крел, Тайван ще диктува политиката между Америка и Китай.

Чак сега разбрах какъв водовъртеж е засмукал Джини и мен.

Мобрайт изпъшка. Бекет коленичи до него, за да му помогне.

— След като минах в нелегалност — продължи той — Джак прие на работа Тим, който действаше като мой шпионин. Продължи да следи Хийт и научи, че Крел сам се е насадил — определил невъзможна дата за доставка на оръжията за Сун Та Ки, обещавайки му ракети, които ще са абсолютно безполезни, ако не са поставени в свръхлеки гилзи, способни да устоят на изключително високите температури при шеметното им обратно навлизане в атмосферата. Не съществува такъв материал, но Крел е убеден, че има — откритата преди петстотин години сплав от...

— Леонардо — довърших аз.

— Послужихте ми като средство да се добера до Хийт, преди да предаде диска на Крел — обясни Бекет. — Хрумна ми да ви използвам, за да го поразмърдате.

— Дошло ви е наум да използвате мен! — кипнах аз. — Да раздвижа този умопобъркан.

— И на двамата ни дойде много, Реб. Но нямах друг избор.

— Значи се престорихте на Гриър, куриера. Осакатеният старец...

— Умеем да бъдем такива, каквито е нужно — прозаично отбеляза Бекет.

— Умирахте в приюта... Медицинската сестра ме уведоми, че сте мъртъв.

Бекет се изправи.

— Доколкото си спомням, препоръчах ѝ да използва думите „не е сред нас“. Вижте, нямаме много време. — Обърна се към Мобрайт. — Кажете ми какво знаете.

Мобрайт събра сили.

— Реб откри кинжала в пода — започна той — но Теци се появи по-рано, отколкото му бях наредил, и го отмъкна, проваляйки плана ти да пристигнеш пръв. Отправиха се към частния вагон на Крел. Не ми оставиха никакви подробности. Очаквах, че ще отида заедно с Джоко и Лон.

— Длъжни сме да намерим тоя влак — заговорих с надигащо се безпокойство и ярост. — Джини е с тях.

До вратата лежаха мъртви кардинал Лоро и Елвърсън. Джоко бе проснат неподвижно, а под него локвата кръв се уголемяваше. Точно тогава Лон простена. Смятах и него за убит.

— Какво... — измънка той.

Ценни секунди изтичаха от живота на Джини. Вдигнах бормашината и се приближих до главореза, коленичих и натиснах спусъка. Свределът оглушително зави. Доближавайки го на сантиметър от рамото на Лон, попитах:

— Къде е дворецът на коледа?

Очите му се проясниха.

— Я се разкарай, Подпалвачо!

— Държа ми главата, докато Ноло прогаряше инициала си на врата ми. Ще ми хареса повече, отколкото на теб. — Увеличих броя на оборотите.

— Добре, добре — изохка той. — Пътува към Цюрих.

— На кой влак е прикачен?

— IC382.

— Къде спира в Италия? — Намалих наполовина разстоянието между свредела и рамото му.

— В Милано, мисля — изфъфли той, дърпайки се колкото може по-далеч от острието.

— Крел във влака ли е?

— Разбира се.

— А Антония?

— Коя?

Стиснах като в менгеме широката му челюст и я извъртях към мен.

— Мис Венеция — просъсках. — Във влака ли е?

Кимна.

— Къде са ми проклетите пистолети, Мобрайт? — запитах аз.

— На самолета на Крел, онзи, с който летяхме. В шкафа до мивката.

Отвън долетя вой на полицейски сирени.

— Тим... — обърна се Бекет към Мобрайт.

— Добре съм, инспекторе — увери го раненият, насочвайки оръжието си към Лон. — Вие двамата по-добре тръгвайте. Ще се погрижа за нашия приятел.

Бекет се обърна към мен:

— Да вървим да вземем пистолетите ви.

— Ами пилотът?

— Не бери грижа за Холидей — отговори той, изваждайки малък пулверизатор от джоба на самото си.

— Тогава кой ще пилотира самолета? — попитах.

— Ще летим с Драко.

— С Драко? Значи в Милано вие дадохте картичката на Джини?

— Аха. Гръмнах онези двамата при автобуса вместо вас и й дадох визитката. Да потегляме. Самолетът на Драко е на летището. Трябва да настигнем влака на Крел.

Нямаше време за маене. Шмугнах се в коридора след Бекет и го последвах до мерцедеса на Пендълтън, защото бе по-близо от собствената му кола.

Широкоплещестият мъж се бе свлякъл зад волана — мъртъв.

— Забеляза ме — обясни Бекет.

Издърпахме го навън и го изтъркаляхме зад някакви храсти. Бекет седна зад кормилото и се устремихме към летището.

Пилотът на Хийт бе в хангара. Изненада се да ме види, още повече се изуми да се срещне с Бекет. Две минути след като го обезвредихме чувствах хладината на минито под мишницата си, а зиг зауерите висяха под самото ми.

Открихме Драко да се бръсне в банята на собствения си хангар, а гълфстриймът му бе готов за полет.

— Здравейте, Бекет — засмя се той. — Заедно с Реб от Холивуд? Как така?

— Нуждаем се от услугите ви незабавно — заяви Бекет. — Пълно заплащане. Милано. Летище „Линате“ е най-близо до централната гара.

— Нека бъде „Линате“ — отвърна Драко, подсушавайки обветреното си лице. — Време е за рокендрол.

* * *

След като се издигнахме, с Бекет сконфузено се спогледахме от седалките си. Върхлитаха ме мисли и чувства като птиците на Хичкок. Само преди четири дни седях върху останените от Емили вдлъбнатини по килима и леех самотни сълзи пред портрета на Джиневра де Бенчи. Оттогава нанасях удари, стрелях, горях, кървах, целувах. Извисих се с

Леонардо да Винчи, държах кинжала му и станах неволен персонаж в малката драма на Бекет.

Ръцете ми се разтрепериха; опитах да ги спра, като се вкопчих в облегалките. Бекет се обърна към мен, но аз заговорих пръв, поглеждайки го с очи като лазери.

— Играхте си с мен, негоднико. В болницата ви заявих, че никой не може да си играе с мен.

Нямаше нужда да отговаря.

— Вечерта, когато ми се обадохте с онзи престорено немощен глас, ме уверихте, че сте познавал баща ми. Но не е вярно, нали?

— Разполагах с пълното му досие.

— Защо ви е притрябвало досието на баща ми?

— Заради това, което намерихме на самолета на Гриър.

— Какво?

— Историята с влака, която ви разказах за Гриър и Теци, бе истинска, само дето Гриър не падна със самолета си и краката му не бяха счупени от падането в реката. Действително се опита да продаде страницата на Леонардо и Теци го измами — жестоко разпори ръката му и се готвеше да го хвърли в пропастта на прохода Сан Родар. Гриър го превари и скочи с парите и записките, стигна до самолета си и полетя към Америка. Не стигна далеч; навярно е изгубил съзнание поради загубата на кръв и е паднал в океана. За нула време го прибрах, защото бях по петите му.

— Защо го преследвахте?

— Освен че пренасяше безценната страница на Леонардо, Гриър се канеше да предаде секретни документи на свой съучастник в Гренландия. Разбирате ли, той бе наеман куриер. Работеше за когото му падне — от Националната галерия до Ка Ге Бе. Задачата ми бе тези документи да не стигнат до Гренландия.

Открих самолета, който още се носеше по водата и не бе особено пострадал, взех Гриър, документите и торбата с пари. Той беше в безсъзнание и обилно кървеше. Никога нямаше да стигне до Гренландия, да не говорим за Вашингтон.

Когато го качих на кораба, дойде на себе си колкото да ми разкаже за Кинжала на Медичите и да ми предаде страницата с бележките на Леонардо. Мисията ми, естествено, бе тайна. Не можех да допусна да се разчуе за записките; ясно, че не можех да ги изпратя

по пощата на баща ви, без да пиша подател. Беше прекалено опасно. По онова време един магически кинжал и ексцентричен производител на оръжия не ми се струваха сериозна заплаха. Така че потопих самолета, а бележките бяха прибрани в сейф заедно с торбата с пари, за да бъдат погребани завинаги с хиляди други безценни артефакти.

Поклатих глава.

— Погребани завинаги...

— Е, не завинаги — поправи се Бекет. — Допреди две седмици. Когато втората страница от записките на Леонардо излезе на бял свят в Италия, си припомних инцидента с Гриър, торбата и сейфа, както и безценния документ. Знаех, че парите ще бъдат предимство. Не бях наясно каква полза би имало от страницата, затова проучих Кинжала на Медичите. Естествено, изникна досието на баща ви заедно със снимка на семейството, публикувана в пресата след пожара. Проверих какво се е случило с вас. Установих, че сте станал каскадьор, и това само улесняваше плана ми.

— Останалото ми е известно — промърморих, обърнат към прозореца.

— Бяхте идеалният придатък, Реб. Боже, какви мощни сили отприщва отмъщението! — промълви Бекет на себе си.

Ръцете ми отново трепереха, но не от височината, а от гнева, от трагедията, предизвикана от алчност и злоба, от безвъзвратността на смъртта. Случайност или предопределеност бе семейството ми да загине, аз да стана храбрият пътешественик на Леонардо, да седя срещу човека, спасил първата страница от Кръговете на истината от потъване в океана само за да я затвори в стоманен сейф, докато дойде време да освободи и нея, и мен?

Бекет ме наблюдаваше със същата безстрастна усмивка, както когато го оставих умиращ на леглото в приюта.

Явно прочете мислите ми.

— Оцеляват най-годните — заяви той. — Нужно ми бе да оцелея, а вие...

— Бях годен — довърших аз.

— Да. Не съзнавах истинските ви способности. Всъщност вие открихте Кинжала на Медичите.

— А Теци, Крел и Хийт ми го отнеха.

— За момента.

— Отвлякоха жената, която обичам.

Настъпи тишина, нарушавана само от воя на двигателите, а вятърът брулеше крилете на самолета. Не можех да повярвам, че съм изрекъл тези думи. Жената, която обичам. Сълзи напираха в очите ми. Обръщайки се към прозореца, примигнах, за да ги спра, но Бекет видя.

— Ако нещо ѝ се е случило... — започнах. — Ако по някакъв начин тя... — Не можах да довърша изречението. — Ще си разчистим сметките. Чувате ли ме? Ако не ме убият, ще си разчистим сметките.

Бекет ме изгледа сериозно.

— Ако не ги хванем, самият сатана ще си разчисти сметките с мен. Сега — продължи той, като включи лаптопа си — да се заемем с предстоящия проблем.

Влезе в интернет и се свърза с Феровие дело стато — италианската национална железопътна компания. На бърза ръка се сдобих с разпечатка за всички влакове за Цюрих този следобед. Обади се анонимно в информационната им служба, откъдето потвърдиха, че към IC382 има прикачен частен вагон и че заминава от Милано след час и петнадесет минути.

Уведоми ме, че ще ни трябва поне час, за да стигнем до летище „Линате“, което се намираше на шест километра от Централната гара, опасни шест километра; с кола щеше да отнеме цял час до гарата.

Попитах не може ли да задейства някакви връзки, за да забави влака.

Отговори, че не е възможно, а дори и да можеше, подобно действие щеше да ги направи бдителни и да ги накара да побегнат.

— И тогава какво ще правим? — добави той.

Имаше право. Къде ми беше умът! Единственият начин да се кача на влака бе да го настигна. Нужна ми бе скорост. Бързина като в джунглата. Видях се как се стрелвам след IC382. Бекет го нямаше в картината. Обзе ме познатата решителност. Щях да бъда сам.

Поисках от Бекет да разпечата карта на пътищата, които следват маршрута на влака. След минута внимателно ги изучавах.

Влакът спираше в Лугано, на около осемдесет километра от Милано. След това поемаше направо към Цюрих.

— Драко разполага ли с огнева мощ? — попитах.

Бекет стана от мястото си и отвори един шкаф.

— Доста добре се е запасил. Автомати, пушка с оптически мерник, всевъзможни ножове...

— Какво е това? — посочих към огромно футуристично черно пластмасово оръжие.

— Нарича се „Панкор Джакхамър“... Заредена е. Газова автоматична пушка, способна да превърне всекиго в мокро петно. Полезна, но малко трудно се крие. Не виждам приложението ѝ в нашата мисия.

— Подайте ми я.

Наведох се и я пхнах под якето си, като тикнах цевта в панталоните. Събра се.

— Как ще се придвижим в Милано?

— Ще го обсъдя с Драко — отвърна Бекет и тръгна към пилотската кабина.

Затворих очи и почувствах как мускулите на лицето ми се напругат, а стомахът ми се свива. Крел, Теци, парфюмираният и костюмиран Хийт... как не го заподозрях в измама? „Никой не е такъв, какъвто изглежда“ — бе казал той. „Не опиянява ли властта?“ Хийт изгаряше от нетърпение да ми каже, че е измамник. Този кучи син седя до мен, показва ми къде да разцепя Кръговете на истината. Масажира слепоочията ми, за бога! После ме обрече на гибел и застана на страната на бившия си любовник. По дяволите! Ами Гриър... Искам да кажа Бекет... Подмами ме с дрезгавия си глас по телефона и ме разиграваше като марионетка.

Когато отворих очи, Бекет седеше на мястото си и ме наблюдаваше.

— Докато лежах и се преструвах на умиращ американски пилот, признавам, че ме жегна съжаление и сега чувствам същото. По природа не съм злонравен. Естествено, след всичко това нямате причина да ми вярвате.

— Какво ви каза Драко?

— Има най-различни превозни средства в хангара си. И съответни служители.

— Ще наемем негова кола. Няма да ни струва повече от два-три бона.

— Четири. Аз ще ги поема, разбира се.

— От торбата на Гриър, нали? Когато я получих, вътре имаше два милиона. Колко бяха, когато дойде при вас?

Бекет праметна крак връз крак и скръсти ръце.

— Три.

Приземихме се на летище „Линате“, рулирахме до хангара на Драко и забавихме, за да спрем. Слязох от самолета, докато Бекет се разплати с пилота. В хангара имаше хеликоптер модел „Бел Джет Рейнджър“, черен мерцедес седан и чисто нов „Харли“ с контактен ключ, оставен на мястото си. Обърнах се към самолета и мярнах Бекет да слиза.

В огледалото за обратно виждане на мотоциклета видях увисналата му челюст.

Осемнадесет минути по-късно градската глъчка отстъпи пред чернозема и издигащите се Алпи. Профучах по Е35 върху мотоциклета на Драко, питайки се какво ме чака на платформата на IC385. Не знам колцина бях избил на яхтата във Венеция; петима си го получиха в Литъл Ривър; Лон и Джоко бяха въвн от играта. Кои оставаха? Теци, Крел и Хийт? Навярно бяха повече.

Представих си Крел от описанието на Лоис по телефона: плешив, без да е грозен. Какво ли бръмчеше в болния му мозък? Притежаваше кинжала, бе отвлякъл Джини, Сун Та Ки му дишаше във врата, а той кръстосваше Алпите с луксозния си вагон?

В очите на Крел всеки можеше да бъде похарчен. Надали в Цюрих щяха да връчат Кинжала на Джини и да ѝ се извинят. Спомних си историята, която Бекет ми разказа за Гриър. Теци на задната платформа, високия мост, въртящите се колела, измамата. Като мълния ме порази мисълта, че Теци ще хвърли Джини от задната част на вагона в прохода Сан Родар.

Погледнах си часовника. Щеше да е на косъм. Щяха да влязат в гарата до петнадесет минути с десетминутен престой. Това ми даваше двадесет и пет минути. Можеше и да успея.

Прогърмях покрай потока от коли по лъкатушещия път, врязах се в аварийната лента, вдигайки фонтан от чакъл и капачки от бутилки. В тази отсечка изпреварих всички, докато не профучах зад един ъгъл и пред мен щръкна Швейцарският граничен пункт при Чиасо.

Бях забравил за проклетата граница? На секундата съжалих, че джакхамърът е при мен. Твърде късно. Намалих, спрях и изправих гръб, така че между раменете ми да се образува място за пушката.

Пунктът бе малък: четирима униформени митничари, видимо отегчени и със сигурност не ме чакаха. Усмихнах се на младежа, който се приближи и поиска документите ми, надявайки се да покаже съчувствие към гърбицата ми. Чудех се дали да го поздравя. Избрах мълчанието и му подадох паспорта си.

Митничарят го разгърна и провери дали моето лице е на снимката.

— Американец на харли — отбеляза с италиански акцент. — Аз карам хонда. Под наем ли е, или е ваш? — Огледа с възхищение мотоциклета.

Излъгах го, че мой приятел ми го е дал назаем.

— Наистина ли? — попита изненадан той. — Изглежда нов. Сигурно ви е много добър приятел.

— Прекрасен човек. Много щедър — уверих го аз.

— Хм, а какво имате на гърба под якето?

Времето безвъзвратно отлиташе, стоманените колела на влака гълтаха релсите към Лугано.

— Шина за гърба — отговорих. — Много е зле.

Митничарят потърка брадичката си с паспорта ми.

Проучвах изражението му изпод тъмните си очила. Любопитство или тревога?

— От какво е тази издутина? — попита той и се намръщи. Повика друг митничар на средна възраст, който проверяваше някакъв сааб. — Луиджи!

С едно движение човекът даде път колата и тя полетя към Швейцария. Усетих завист, страх и гняв. Митничарят бързо се приближи към нас, ръката му посегна към кобура на пистолета.

Часовникът тиктакаше, сърцето ми щеше да се пръсне, ръцете ми бяха потни.

Луиджи неумолимо посочи с брадичка към гърба ми.

Времето изтече.

Стиснах съединителя, превключих на скорост и спринтирах, повдигайки предното колело на машината над земята. През грохота на могъщия двигател на мотоциклета чух викове.

Предното колело увисна за няколко секунди във въздуха, преди да го оставя да се приземи. Хвърлих поглед във вибриращото огледало за задно виждане. Двамата митничари скачаха в колата си.

Миг по-късно долетя воят на сирената им. Премагнах на трета и продължих да ускорявам, завивайки по лъкатушешцото шосе.

Мисли, мисли! Карам по номер 2. Те се движат към Лугано. Ще изпратят хората си на юг, за да ме сгащят.

Помнех картата, която бях проучил в самолета. Магистрала SS340 цепеше на изток покрай Чиасо към езерото Комо. Огледах терена от дясната си страна. Камънаци и дупки, трудно проходим, но магистралата трябваше да се намира в тази посока. Налагаше се да напусна шосето или да се откажа. Намалих скоростта на сто и четиридесет, препуснах през полето, вдигайки зад гърба си прах, като че карах дилижанс. Харлито на Драко бе истински звяр.

Заобикалях едрите камъни, малките се разхвърчаваха във въздуха, така напреднах към километър. Вече не чувах сирените, само ръмженето на мотора и чаткането на камъните. Освен това ги и чувствах, когато удряха пиццалите ми.

Намалих, когато стигнах върха на едно възвишение, без да спирам, за да си поема дъх. На стотина метра под мен се простираше тревисто поле и ширналата се SS340. Десет секунди по-късно летях по новия си курс. Никакви ченгета. Но и Лугано не се виждаше.

* * *

Напливът на туристи ме принуди да пътувам покрай езерото Комо със средно петнайсет километра в час. Нямаше странични пътища, по които да поема, нито автостради, на които да се кача — само природа, магазини за сирене и сексапилни екскурзианти.

Напредвах като охлюв, което ме влудяваше, бях напълно сляп за живописния пейзаж. Безвъзвратно пропуснах възможността да се кача на влака в Лугано. Със сигурност бе излязъл от гарата и пътуваше към прохода Сан Родар. Навсякъде около мен безгрижни летовници с модерни прически и туристически обувки се наслаждаваха на тъмносиньото като див зюмбюл езеро.

Видът на водата успокои духа ми и се понесох, теглен от миналото си.

Спомних си първото преминаване през прохода, докато се движех с микробус от Цюрих. След като минахме моста, навлязохме в тунел. Когато ни изплю от другата страна, забелязах железопътната линия да минава успоредно на шосето на петнадесет метра под нас.

Изведнъж отново се бях върнал в джунглата. Погледът ми бе ясен, виждах всяка подробност. По дяволите! *Знаех как да засека този*

влак!

Свих на запад по шосето към Гандрия, после подкарах по криволичещия път към Белинцона, пришпорвайки машината колкото подобния на змия маршрут позволяваше. Ако полицията ме търсеше, щеше да ме чака на магистрала номер 2. Погледнах часовника си и пресметнах кога влакът ще навлезе в тунела. Имах двадесет минути максимум. Дадох газ, обгорялата ми ръка запулсира. Яростта потисна болката.

При Белинцона най-после се върнах на главния път. Отвявайки останалите участници в движението като крайпътни знаци, се оглеждах за ченгета и се молех да застигна влака.

Профучах през Джиорнико. В далечината напред се извисяваше планината — скална грамада, в която зееха две дупки.

Докато с бясна скорост навлизах в остър завой, едната стъпенка заора в грапавата настилка. За частица от секундата загубих контрол върху машината, когато чух да пропищява сирена на влак.

С всички сили изправих мотоциклета и продължих по магистралата. И ето! В края на близо тридесетте вагона на следобедното слънце блестеше сребристият вагон на Крел.

Джини!

Приведох се, дадох пълна газ и моторът се стрелна по изкачващото се нагоре успоредно шосе, докато локомотивът с грохот навлезе в тунела.

Зад гърба ми завиха сирени.

Качвам се на влака. Няма втори кадър.

Профучавайки покрай частния вагон, видях как едно перде се дръпна и мярнах голата глава на Крел. Планината се издигаше към небесата, отворената ѝ паст чакаше да ме погълне. *Не и днес. Сега... още малко... Давай!*

Рязко завих с машината надясно. Земята изчезна под колелата ми и полетях над потъващия в тунела влак. Наведох се напред, тялото ми бе като пружина, приготвих се за удара.

Задните колела първи докоснаха покрива по средата на вагона пред сребристия. Стиснах задната спирачка, накарах мотоциклета да легне, поех удара с дясното си бедро и лакът и докато се плъзгах покрай отдушника за климатика, успях в последния миг да се вкопча в него. Четиристотинкилограмовата машина се приплъзна по покрива с

пронизително скърцане, полетя надолу от едната страна на влака и се разби в тухлената стена в началото на тунела.

Стоманените пръсти и желязната воля ме задържаха върху втурналия се към мрака влак. Вятърът ме брулеше, тялото ми се извиваше като камшик и ме правеше глух за всичко, освен за мисията ми. Краката ми бяха разперени и не можех да предприема нищо, преди да излезем от дългия километър и половина тунел на светлината на слънцето в пълния с пещери проход.

Готвех се да пропълзя покрай отдушника към вагона на Крел, когато петима мъже изпълзяха като мравки от изхода на предната му платформа.

Измъкнах джакхамтъра, прилепих се към покрива и натиснах спусъка. Силата на отката изби пушката от ръцете ми и я запокити далеч, а един от онези избухна като фойерверк.

Извадих единия зиг зауер, на който със сигурност можех да разчитам, свалих предпазителя и ги обсипах с куршуми, докато не изпразних пълнителя. Чух викове на фона на влаковия тътен, после секнаха, което ми даде лъч надежда, но дълъг откос се заби в отдушника и го разби на парчета.

Вкопчих се в страничната рейка. Измъкнах минито от ръкава си и отчаяно натиснах бутона за автоматична стрелба, докато следващият автоматичен откос видя сметката на останалата част от вентилационното съоръжение.

Изстрелях миниатюрните заряди към двамата останали мъже. Частица от секундата по-късно заизбухваха мънички експлозии, като че някой приготвяше пуканки. Бавно надигнах глава. Истинска касапница.

Прибрах пистолета в калъфа под мишницата; нагорещеният метал опари кожата ми. Пропълзях като паяк над ръба на покрива и скочих върху трупове. Извадих втория зиг зауер, блъснах вратата и влязох снишен. Не се мяркаше никой.

— Джини! — извиках, докато претърсвах вагона.

— Реб! — изкрещя в отговор тя от задната платформа.

Изскочих от водещата към нея врата. Теци бе застанал в ъгъла зад Джини, притиснал към гърлото ѝ Кинжала на Медичите, а неговият „Глок 17“ бе насочен към сърцето ѝ. На половин метър от тях Вернер Крел се бе облегал на парапета, пот обливаше лицето му, а

подивелите му очи се стрелкаха във всички посоки. Хийт не се виждаше.

— Асо... ти все се появяваш изневиделица — каза Ноло. — Запознай се с хер Крел.

Гърдите ми се надигаха и спадаха, дъхът ми дереше като с пила възпаленото ми от пушека гърло. Не откъсвах поглед от очите на Джини. Вятърът замяташе косите ѝ върху ужасеното ѝ лице.

Ноло кимна към пистолета ми.

— Свали го.

Оставих го на пода на платформата, а мислите ми препускаха.

— Изритай го — заповяда Теци.

Пратих го към зиналата клисура.

— Къде е Хийт?

— Отиде да се поразходи — ухили се Теци. — Изпусна цялата канонада.

Крел събра ръце като за молитва и вдигна поглед.

— Ако имаше рай, гнилият плод щеше да отлети към небето, вместо да падне на земята, да изгние и да стане на тор. Виждате ли, законът на Нютон за гравитацията е божя заповед за падащите отвесно души на плодове или хора. А моите бомби... ще приютят техните души. Всяка от тях ще е осветена с кръв от Кинжала на Медичите. — Озари ме с маниакална усмивка.

Обзе ме кипяща ярост.

— Вие сте напълно луд — процедих през зъби.

— Времето за приказки свърши, момчета — намеси се Теци.

Крел изкудкудяка.

— Ах, време! Време, време, време. Колко е часът, между другото?

— По-късно, отколкото допускате — отговори Ноло.

Усмивката помръкна по лицето на Крел.

— Не е вярно — озъби се той. — Точно толкова е, колкото си мисля! Ти каза: „Времето е като пустинята“. Това е *мое* време. Аз съм Божия камила и единственото ви задължение е да пълните гърбицата ми. Сега кинжалът е мой и пустинята ми принадлежи. Така че направи необходимото — нареди той и махна с ръка към мен. — Предстои ми да творя история.

Настръхнах.

— Вернер — подхвана кротко Ноло, почти с благоговение — историята те приветства.

Обърна пистолета си към Крел и го простреля между очите. Изстрелът го прати зад парапета и той полетя. Джини изпищя, когато бруклинчанинът насочи димящото си дуло пак към мен.

— Ще ми липсват цитатите му — заяви той.

— Току-що уби Вернер Крел — заговорих с усилие. — Кога го реши? Наистина съм любопитен.

Никакъв отговор.

Опитах отново:

— Никога не си се интересувал от сплавта, нали? Нито за сделката на Крел със Сун Та Ки. Какво сте намислили с Хийт?

— Зависи по кое време, Подпалвачо.

— Изнудвал си бащата на Хийт още в добрата стара Англия.

За секунда сякаш се изненада, после му стана забавно.

— Съобщил си му за връзката ви и си заплашил, че ще разпространиш новината.

Ноло отново се изсмя.

— Как се сети? На Джак и през ум не му мина.

— Но не ти се понрави, когато Крел и Та Ки се сдушиха.

— Подпалвачо, приличам ли ти на човек, който другарува с возещи се в рикши типове? Когато Вернер се свърза с Та Ки, реших, че песента му е изпята. Виждаш ли, аз съм истински волен дух. Свободата — ето кое задоволява апетита ми. Вернер беше нещо друго. Прекалено дълго се бе щурал из царството на собствените си ужаси. Гледай какво изречение спретнах! Трябва да си го запиша. Сателити, бомби, кой го е грижа? Пак ще се радвам на плътния аромат на свежия въздух.

— Искаш да кажеш аромата на плът — прекъснах словоизлиянията му, а гневът ми ставаше взривоопасен. — На горяща плът.

— Така да е. И това ми допада. И миризмата на кръв не е за изхвърляне, нито уханието на мъж... или влажна жена. — Олеле — възкликна той, притискайки острието към гърлото на Джини — започва да трепери.

— Тя е трън в задника, нали?

Джини зяпна.

— По-скоро нож във врата — изхили се Ноло. — В буквалния смисъл. Знаеш ли, че се опита да ме наръга в гърлото с това малко прасенце? — Посочи към брошката на Джини, сега забодена на ревера му. — Точно след като ѝ съобщих, че съм те разкарал. Ако ме питаш, май си пада по теб. Кажи ми истината, скъпа — запя той. — Асо лежи на сърцето ти... тралала...

По бузите на Джини потекоха сълзи.

— Умница е обаче — добавих напрегнато.

— О, да! Да беше чул как превежда Да Винчи. С онези Кръгове на истината се справи великолепно. Отчаяно се стремеше към кинжала. А сега — продължи той, като долепи плоската част на острието към челюстта на Джини — ще го получи.

— Не — проплака се Джини, извивайки се в ръцете му. — Реб, моля те...

— Какво, захарче? — засмя се Теци. — Да не мислиш, че Подпалвача ще те спаси? Грешка. Аз съм гравьорът, скъпа, а ти ще заспиш. Долу сред могъщия венец.

Джини се втренчи в мен с ужасени очи, стисната в лапите на ужаса. Видът ѝ, вятърът и ритмът на тракащите колела ме отнесоха на точното място — в джунглата.

— Хайде първо мен, Теци — заговорих.

— Какво? Защо?

— Така е редно.

— Ха! — изсмя се той, но долових, че е заинтригуван.

— Така трябва да стане. — Очите ми можеха да прогорят неговите. — Такава е историята — край на петстотин години от нея. Леонардо... родителите ми... аз. Такава е последователността. Това е твоята поема и ти я написа безупречно — като буквата на врата ми. Сложи ѝ край. Можеш да я наречеш... „Плачи, съдба“.

Чувствах отчаянието на Джини, но не откъсвах очи от Теци, докато влакът пътуваше по линията, далеч над очакващата ни река и убийствени канари.

— Прав си, Асо. Поемата е моя. Точка и край.

Обърнах се към Джини и въздъхнах примирено:

— Съжалявам, Антония.

Скочих върху блестящия месингов парапет и се изстрелях надясно към Теци, прицелвайки ритник в изуменото му лице. Джини

приклепна. Ноло ме блокира с кинжала, срязвайки обувката и свода на стъпалото ми. Сграбчих ръката му, която държеше пистолета. Той изръмжа и замахна с кинжала към мен. Хванах китката му и я усуках; ножът се плъзна по пода.

Теци ми налетя с глава и ме остави без въздух; някъде зад мен Джини изпищя. Изкопчвайки ръката си от хватката ми, той ме цапардоса с пистолета отстрани по лицето. Завъртях се и му забих кроше. Главата му се тресна в стената на вагона. Разхвърча се кръв.

Стоварих юмрука си в лицето му, чух хрущене от строшени зъби и крясък. Свлече се на колене и изпусна пистолета. Изритах го с кървавия си крак и още веднъж блъснах главата му в стената. Рухна напред и не мръдна.

В другия край на платформата Джини се бе превила на две, притискаше бедрото си отстрани, а между пръстите ѝ се процеждаше кръв. Отпусна се хълцаща в ръцете ми.

— Държа те — нежно промълвих. — Добре ли си?

Тя се дръпна от мен.

— Не, не съм добре! — извика и заби юмрук в стомаха ми.

Ето те, Джини Джанели, същата си! Почувствах ръката ѝ на рамото си и се изправих.

— Спасявам те, а ти ме удряш — изстенах. — Защо го направи?

Прехапа долната си устна, с което винаги ме караше да забравя всичко. Докоснах с обич бузата ѝ, а тя килна глава назад, както бе постъпила в градината на Поп. После лицето ѝ пребледня като платно.

— Реб!

Зад мен стоеше Теци, облян в кръв, вдигнал Кинжала на Медичите, готов да нанесе удар. Измъкнах минито и стрелях. Той се изметна назад, куршумите експлодираха. Отново стрелях, докато изпразних пълнителя.

Втурнах се към него, стиснах го за гърлото, а палецът ми покри главата на татуираната змия. Измъкнах кинжала от отпуснатата му ръка и го пъхнах в задния си джоб. Надвесих го над парапета и откопчах прасенцето на Джини от ревера му.

Кървавите устни на демона потрепериха, пурпурна вадичка потече по противното му лице.

— Плачи, съдба — изхъхри той.

— За теб не — отвърнах и го бутнах към произподнята.

Наблюдавах как бързо се стопява като незабележима точица, а адреналинът отстъпи на облекчението.

Най-после свърши, казах си аз.

Точно тогава Джак Хийт излезе на платформата, насочил пистолет към мен.

— Къде е? — заплашително попита той.

Поколебах се: той се прицели в Джини.

— Не! — извиках. — Ще ви дам проклетия кинжал! Ако я пуснете в Цюрих... невредима.

Хийт отново обърна оръжието си към мен.

— Млади човече, наистина притежавате доблест — произнесе той. Последва мъчителна тишина; после добави. — Добре. Дамата на сърцето ви ще живее.

Подадох му кинжала с отворена ръка.

Когато го прибра на сигурно място в джоба си, Хийт отново запъна ударника.

— Почакайте — със сълзи се примили Джини — нека да го целуна за сбогом. Моля ви.

— Прекрасна идея — отвърна Хийт. — Моля!

Джини ме хвана за ръцете и се приближи към мен.

— Ах, колко трогателно! — обади се Хийт. — Сега мога да пусна един куршум през сърцата и на двама ви.

Сърцето ми се сви, смали се до размерите на атом, невидимо в чернотата на микровселената. Провалих се. Окончателно и безвъзвратно. Джини, моят диамант, нямаше повече да блести.

Застанах между нея и пистолета на Хийт в безполезен опит да защитя момичето, което обичах. Притеглих я към себе си, усетих дългите ѝ бедра и твърдите ѝ гърди, когато се прегърнахме, а сърцата ни забиха едно до друго. В лешниковите очи на Джини се четеше нежна, но боязлива покана да останем завинаги заедно.

Устните ни се срещнаха, нейните бяха топли и меки, нежни и сладки като лято, влажните ни езици се преплетоха и в мен за първи път се надигна чудесно усещане — вълнуващото чувство да срещнем душите си преди окончателно да се разделим.

Ненадейно изпод нас с пърпорене се издигна хеликоптер, управляваше го Драко. Бекет бе кацнал до него, хладнокръвно вперил око в оптичния прицел на снайпер.

— Неееее! — извика Хийт зад гърба ми.

Бутнах Джини на пода, пушката гръмна. Хийт притисна разкъсаните си гърди, после падна зад нас с лице към небето и очи, запечатали завинаги изненадата му.

Бекет свали оръжието и оживено ми направи знак да претърся мъртвеца.

Бързо извадих кинжала от горния джоб на Хийт. До него открих черен компютърен диск. Куршумът бе отчупил малко от ръба му.

С усилие се изправих до двете ми съкровища, та небесата и земята да ги видят.

Джини се облегна на коженото канапе на Крел и надигна пола, за да огледа ранения си крак. Куршумът на Теци бе издълбал улей с широчина два сантиметра и дължина пет в горната част на бедрото ѝ. Шевовите щяха да го затворят, но завинаги щеше да ѝ остане белег — видим за останалите на плажа и за мен.

Седнах до нея и внимателно събух срязания си ботуш. Дълбоката рана на стъпалото ми също плачеше за шиене, но от опит знаех, че и тя, и цялото ми тяло след време само ще се излекува.

Бележките на Леонардо лежаха под кристално преспание върху викторианското писалище на Крел. До тях лежаха две шити на ръка кожени чанти, пълни с банкноти.

Бекет и Драко ни посрещнаха на гарата в Цюрих и без много шум ни заведоха в хотел „Арбиал“. Скоро след това пристигна лекар. Работеше бързо, не промълви и дума и имаше най-прекрасния тен, който някога съм виждал.

Дадох диска на Бекет. Нито един от нас не благодари на другия.

Джини и аз отлетяхме с Драко до Калифорния и през целия полет спяхме като заклани от болкоуспокоителните и липсата на тревоги. Под мъгливото утринно небе, носещо обещание за слънчев ден, слязохме на летището в Биг Бейър.

Взехме такси до къщата на Арчи — всъщност бившата, от която бяха останали главно въглени. Храстите още зеленееха, а куфарчето на Гриър си лежеше заровено под хладната земя. Оставих го там. Ягуарът също ни чакаше на алеята за коли и веднага запали, мъркайки като котка.

В Медицинския център сварихме Арчи да чете. Изглежда ни смаян и радостен. Затвори книгата, която четеше. Бяха свалили всичките му шевове, освен шината на носа, освен това бе подпухнал и посинял. Но очите му бяха бистри като планински езера. Седнах на леглото до него. Дълго време никой от двамата ни не проговори.

— Вярно, не си бил ти в Милано — промълвих.

— Не.

— Нито в гората?

— Разбира се, че съм бил в гората. Там ми е хижата.

Спомних си как лежахме един до друг в болницата сутринта след пожара. Не бях споменал Мендосино, когато го попитах бил ли е в гората.

— Арчи, никой не може да замени баща ми.

— Знам.

— Но имам нужда от по-голям брат.

Очите му се овлажниха, моите също.

Джини дойде при нас. Благодарих му, че я е приел, и го целуна по ухото — единственото място, където според него не го болеше. Целунах го по другото ухо и избухнахме в смях, който звънна в празната стая. Той повдигна книгата, която четеше: „Леонардо“ от Робърт Пайн.

Съобщих му за подаръка, който оставих заровен под онова дърво. Отвърна, че обича подаръци.

* * *

В четири сутринта спряхме на алеята за коли пред мотела „Холистър“. Натиснахме звънеца на главната сграда и някой запали лампа. Когато вратата най-сетне се отвори, Поп стоеше на прага по халат и нощна шапчица. Разтърка очи и ни изгледа за миг, а безупречните му изкуствени зъби грейнаха.

— По дяволите, виж ти, Холмс и Уотсън! — възкликна той. — Заповядайте!

И двамата куцахме като Йода. Настани ни на канапето и се втренчи в нас, сякаш сме духове, появили се от вълшебната лампа на Аладин. Отвърнахме на погледа му, още напрегнати от пътуването, опиянени от мястото и от тишината на нощта.

Поп излезе от стаята, след няколко минути отново се появи с кръгъл дървен поднос с четири керамични чаши, от които се виеше пара от чай с дъх на мандарина. И Мона влезе в стаята с дълъг син халат и по чехли, а лицето ѝ бе сбръчкано от съня. Не каза нищо, просто седна на крайчеца на фотьойла на Поп.

Той бутна назад шапчицата си.

При все че бе убийствено късно или дяволски рано, трябваше да разкажем историята. Джини и аз я сглобихме част по част, заради тях и заради себе си. Поп и Мона слушаха с интерес, неговата глава бе килната на една страна, а нейната коса свободно се спускаше по реверите ѝ. От време на време Поп викваше:

— И после какво?

Или:

— Мътните го взели!

Птиче чуруликане възвестяваше зората, когато свършихме.

Извадих Кинжала на Медичите и го подадох на Поп. Постави го на дланта си, любувайки се на красотата му. Предаде го на Мона, която го вдигна на светлината и го завъртя, докато не заблестя с цялото си великолепие.

И четиримата мълчаливо се любувахме на красотата на шедьовъра на Леонардо. Когато Мона ми върна кинжала, топлината на ръцете ѝ се беше запазила по тайнствената сплав.

— Какво ще правиш с него, Реб? — попита Поп.

Сякаш ме обгърна плащът на някаква силна печал. Този плащ ме обвиваше от онази трагична нощ на осемдесета — той едновременно ме топлеше и ме караше да чувствам студ като в гробница.

Джини протегна ръка и докосна коляното ми и плащът изчезна. Вече не го усещах.

— Кинжалът принадлежи на Националната галерия — отговорих тихо — заедно с Кръговете на истината.

Поседяхме още няколко безценни минути, опиянени от величието и трагедията — странната симетрия на обстоятелствата, които ни бяха сближили.

Хвърлих бегъл поглед към Джини. Погледна ме, задържа погледа ми, без да извързва очи. После обгърна лицето ми в дланите си и нежно ме целуна, без да се срамува, а от гърдите ѝ се изтръгна нисък звук, като от неопитомен звяр. Бе най-разтърсващата, разрушителна, съзидателна и разгорещяваща сърцето целувка на земята.

Бях червен като домати, когато Поп запя:

— Целувката, пораждаща мечти...

Отворих очи и видях, че с Мона се държат за ръце.

Накрая Поп заяви:

— Е, ако ви е домиляло за „Същото време“ и „Догодина“, можете да ги получите — само дето „Същото време“ още не е ремонтирана.

Джини задъхано го увери:

— И „Догодина“ ще свърши работа.

Леко подръпнах мекото на ухото си.

— Дяволите да го вземат! — изкикоти се Поп. — Май е точно така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.